

Giới thiệu Cô Nhóc Nghịch Nghợm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo

Truyện Cô Nhóc Nghịch Nghợm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo là một truyện mới nằm trong loạt những sáng tác về chủ đề học đường được giới thiệu với bạn đọc trên trang đọc truyện online. Cũng giống như những truyện khác, nội dung truyện chủ yếu xoay quanh tình bạn bè, các mối quan hệ xã hội, và cả tình yêu tuổi teen nữa.

Những nhân vật chính trong truyện là những cô bé cậu bé đang ngồi trên ghế nhà trường, mỗi người một cá tính riêng, mỗi người một hoàn cảnh nhưng tựu chung lại họ đều là những đứa trẻ đang tuổi ăn tuổi lớn. Trong truyện xuất hiện các nhân vật như : Nguyễn Tiểu Vy (nó) : cô bé láu cá, tính nghịch nhưng cũng không kém phần cute. Suốt ngày bày trò chêu chọc người khác đến bố mẹ cô cũng phải bó tay, là thành viên lớp 11A1 trường Shine . Gia đình cô tuy không phải quá giàu nhưng cũng thuộc hàng khá khá vì bố cô làm trưởng chi nhánh ở Việt Nam của một tập đoàn lớn, còn mẹ thì làm hiệu trưởng một trường chuyên của thành phố.

Hắn:Vương Khang: hotboy mới chuyển đến lớp nó, là con trai độc nhất của chủ tịch tập đoàn King về bất động sản lớn nhất thế giới và là thành viên của gia tộc họ Vương danh giá. Tính cách hống hách, sở hữu nụ cười ngạo mạn "sát gái" nhưng mà rất coi thường con gái.

Giữa những cô cậu bé này chắc chắn sẽ xảy ra nhiều chuyện thú vị, mời bạn theo dõi truyện teen đặc sắc này.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghợm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Đụng Độ

-Dậy đi con gái yêu!!!! Dậy đi con!

-Thôi mà mẹ...Hôm nay là chủ nhật mà, ngày nghỉ duy nhất của con trong tuần mà. Cả tuần con học mỏi cả mắt mà mẹ cũng không tha sao (gồm nói mà không biết ngượng, cái bà này đi chơi suốt ngày)

-Dậy đi siêu thị giùm mẹ. Sáng nay mẹ có cuộc họp gấp ở trường. Mau dậy đi!

-Cho con ngủ 5 phút nữa thôi mà...

-Không thêm 1 phút nào nữa! Gồm 5 phút của cô chắc phải là 5 tiếng mất! Nhanh lên mẹ muộn họp rồi.

-Aish, được rồi...Mẹ cần nhẫn nại...Còn sớm mà...

- 1h chiều rồi cô nương ạ. Com trưa mẹ ăn rồi, bố cũng thế. Em đi học rồi. Đồ ăn mẹ để trong mâm nhé!

-Con biết rồi...

Bà này ngủ nướng khiếp thật...Đến tận 1h chiều...

Nó đứng dậy, khật khưỡng đi vào nhà VS làm VSCN.

-Còn sớm mà, haiz...

- Đùng có la cà đấy- tiếng mẹ nó vọng ra từ ngoài cổng

-Con biết rồi - nó đáp lại lời mẹ bằng một mồm đầy bọt kem đánh răng.

Nhà nó thì lúc nào cũng thế! Rất ít khi đủ người cùng ngồi ở nhà. Bố nó thì bận bịu từ sáng đến tối ở chi nhánh, mẹ nó thì suốt ngày họp hành, em nó thì đi học thêm suốt, nên ngôi nhà chẳng bao giờ đầy đủ 4 người. Nó dần dần cũng thành quen...

Ăn nhanh cho xong, nó chán nản lên phòng thay đồ rồi chạy xuống nhà và ra khỏi cổng...

.....: Ồ siêu thị :...

-Ày, sao chán quá vậy nè! Đi tới đi lui mà không biết mua gì là sao? Mà mẹ viết cái gì mà qua loa thế? Nước rửa bát á? Loại nào bây giờ? (vì đây là lần đầu nó phải mua mấy thứ này, mấy lần trước toàn là nó đi siêu thị để chơi thôi)Ày zà, chọn đại vậy,ung thư da ráng chịu (má oi nước rửa bát chứ đâu phải nước rửa tay)Next nào...

Đang đi thông thả ,bất ngờ...

RẦM...

-Ái, mắt để dưới chân à, đi đứng kiểu gì vậy trời?

-Này con bé kia...Ăn nói cho đàng hoàng, chính cô là người va phải tôi mới đứng.

Nó nhún mắt ngược lên...Ôi,một anh chàng đẹp trai, tóc đen, mắt sáng, mũi thẳng,...nói chung là tuyệt! Nó đơ 2s (nó cũng là con gái chứ bộ) nhưng ngay lập tức nó lấy lại phong độ, ờ thì trai đẹp nhưng vô lối như thế thì mất cảm tình rồi

-E hèm...Này anh kia, chính anh mới là người phải tránh ra. Bị đui à, phải nhường đường cho con gái chứ

- Cái loại con gái chanh chua như cô thì việc gì phải tránh đường, cô mới chính là người phải nhường đường!

-Nói cho anh biết tôi bla bla...

Và cái bài ca do 2 người đang hát dở đó đã làm nhân viên siêu thị lẫn khách hàng đều khá là khó chịu...Cho dù tên này đẹp trai thật nhưng vẫn bị bảo vệ mời ra ngoài cùng với nó một cách rất "trang trọng"

-2 cô cậu này ra ngoài ngay, đừng bao giờ tới đây nữa!!!!

-Gi mà ghê vậy cả, cái ông già mắc dịch - nó vênh lên

-Con gái gì mà....

-Sao sao? Tôi làm sao? Đồ sao quạ tạ. Chưa mua được gì mà đã bị anh phá đám rồi.

-Cô thì mua được gì...- Hấn nhếch mép cười

-Mời cậu chủ lên xe- một giọng thứ 3 chen vào

Trước mặt nó là một chiếc BMW đen bóng

-Không thêm nói với cô nữa, đồ chua ngoa!

-Anh cứ làm như tôi muốn nói chuyện với anh lắm ấy! Khùng!

Nó nói một mạch rồi giẫm... vào chân hấn và chạy đi. Hấn đứng ngẩn tò te chỉ kịp ú ớ mấy từ , nó làm hấn tức nỏ đom đóm mắt

Đi à không chạy được một đoạn đã kha khá nó giảm dần tốc độ. Bực mình đá viên sỏi trên đường (viên sỏi có tội tình chi), nó cần nhả:

-Thằng cha điên,tưởng mình đẹp trai là muốn gì cũng được à. To gan, dám ám quẻ ta. Xui xẻo thật! - Nó lẩm bẩm

Nó hậm hực chửi thầm ông thần xui (ông này đâu có tội gì đâu) và cả tên đó nữa rồi ra hàng bách hóa mua tạm...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghợm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Again?!

Sáng thứ 2 là ngày nó ghét nhất (giống tớ hê hê)

-Dậy đi!

-Cho con ngủ chút thôi!

-Dậy dậy mau, 7h rồi

-Há???7h rồi!!!!!! Con dậy đây! Sao mẹ không gọi con sớm hơn?

Mẹ nó nhún vai khó hiểu. Nó bắt đầu thấy nghi ngờ. Nó ngó cái đồng hồ...Giờ thế này???Mới 6h15 ?!

-Sao mẹ lừa con?!

-Có sao đâu?! Em con nó dậy đi học rồi mà còn chưa dậy. Con gái con đưa suốt ngày ngủ nướng!

-Rồi rồi, con dậy

Nó khật khùng đứng dậy khỏi cái giường thân yêu....

-Mẹ đi làm đây. Chào con

-Chào...mẹ...- nó ê a mấy chữ và rồi.... bò lên giường ngủ tiếp (ôi thật là)

Cho đến khi...Heo không đòi ăn cơm, heo không đòi ăn cám...(nhạc chuông điện thoại của nó)

-A...lô...

-Bà đang làm cái quái gì thế? Biết sắp vào lớp rồi không? - Tiếng Minh hét hân nói

-CÁI GÌ? - Nó tỉnh ngủ hẳn

-Bà mau đi học nhanh lên!!!! Alo, alo....

Nó tức tốc chạy ào làm VSCN, thay đồng phục với tốc độ ánh sáng, leo lên con xe đạp điện thân yêu, nó vù đi như gió. Trên đường nào ổ gà, ổ chó, ổ voi mà kể cả khủng long nó cũng phi qua tất (hãy za, con gái con đưa...)

.....:Ổ lớp:.....

-Ôi, Vy ơi là Vy. Mày không thoát được đâu haha - Tiếng nhỏ Trang (Trang là một con nhỏ mê zai, nhà giàu, kênh kiệu, tự cho mình là hotgirl)

-Đứng đấy Trang. Nào mình cùng đoán ngược - nhỏ Phụng (con bạn thân của Trang, chuyên nịnh bợ) nói giọng ngọt sớt

- Oke... 10...9...8...7...6...5...4...3...2

XẼT....

-Helu! Tớ có mặt nhá - Một tia chớp xẹt ngang người 2 nhỏ

- Ồ mà y mà y....

-Sao hả, tớ không muốn học được đâu- nó đáp lại bằng một nụ cười bán nguyệt

Nó làm 2 con nhỏ tức xì khói

-Vy! May quá! Bà đây rồi! Tôi sợ bà muốn học chứ. Công nhận bà nhanh thật!

-Ông coi thường tay lái lùa quá đấy nhá!

-Ông quá khen haha...

TÙNG..TÙNG....TÙNG...

-Thôi mình về chỗ đi Vy.

-Ừ

Nó về chỗ, ngồi khoanh tay gác chân đọc truyện rất chi là...oách! Tiếng giầy lộp cộp của bà chủ nhiệm ngày càng gần (cho phép tớ gọi thế vì GVCN lớp nó là một người khó tính, quái chiêu, thất thường, bla bla nói chung tính rất quái)

-È hèm...Cả lớp im lặng!

Riu rít rì rầm ầm ầm...

-IM !!!!CÁC CÔ CẬU CỐ CÂM MIỆNG KHÔNG!!! - Bà giáo viên đập bàn cái "RẦM"

Im bất....(Im đến nỗi có thể nghe cả tiếng ruồi kêu)

- Cô xin giới thiệu với các em đây là thành viên mới của lớp ta. Giới thiệu về mình đi em! - Bà cô giọng ngọt sớt, đon đả giới thiệu

-Vương Khang

Một câu cụt lùn không đủ chủ vị như thế mà cả lớp rầm rộ như sấm dậy (toàn là tiếng tất cả bọn con gái lớp nó (trừ nó))

-Ngồi chỗ tớ nè!!!!

-Anh ơi ngồi chỗ em nè!!!

-Ôi đẹp trai quá!!!

Bla bla....

"Hum này bà giáo hiền zữ zậy? Mà cái quái gì bọn mai trê lớp mình ầm ầm lên thế?? Chắc là thằng cha hót phân nào chứ gì" -nó nghĩ

Gỡ mắt ra khỏi quyển truyện yêu dấu nó ngược lên...

Ầm ầm ầm!!! Nó như sụp đổ!!! Đầu bốc khói!!!! Mặt đỏ phừng phừng như Trương Phi. Hai cặp mắt nhìn nhau tròn như trái bóng. Và...và...

-THẮNG CHA QUẢ TẠ!

-CON NHỎ QUẢ CHANH!

Không hện mà gặp, 2 thứ giọng có cường độ 130 dB bất ngờ réo lên (cái này không chuẩn lắm nó khủng bố hơn cơ, tại bí từ quá hì hì) Làm cả lớp bật tai bật đầu....Bà giáo sau mấy phút hoảng loạn cũng lồm cồm đứng dậy, lấy lại vẻ " giáo viên nghiêm túc" nói:

-Hai em quen nhau à? Vậy ngồi cùng bàn luôn nhé!

-Vâng

-Ok

Lại lần nữa 2 thứ giọng ấy lại đồng thanh cùng lúc(hộp cạ quá ha). Có lẽ trong mấy phút vừa rồi 2 đứa chúng nó âm mưu gì chăng???

- Chào lại gặp nhau rồi, nhỏ quả chanh

-Cái gì...thân hình tôi cực chuẩn nhá! Cái đồ sao quả tạ

BLA BLA

-THÔI!!!!!!!!!!!!!! HAI EM IM GIÙM TÔI! NẾU KHÔNG IM ĐC THÌ 2 EM RA NGOÀI!

Thế là nó và hán đành tạm hoãn chiến tranh, hán ngồi thụp xuống bàn nó. Hai cặp mắt vẫn lườm nhau...Xung quanh 2 đứa tỏa ra mùi sát khí nồng nặc. Lớp trường hình như hơi buồn rười (vì không muốn ai ngồi cạnh nó mà)

Trong giờ, hán cứ gác chân lên rồi chiếm hết chỗ nó. Nó cũng không vừa, chỉ cần sang chỗ nó nửa đốt tay thôi nó sẽ cầm bút chọc ngay!

Tùng tùng tùng..."Woaaaa...Sống rồi!!! YOLO !!!" Ngồi trong lớp mà nó phát bực!

- Các em về nhớ làm bài đầy đủ...

Mặc kệ bà giáo nói gì nó chỉ chăm chăm thu sách vở thì đúng như người ta nói "Mọi lời nói của giáo viên đều vô dụng sau tiếng trống hết giờ" mà ^^

Nó vác cặp chạy theo bóng Minh ra khỏi lớp

-Hãy! Đợi tui với! Chờ đi cùng!

Minh vẫn cứ bước

"Thái độ gì vậy, hám quá!"- Nó nghĩ

-Này Minh! Ê không đợi tui à? Đi chậm thôi

Minh vẫn không dừng lại...Đột nhiên Minh đứng khựng lại làm nó suýt thì đập mặt vào

-Này bà thấy tên mới chuyển đến thế nào?

Câu hỏi đột ngột của Minh khiến nó thoáng ngạc nhiên

-Như thằng điên!

Câu trả lời cụt lùn của nó khiến hàng lông mày của Minh như dần dần, Minh thấy khá thoải mái vì nó không có chút rung động gì với hấn

-Hấn đẹp trai, nhà giàu, học giỏi mà!

-Hả? Gì mà đẹp trai? Gì mà nhà giàu? Học giỏi gì chứ? Đối với tôi là muỗi hêt!

Mà sao hỏi tôi lạ thể hay là ông...ông...thích...thích- Nó mở to cặp mắt ngỡ ngàng, ngạc nhiên

Minh đơ người, đỏ mặt..." Chẳng lẽ Vy nhận ra mình thích cậu ấy?!"

-Ông...ông...thích...thích.....tên đó à? Hahaha - Nó ôm bụng cười sặc sụa

-Tầm bậy. Tui chuẩn men nhá! - " Phù may là không nhận ra" - Minh nghĩ - Mà bà không định đi về à?

-À ờ..Về thôi...

"Ngày tháng có hấn ở lớp mình sẽ là những tháng ngày tra tấn dài đằng đặc đây...Haiz.." - nó thở dài ngán ngẩm...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Bất Ngờ!

Chiều. Nó bước thật chậm trên phố, ngâm nga mấy bài hát. Quây thì quây nhưng nó cũng khá nữ tính đấy chứ hơn nữa nó cũng hát rất hay (cái này Kun quên chưa giới thiệu - nó là cây văn nghệ của lớp đấy nhé).Mỗi khi mệt mỏi nó hay đi dạo mà. Từng làn gió lướt qua làm tóc nó bay bay. Bên đường, có một người đã nhìn thấy nó, ngỡ ngàng vì chưa bao giờ thấy nó như vậy.Tim bỗng lỡ 1 nhịp. Tất nhiên các bạn biết là ai. Đúng vậy, là hấn đấy! Hấn vẫn đứng đực ở đó. Chưa bao giờ hấn ngắm một người con gái lại lâu thế...

- Mời cậu chủ lên xe, ông chủ đang đợi ở nhà đấy ạ.

Hấn thoát khỏi cái mơ hồ kia. Trở về với vẻ ngạo mạn, hấn bước lên chiếc BMW và chiếc xe vụt đi. Sau khi đi dạo, nó trở về nhà. Cái nhí nhảnh, tinh nghịch của nó lại trở về. Vừa mở cửa bước vào nó đã thấy bố nó đang ngồi trên ghế sofa, véc chỉnh tề. Thường thì khi đi làm về, bố nó sẽ thay quần áo ở nhà, tự xưng là thể nhĩ? Có việc gì chẳng?!

- Con thay đồ đi, giờ chúng ta sẽ đến một nơi quan trọng.

Nó không hiểu gì nhưng đành làm theo vì dù gì nó cũng là người thích những điều bí ẩn

Nó bước xuống phòng khách với bộ váy màu thiên thanh, bên trên điểm vài đốm hoa trắng tuyết đẹp.

Tóc chéo sang một bên. Trang điểm tự nhiên, thanh thoát. Nó lúc này không khác gì một nàng công

chúa. Vấn đề ở chỗ đôi giày nó mang...Thiết kế tuyệt đẹp: trắng tinh khiết nhưng nó chưa từng mang

giày cao gót bao giờ nên có phần lúng túng. Nhưng do bố nó bắt mặc như vậy. Có gì mà quan trọng

thế nhỉ?

-Nhìn thế này Ồn rồi đấy, con gái. Giờ lên xe đi thôi.

Nó lao đảo bước lên chiếc Morning nhà nó. Cái xe dần chuyển bánh rồi hòa vào dòng xe cộ ban đêm của thành phố

Đi được khoảng nửa tiếng, chiếc xe dừng lại ở một nhà hàng sang trọng có cái biển Royal to đùng. Nó bước xuống xe, loạng choạng mấy bước.

- Bố, sao chúng ta lại đến đây?

-Bố đã nói là có chuyện quan trọng mà. Thôi vào đi con.

Nó vẫn thấy khó hiểu lắm nhưng vẫn bước theo sau bố nó vào. Lúc đi qua sảnh, nó thấy hấn thì phải.

Thôi, mặc kệ hấn, chả liên quan đến mình.

Nó bước lên lầu 2 cùng bố. Một cánh cửa mở ra. Bên trong là một bàn ăn đầy món ngon, đắt nhất thế giới như: Sushi Del Oriente, Cà-ri hải sản, Zillion Dollar Frittata,...(mấy món này bạn nào muốn tìm hiểu xem là gì thì lên google nha) Ngồi đó là một người đàn ông U50 đang nở một nụ cười hết sức hiền từ

- Kính chào ngài Chủ tịch.

Đây là ngài Vương - chủ tịch tập đoàn King -Sếp của bố

-Cháu kính chào bác ạ!

-

Cháu lễ phép quá! Hai người ngồi đi, chắc con tôi sắp vào rồi đấy!

Nó bắt đầu thấy nghi nghi: thấy hấn ngoài sảnh, người đàn ông này họ Vương, là chủ tịch tập đoàn King...Chẳng lẽ...

-Con vào rồi.

Hai cặp mắt nhìn nhau mắt tròn mắt dẹt (O.o)

-Là cô

-Là anh

Hai ông bố khó hiểu nhìn nhau rồi bật cười dần hiểu ra và còn biết là ở cùng lớp nữa

-Vậy càng tốt nhỉ

- Vâng thưa ngài chủ tịch

-Áy, đừng gọi chủ tịch nữa..Chúng ta sắp thành thông gia còn gì

Gì nữa đây??? Tâm trạng lúc này của nó và hấn là một từ thôi: shock . Thông gia ư?

Sau mấy phút thờ vào hít ra à nhầm thờ ra hít vào, nó mới bình tĩnh và hỏi lại ngài Chủ tịch à không

"bố chồng tương lai"

- Thông gia là sao? Cháu không hiểu ạ.

Hấn cũng gật đầu lia lịa đồng tình đòi giải thích.

- O,các con không nhớ à. Hồi bé chơi thân với nhau lắm mà. Chính 2 đứa hồi bé nói lớn lên lấy nhau .

Nhưng đến khi Khang 5 tuổi thì gia đình bác chuyển đi Mỹ. Với lại thằng Khang là người Việt nên cũng

phải kén vợ Việt cho nó chứ. Anh thông gia nhĩ?

Rồi 2 ông bố trò chuyện với nhau vui vẻ (2 người này trước là bạn thân đấy ạ)

Nó và hấn thực sự chẳng nhớ gì về cái hồi bé tí đấy cả nhưng mà lúc lần đầu gặp nhau thảo nào thấy

quen quen. Hình như đến năm lớp 1, thằng Minh mới bắt đầu làm bạn thân của nó, còn những chuyện 5

tuổi về trước nó chả nhớ tí gì (Đãng trí quá í mà) Thực sự thì nó vẫn chưa ưa hấn lắm còn về phần

hấn thì cũng thấy chả ưa nó nhưng khi hấn nhớ lại chuyện hồi chiều thì tìm lại thành thích... Thú thật

nhìn nó lúc này rất xinh. Nó lúc này thấy khó chịu lắm vì cứ ngồi yên một chỗ mà chẳng động đậy gì.

Nó xin phép "bố chồng tương lai" và bố nó để ra ngoài hóng gió. Ông Vương bỗng huých tay hấn, nháy

nháy mắt. Hấn miễn cưỡng đứng dậy và bước theo nó. Ra đến sảnh thì chiến tranh lại nổ ra:

- Theo tôi làm gì? Đồ bám váy con gái

- Cô cứ làm như tôi thích đi theo cô ấy! Chẳng qua do bố tôi bắt làm vậy thôi

Và họ cứ cãi nhau, vừa đi vừa cãi nhau ra đến tận chỗ mà uống nước ngoài trời í. Nó ngồi phịch xuống

ghế và không thèm cãi nhau với hấn nữa (Chắc mệt rồi chứ gì). Nó gọi một ly nước ép và ngồi...ngắm

sao. Hấn cũng ngồi sang bàn khác, uống cafe đen, ngắm..nó. Hấn cũng chả hiểu sao cứ nhìn nó nữa.

Dù ngoài mặt vẫn cãi nhau và đôi lúc thấy nó là một con nhỏ zô ziên.

- Thừa thiếu thur và thiếu gia, lão gia gọi hai vị ra sảnh để về rồi ạ.

Nó gật đầu, chào chị phục vụ. Còn hấn thì vẫn thế chả chào hỏi ai (kiêu quá) và đi ra sảnh.

Hai nhà chào tạm biệt nhau (chủ yếu là 2 ông bố chào nhau và nó thì chào bố hấn còn hấn thì chào bố

nó) và lên xe đi về...Hai chiếc xe chìm dần vào dòng xe xuôi ngược...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Next New

Nó trở về nhà trong sự ngỡ ngàng cao độ. Bước vào phòng, mở cửa và ngồi thụp xuống giường. Trong đầu nó lúc này là một mớ rối tung rối mù: Chẳng lẽ mình sẽ phải lấy hấn ư? Lấy cái tên đáng ghét đó ư? Không, không đâu T_T.

Nó ngồi trên giường cứ thế đập đầu vào...gối.

- Chị sao thế? - Một giọng nói cất lên.

Nó ngước lên, Ngân đang ngồi đối diện với nó. Nó mở to mắt hỏi Ngân đã ở đây bao lâu.

- Chị hỏi thừa thế? Tối nào em chả ngồi học bài thâu đêm. Nghe nói hôm nay chị đi gặp mặt nhà thông gia à?

Nó tròn mắt tập hai. Con bé này hàng ngày có thêm bất chuyện với chị nó đâu, suốt ngày học học học. Ngân kể cho nó là trước lúc nó đi, mẹ có nói cho con bé biết trước rồi nhưng vì mãi làm bài tập quá nên không nói trước cho nó được. Với lại nó vừa về đến nhà là bố bảo nó lên phòng thay đồ ngay, đã kịp ngấm lại nhà đâu.

- Thôi chị ngủ sớm đi, thấy lúc về bố nói hai anh chị cùng lớp hả? Tốt quá còn gì? Mà chị cũng nên chú tâm vào việc học chút đi. Thôi em làm bài tập đây, còn mấy sách nâng cao em phải làm cho xong và đọc sách nữa. Chị ngủ ngon!

Gi thế này? Hôm nay em mình lại đi dạy lại mình á? Thường ngày ở lớp với ở nhà nhất lăm mà (ở lớp nhất hơn). Cơ mà cũng phục con bé này thật. Tối nào cũng học khuya mà đây vẫn đúng giờ.

Nó thiếp vào giấc ngủ, chẳng còn biết trời trăng là gì nữa. Ngày mai nó sẽ phải đương đầu với nhiều điều bất ngờ hơn đây.

Reng...reng...reng...

Nó cảm lấy cái thứ đang réo ầy và CHOANG - dĩ nhiên các bạn biết đây là cái gì. Và bạn đồng hồ quả cảm ấy đã đáp đất một cách "nhẹ tựa lông hồng". Hôm nay mẹ lại giờ trò đồng hồ báo thức cơ đấy! Mặc kệ...

Tút tut tut tut....

Hôm nay mẹ thừa tiền thế nhĩ? Nó vơ lấy cái sinh vật đó và ném phát nữa, lần này là cái đồng hồ được...hôn tường.

-NÀY!

Giọng mẹ sao thế này?Chẳng lẽ...mẹ bị...vỡ giọng?! (ôi cái ý nghĩ)

-Mẹ để con ngủ 1 lúc đi! Mẹ nên giữ giọng đi! Giọng như...vịt đẻ ầy! (Hỗn quá hỗn quá!)

-Đây cô nói giọng ai là VỊT ĐỰC hả?

Hử? Dám nói với con gái cưng vậy sao?! Nó từ từ mở mắt. Ó..... mẹ mới cắt tóc!

-Mẹ cắt tóc nhìn chả hợp gì cả.

-AI LÀ MẸ CÔ HẢ?

Ố?! Nó giật mình, tỉnh ngủ hẳn,nó hét lên kinh hoàng:

-AAAAAAAAAAAAA . Đồ dê xồm, biến thái! Ai cho phép anh vào phòng tôi?!

-Bố vợ của tôi cho tôi vào- Hắn cười nhếch mép đã thế còn nhấn mạnh, ngân thật dài, thật ngon 2 chữ "bố vợ" nữa chứ. Nhìn mặt hắn thật "nham nhở".

Nó trợn mắt, không thốt nên lời...Trời ơi, sao bố có thể bán đứng con , tiếp tay cho giặc vậy chứ.

-Nhìn cô lúc ngủ như con điên vậy. Đầu như tổ quạ. Quần áo sộc sộc. Mà nhìn kia, bộ váy hôm qua mặc vẫn còn. Bộ cô không thay đồ hả? Đúng là đồ ở bẩn. Mà chắc cô chưa thấy tướng ngủ của mình đâu nhĩ? Tôi chụp lại rồi này. Lúc nào "nhớ" cô tôi sẽ chiêm ngưỡng lại.

Nói rồi hắn dơ cái Rêverie ra. Trời ơi! Nó đang trong thế gì thế này? Cái tư thế này chắc Lý Tiểu Long phải bái nó làm sư phụ. Nó nằm úp mặt xuống gối, 2 chân dạng ra còn gập chéo nữa chứ, tay thì dơ ra thành hình chữ V. Đầu nghiêng sang một bên, hình như đang...chảy nước miếng?! Không thể tưởng tượng nổi.

-Sao đẹp lắm phải không? Không thốt nên lời luôn hả? Thôi không cần lo đâu. Nếu cô làm theo mọi mệnh lệnh của tôi thì tôi sẽ không để ai biết đâu. Giờ xuống nhà đi. "Bố vợ" nói tôi có nhiệm vụ đưa "vợ iu" đi học mỗi ngày đấy.

Còn dám gọi là "vợ iu" nữa chứ! To gan! To gan!Đầu nó bắt đầu bốc khói nhưng nhớ lại tấm ảnh đó nó đành tự hạ nhiệt vậy. Nó chưa muốn được trao giải thưởng "Tư thế ngủ của năm" đâu.

Nó và hắn bước xuống nhà.

-Chào bố mẹ còn đi học

Và hắn cũng chào như nó mới tức chứ. Nó lườm hắn,hắn thì nhún vai. Chao ôi, cái mặt đáng ghét. Đồ gian xảo, biến thái, đồ quạ tã. Vừa đi nó vừa chửi hắn. Nó và hắn bước lên chiếc BMW và vọt đi.

Đến cổng trường, nó và hắn bước xuống xe trước bao con mắt ngưỡng mộ lẫn con mắt gato của đám nữ sinh. Mấy đứa con gái xì xào bàn tán. Thấy vậy, nó liền tiến sát gần hắn, khoác tay thân mật, nó đưa con mắt long lanh nhìn hắn:

-Anh iu à, em vui quá! Ngày nào anh cũng đưa em đi học thật là hạnh phúc! Iu anh nhất trên đời lun

Nhìn nó như thế, hắn dơ người sững sờ như mất hồn, còn nó thì cười khẩy, nhìn mấy đứa "mai rêu" xung quanh làm bọn nó tức xì khói, đỏ mặt tía tai.

Đến hành lang lớp, nó giật phất tay nó ra khỏi tay hắn.

-Ha ha đã quá! Chọc tức được bọn chúng.

-Đây cô dám lấy tôi làm con cò để trêu chọc bọn chúng à? Hay cô muốn mọi người cùng chiêm ngưỡng thể ngủ siêu phẩm của cô.

-Thôi thôi. Bạn Khang cao thượng (nhỏ mọn),tốt bụng(xấu tính), đẹp trai (xí trai) à, tớ không dám đâu. Tớ không làm thế nữa đâu, tha cho tớ nha. Đi mà, nha!

Hắn quay mặt bước vào lớp, đúng là kiêu quá mà. Nó tức giận đá chân vào tường" ui za đau".

-Sao cậu đi cùng tên đó? - Minh đột nhiên xuất hiện làm nó giật bắn cả mình.

-À đâu có. Chỉ là do tình cờ thôi.Mà mình vào lớp thôi.

Ngồi trong lớp, hắn cứ nhìn ra cửa sổ, cười một mình nhưng mà cái điệu cười của hắn chẳng "trong sáng" chút nào. Vẻ mặt đen tối kinh khủng. Chắc hắn đã nghĩ ra trò gì để bắt nạt Vy cô nương rồi đây.

Bất ngờ giáo viên bước vào...

-Các em lớp chúng ta lại có một thành viên mới đây. Giới thiệu về mình đi em.

-Chào các công chúa, tớ là Phùng Thiên Long. Mong các công chúa sẽ chỉ bảo cho tớ nhé! Có việc gì cần giúp tớ sẽ giúp nhiệt tình - Rồi tên này nháy mắt và nở một nụ cười "má lúm đồng tiền".

Cả lớp lại nổi vang như sấm dậy (chủ yếu là giọng con gái).

-Ngồi chỗ tớ này, bạn đẹp trai ơi!

-Ngồi chỗ em nè anh!

Bla bla

Ôi trời đất ơi, một thằng cha hốt bôi chưa đủ hay sao mà lại còn thêm thêm thằng nữa. Nó ngán ngẩm nhìn lên. Bất ngờ, thằng cha đó đang tiến đến, tiến đến bàn nó thật gần, thật gần. Nó tròn mắt. Và...và

-Ôi Khang, biết ngay mày ở lớp này mà- Nói rồi tên đó ôm hắn.

Cả lớp kể cả nó sững sờ, mắt chữ A,mồm chữ O (chắc tưởng gay).

-Ô Long à? Sao mày chuyển đến đây? - hắn cũng vui không kém.

-Ở trường cũ không có mày chán quá í mà, chơi với mấy cô em bên đấy cũng chả vui nữa.

Tên Long lại quay ra và nói:

-Tớ là bạn thân của Khang. Có gì mọi người giúp tớ hòa nhập nha- Rồi lại nháy mắt lần nữa.

Con gái lớp nó (trừ nó nhé) sướng run lên.

-Ôi đẹp trai, kute quá đi mất!

-Ôi anh í thật ngọt ngào.

Riêng nó thì "eo ui, buồn ới quá!"

Tên Long chọn chỗ ngồi trên bàn nó chính là bàn của Minh lớp trưởng í còn quay xuống nó cười khẩy một cái chứ. Ôi thật là...

"Đúng là địa ngục trần gian bao giờ con mới thoát được đây trời" - nó nghĩ.

Ngày tháng sau này sẽ còn nhiều khổ đau lắm đây!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghợm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Biệt Thự Sapphire

Quả thật là xui xẻo với nó từ khi nó gặp hấn. Trên lớp hấn suốt ngày sai khiến nó còn bảo nó là osin của hấn chứ. Giờ ra chơi thì bắt nó xuống canteen lấy đồ ăn. Tan học thì phải lên xe hấn để hấn đưa về. Nhưng mà đến chỗ ngã ba nhà nó thì thả nó xuống cho đi bộ. Lúc đó như con cún bị chủ đá vậy. Cũng may mấy lần nó bắt gặp Minh nên được quá giang nhờ. Nó tức đến xi khói mà chẳng làm gì được. Tên Long thì cũng được sai kế tí (thông qua hấn) vì một lần tên Long thấy hấn sai nó nên cũng thử bắt chước thử xem sao. Kết quả Long bị nó túm tóc tạt tai tát tới tấp vì tội dám to gan lớn mật sai khiến nó. Long cũng thấy lạ lắm chứ vì đường đường một tay "sát gái" mà không trị nổi nó thế mà hấn lại trị được. Long gắng hỏi hấn mấy lần nhưng kết quả chỉ là câu nói "Thì đã bảo osin mà."

Nó và Minh cũng ít nói chuyện được với nhau (vì có kì đà cản mũi là hấn mà). Có lần Minh rủ nó đi ăn kem thì đúng lúc đấy hấn cũng nói chen vào, bắt nó ở lại có việc quan trọng, nhưng thực ra lúc nó hỏi có việc gì thì hấn bảo quên rồi. Tức! Cũng may có cái điện thoại nên nó và Minh mới liên lạc được với nhau. Minh cũng có hỏi nó sao phải nghe lời của hấn thì nó bảo: "Không có gì, cậu không cần lo đâu."

Rồi thì chẳng biết hấn dò sỏ nó ở đâu (chắc là hỏi bố mẹ vợ) mà tối nào cũng nhắn tin chêu chọc nó nào là đồ quả chanh vừa chua vừa chất rồi còn bảo nó là con heo hậu đậu chứ. Bố mẹ nó còn bắt nó tích cực nhắn tin, liên lạc, đi chơi với hấn mới ức.

Và thế là cái ngày định mệnh cũng đến. Vào một buổi tối thứ bảy, bố nó vào phòng nó và nói:

-Bố và ông thông gia đã chuẩn bị biệt riêng cho hai đứa rồi, tên Sapphire, đầy đủ người giúp việc. Ngày mai bắt đọc ra ở riêng, thu dọn đồ lại đi nhé!

Ôi trời ơi! Gì nữa đây?! Hết hôn ước rồi đến ở riêng nữa chứ.

-Bố à, con còn trẻ mà. Sao lại bắt con ra ở riêng sớm vậy?

-Như thế tốt hơn cho việc tìm hiểu nhau, bố và ông thông gia bàn kĩ rồi. Thôi dọn đồ rồi đi ngủ sớm đi.

Cánh cửa đóng lại. Nó đơ người, khụy chân xuống, hét lên: "Khôngggggggg!"

.....:Tại nhà hấn:.....

-Khang, bố đã chuẩn bị biệt thự Sapphire gần trường cho con và Vy rồi! Mai bắt đầu chuyển sang nhé! Thu dọn đồ đạc đi. Nhớ đối xử tốt với con bé đấy. Ngày kia bố sang Mĩ cùng mẹ, tháng sau cùng mẹ về nước luôn. Lúc đó giới thiệu Vy với mẹ nhé!

Hấn thì không phản ứng thái quá như là nó thậm chí còn thấy khá thú vị. Vì sao ư? Vì hơi thích nó à?

Không, không hấn vậy, đó chỉ là phần nhỏ thôi, chủ yếu là để chêu chọc và sai vặt nó. Hấn nở một nụ cười bán nguyệt không-thề-đều-hơn và nhảy lên giường ngủ ngon lành.

Sáng hôm sau, khi mẹ nó vừa mở cửa phòng để gọi nó dậy thì "AAAAAAA, có con gấu trúc vào nhà mình!" Định hình mãi bà mới nhận ra con gấu trúc đó chính là nó. Nó ngồi trên giường, mặt đơ ra, mắt thâm quầng, chắc do mất ngủ đây mà. Mẹ nó chỉ biết lắc đầu nói:

-Thôi dọn đồ và chỉnh trang lại nhan sắc của con đi! Cậu ấy sắp đến đón con rồi đấy!

Nó đột nhiên đứng phắt dậy, nở một nụ đắc ý (Chắc lại nghĩ ra trò gì đây). Nó đi làm VSCN rồi tung tăng đi xuống bếp, mở tủ lạnh, lấy một viên đá mát lẹm để...chườm vào mắt (cho đỡ thâm chứ còn sao). Sau đó nó chạy lên phòng thay đồ và sắp xếp quần áo

-Cháu chào bác ạ! Vy có nhà không bác?

-Khang đấy à, Vy...

Nó đóng cửa cái rầm (vì ở nhà nó không hay đóng cửa lăm, nếu còn giữ thói quen này không biết khi ở chung với hấn sẽ thế nào đây). Nghe thấy tiếng thét của cái cửa, hấn xin phép mẹ nó lên tầng. Đứng trước cửa phòng nó, hấn cười nhếch mép rồi gõ cửa:

-Vợ à, chồng đến đón vợ về ở cùng đây. - Cái giọng ngọt sớt, ngân dài ra thật đáng ghét.

Nó nghiêng hai hàm răng:

-Không! Đồ biến thái! Tôi đang thay đồ.

-Có sao đâu vợ, dù gì chúng ta chẳng là vợ chồng. Nhìn thấy thì đã sao -Hấn nhếch mép cười đen tối

-Tên đáng ghét! Cút đi! Biến thái! Dê già!

-Sao vợ lại chửi chồng thế hả? Thôi tạm tha cho vợ đây! Ngày tháng còn dài mà, haha...

Nói rồi hấn bước xuống cầu thang cười đắc ý: "Chọc nhò này vui thật"

Một lúc sau, nó bước xuống. Nó buộc tóc chéo, mặc áo pull hình Doremon, bên ngoài là bộ jumpsuit yếm bò lửng, chân đi giày cao cổ đen đính tán. Tay nó kéo cái vali màu xanh. Nhìn nó cũng cute đấy chứ!

-Cháu chào bác! Cháu với Vy đi đây ạ! - Hấn nói

- Chào mẹ, con đi - Miệng nó méo xệch

-Sao thế? Thi thoảng về thăm mẹ được mà! Thôi hai đứa đi vui về nhé!

Nó bước ra khỏi cổng, ngoái lại nhìn ngôi nhà và bước lên chiếc BMW. Chiếc xe vọt đi cùng với sự ngao ngán chán trường của nó. "Sắp đến địa ngục rồi, đời mình sắp tiêu tùng luôn"- Nó nghĩ. Nó còn tưởng tượng ra căn nhà nó sắp đến trên đường đi nữa chứ: cổng đen xì xấu xí, nhà âm u như địa ngục, bị giam cầm như tù binh,...

Chiếc xe dần giảm tốc độ rồi dừng hẳn.

Trước mắt nó là một cái biệt thự lớn, cực đẹp. Trước cổng là tấm biển Sapphire được nạm bằng đá Sapphire xanh. Nó và hấn xuống xe, hấn thì có vẻ không ngạc nhiên, ngờ ngàng như nó. Trong khuôn viên của biệt thự là một vườn hoa nhiều màu: đỏ này, trắng này, vàng nữa,...Nó bước vào ngôi nhà. "Woa!" - Nó thốt lên. Căn nhà được bố trí rất tiện nghi. Các phòng đều rất lớn đến phòng vệ sinh cũng lớn nữa (lớn bằng phòng nó luôn). Các phòng đều tiện nghi, đầy đủ thiết bị. Nó loạng quạng chạy khắp nơi khiến hấn phải bật cười vì độ "tùng" của nó. Nó chạy ra sân sau, cả một cái hồ bơi rộng lớn hiện ra trước mắt nó. Căn biệt thự được ông Vương bố trí một quán gia và 3 người giúp việc.

Nói chung là tuyệt nhưng mà nó nghĩ: "Đây sẽ là nơi mình phải chịu khổ đau rồi đây."

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: New Life

Bác quản gia dẫn nó và hấn lên tầng hai vào phòng của nó. Phòng nó thì đối diện phòng hấn. Căn phòng khá rộng, tường màu xanh sọc trắng (màu yêu thích của nó), giường ngủ, tủ đồ, bàn học, điều hòa,... đủ cả. Cửa sổ thoáng đãng. Giường ngủ rộng. "Woa! Căn phòng tuyệt quá!" - nó reo lên.

-Có thể mà cũng hạnh. - Hấn kênh kiệu nói

- Phòng anh được như phòng tôi không mà nói. - Nó phản bác lại

Nó vào hấn bước vào căn phòng đối diện (chính là phòng của hấn đấy ạ). Nó tròn mắt vì căn phòng quá đẹp, phong cách, rất thời thượng. Diện tích còn to hơn phòng nó nữa, đầy đủ, tiện nghi. Màu chủ đạo là đen và trắng.

Hấn cười khẩy:

-Sao thấy phòng cô kém xa phòng tôi chưa?

-Xì, phòng tôi cũng đẹp chứ bộ. - Nó bĩu môi.

-Ừ, thì đẹp. Giờ xuống phòng khách, tôi có đôi lời dặn dò cho Osin đây.

"Giữ nhà này? Nhà có người giúp việc rồi còn sai vặt nữa sao?Đúng là tên đáng ghét! Đâu heo! "

Nó vừa lững thững bước theo hấn, vừa chửi thề, tay giờ nắm đấm về phía hấn. Bất giác hấn quay lại, ngay lập tức nó đưa tay gỡ đầu, cười khi khi như con ngố. Hấn nhìn nó bằng ánh mắt hình viên đạn:

"Đừng có giờ trò lung tung!"

Hấn ngồi xuống ghế sofa, chân nọ gác lên chân kia (kiểu giám đốc í) rồi nhìn nó, nở một nụ cười đều cang cùng cái giọng éo ẻo:

-Vợ ư ơi, nếu em muốn sống yên ổn ở đây thì em phải làm osin trọn gói cho chồng, phải phục vụ chồng từ a-> z.

Nó thấy lạnh sống lưng. Thà tên này quát tháo nghe còn hay hơn. Mà hấn nói gì ý nhỉ? À " phục vụ", hai từ này được nhấn mạnh thật ngọt, thật rõ. Cái ý nghĩ không-mấy-trong-sạch hiện ra trong đầu nó, nó hét toáng lên:

-Anh...anh định làm gì tôi? Đồ dê già!

-Hả?- Hấn ngó người ra.

Trước mắt hắn là một bát mì tôm tỏa khói nghi ngút.

-Thì thức ăn cao cấp của tôi chi vậy thôi.

-Cô có biết nấu ăn không thế?

-Không.

Nó đáp lại cụt ngủn. Hấn chần chừ không ăn, nhờ nhờ này có cho thuốc xổ hay thuốc độc gì thì sao??? Nghi quá! Rồi cuối cùng, sau khi đấu tranh tư tưởng một hồi, hấn cũng chẹp miệng, cầm đĩa lên dùng thử "món ăn cao cấp" của nó.

"Ừm, cũng không tệ."-Hấn nghĩ.

-Thế nào? Ăn được chứ? - Nó hỏi.

-Tệ. Quá tệ. Mì thì lèo tèo. Nước thì ngang phè. Thảm họa!- Hấn chê bai.

-Thảm họa? Anh ăn hết sạch cái "thảm họa" đó rồi kìa. Anh ăn không còn một sợi mì, không còn một giọt nước súp nào luôn - Nó bĩu môi.

Hấn nhìn vào bát mì. Đúng là không còn chút nào hết. Hầy za, mất mặt quá!

- Chẳng qua tôi tiết kiệm thôi. - Hấn nhún vai.

"Xì! Tiết kiệm gì chứ? Ngon quá ăn hết chứ gì? Cứ chờ đấy lát nữa khắc biết. Haha " - Nó cười nham hiểm.

Nói rồi nó vào phòng vệ sinh, đóng chặt cửa lại, mang sách vào đọc nhưng để phòng hấn lấy chìa khóa từ quần gia nó đã hót tay trên lấy được chìa khóa rồi (cao tay, cao tay).

"Ba...hai...một..."-nó đếm ngược.

Rầm...rầm...

-NÀY CON NHỎ QUẢ CHANH! MỞ CỬA RA! CÔ CHO CÁI QUÁI GÌ VÀO MÌ THỂ HẢ?

-Có gì đâu. Tôi cho ít thuốc xổ vào cho đậm đà đó mà.

-MỞ CỬA RA!

-Không được. Tôi bận đi đại tiện. Không nên vô duyên vậy chứ! Haha...

Và tới đó, sau khi nó chuồn ra thì hấn đã ngồi đóng đô trong đó đến tận nửa đêm.

Còn nó thì được say giấc nồng trong căn phòng mới, nạp năng lượng để đương đầu với những thử thách tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Lời Nói Bất Ngờ

_Ồ..ó...o...o..Quả Chanh mau dậy đi!"

"Hử? Gì thế này?Mới sáng ra mà thằng cha quả tạ đã ám quẻ mình rồi sao? Rõ đáng ghét!"

_Ồ..ó...o...o..Quả Chanh mau dậy đi!"

"Mà khoan, sao quả tạ lại kêu tiếng gà nhỉ? Căng lẽ hôm qua uống thuốc xổ nên biến thành gà rồi ă?"

Nó mắt nhắm mắt mở quờ tay về phía sinh vật mà nó cho là "thằng cha quả tạ".

"Í, sao hấn lùn thế? Đầu còn bé bé, tròn tròn,mọc cả mầm nữa chứ? Thuốc xổ của mình có tác dụng phụ ghê thật, làm đầu quả tạ biến dạng luôn. Á, nhắc được đầu lên này."

Nó giật thót mình, mắt mở to, chằm chằm quay mặt về phía cái thứ nó đang cầm trên tay.

Tén tén tén tén...tén tén tén tén...(Đoạn nhạc này thêm vào cho có khí thế)

-AAAAAAAAAAAAAA!- nó hét lên kinh dị, làm rớt cả "dị vật" nó đang cầm.

Hắn sòng sọc chạy lên, đập cửa phòng nó. Trước mắt hắn là một cảnh tượng hãi hùng: nó đang... trồng cây chuối?! À không, cũng không hẳn thế. Đầu nó đập xuống đất, chân gác lên giường - một tư thế không đẹp mắt cho lắm. Cái "dị vật" thì đang nằm thong thả trên cái giường thân yêu của nó.

Hắn tiến lại gần nó và nâng... "dị vật" lên.

-Cô sợ cái này á?

Nó đứng phắt dậy, lấy lại bình tĩnh nhìn lại cái thứ mà hắn đang cầm trên tay. Là...một quả chanh à? À quả chanh báo thức. Nói đúng hơn là đồng hồ báo thức hình quả chanh mà chuông báo thức là tiếng gà gáy cùng với giọng của hắn. À để Kun miêu tả thêm một chút về quả chanh đặc biệt này nhé. Quả chanh này thì có màu xanh đậm, đủ chân tay, mặt mũi mắt miệng. Mặt của quả chanh là hình đang nhắm tịt mắt, lè lưỡi, mà trên cái lưỡi là các con số chỉ giờ, phút, giây. Trên đầu có một cái cuống nhỏ xíu. Nói chung cái đồng hồ quả chanh này tóm gọn bởi ba từ: đẹp, độc, dễ thương. Giờ chúng ta quay lại câu chuyện nhà!

-Tôi đặt làm riêng cho cô đấy, quả chanh ạ!

-Sao anh cứ gọi tôi là quả chanh mãi thế? Tôi mảnh mai chứ đâu có tròn như nó đâu.

-Xem ra cô vẫn chưa hiểu rồi. Tôi có nói đến ngoại hình đâu, tôi nói đến tính chất kia. Cô vừa chua ngoa, vừa lạnh chanh y hệt quả chanh còn gì. Mà thôi, thay đồng phục rồi xuống ăn sáng đi.

Hắn bước ra khỏi cửa. Nó tức tối, đóng cửa cái "rầm"

Đến cầu thang, hắn nghiêng hai hàm răng: "Nhỏ quả chanh đáng ghét, hôm qua cô hại tôi đóng đồ trong nhà vệ sinh. Cô cứ chờ đấy! Tôi sẽ trả thù. Động vào Vương Khang này thì đừng hòng yên ổn."

Ách xì..."Sao thế nhỉ mình có bị ốm đâu mà tự nhiên hắt xì vậy trời?" Nó nhún vai rồi đi thay đồng phục. Thay xong, nó lon ton chạy xuống bếp. Trước mặt nó là một bàn ăn thịnh soạn có hai đĩa thức ăn dĩ nhiên một của nó và một của hắn. Mỗi đĩa ăn có một cái pancake chuối bọc một ly cam ép.

-Chu choa, ngon quá đi mất!- Mắt nó sáng lên.

-Ừ ngon lắm mau ăn đi! - Hắn lại nói cái giọng ngọt sớt.

Nó đang định "thi hành công vụ" thì sau khi nghe lời nói "ngọt như mía lùi" của hắn thì nó chột bỏ đĩa xuống cảnh giác." Hắn đâu phải loại rộng lượng fi. Nhờ hắn cho thuốc linh tinh làm mình "đi nhanh về chậm" thì toi. Nghĩ vậy hắn bảo với chị giúp việc mang tạm cho nó cái gì ăn đỡ.

-Trong nhà chỉ còn đồ ăn sống và bánh mì thôi thưa tiểu thư.

-Sao? Chỉ còn bánh mì thôi hả? Thôi được, chị mang bánh mì ra đi. Em ăn tạm vậy.- Nó ngán ngẩm nói.

Chị giúp việc mang cho nó một cái bánh mì cũng may chị thương tình nên mang ra ít sữa đặc.

-Sao thế? Đồ ăn ngon mà! Không ăn hả? Không ăn thì tôi ăn.

Nói rồi hắn lấy đĩa thức ăn của nó ăn ngon lành để nó ngồi "trơ mắt ếch" gặm bánh mì.

-Không cần đề phòng vậy đâu. Đề phòng nhiều quá có khi phản tác dụng đấy! Ui, no quá đi mất. Cô ngồi đó gặm bánh mì đi nhé! Haha...- Hắn cười đắc chí.

-Ồ, bánh mì cũng được còn đỡ hơn ăn một tô mì ngon mà phải đóng đồ trong phòng vệ sinh như anh! - Nó vênh cái mặt lên.

Không cãi lại được nó, hắn tức lắm. Hắn quyết phải trả thù nó lần nữa (nhỏ mọn quá).

Hắn và nó bước lên chiếc BMW và vọt đến trường. Bước xuống xe, lại cảnh cũ đây, mấy con nhỏ đứng bàn tán. Nó lại xài lại chiêu cũ, khoác lấy tay hắn, nói:

-Chồng à, lúc về nhớ đợi vợ về cùng nhé!

Mấy nhỏ đứng xung quanh lại được dịp "hỏa thiêu" con mắt.

"Ái chà, nhỏ quả chanh dám đòi cả cách xưng hô cơ đấy. Dám to gan đòi từ anh-em sang vợ-chồng. Lần này cô đừng hòng giờ trò"-hắn cười nham hiểm.

Gạt phất tay nó, hấn nói giọng nghiêm nghị:

-Này, cô là ai mà vợ chồng chồng ngọt sớt thế hả? Đừng có mà thấy người sang bắt quàng làm họ. Thấy tôi đẹp trai, nhà giàu nên bám theo hả? Xích ra kia!

Nói rồi hấn đi thẳng một mạch vào lớp để mặc nó đứng trân trân. Lũ con gái xung quanh được phen ôm bụng cười nắc nẻ.

-Haha...Đúng là không biết lượng sức mình.

-Vịt trời mà đòi hóa thiên nga.

Nó lườm bọn con gái đang chế giễu nó. Bọn chúng liền im phắc nhưng thi thoảng vẫn nghe tiếng khúc khích.

"Vương Khang, anh được lắm. Chỉ vì một đêm làm tổ trong nhà vệ sinh mà dám làm tôi không có bữa sáng (ngon), mất hết sĩ diện như vậy đây."

Nó tức tối bước huỳnh huých vào lớp. Hấn vẫn ngồi ở bàn, chân nó gác lên chân kia một cách ngạo mạn nhìn càng ghét. Nó đặt ba lô "bịch" một cái rồi ra chỗ Minh:

-Minh đi chơi thôi Minh.

Tội nghiệp thằng Minh. Thằng nhóc chưa kịp hiểu mô tê thế nào thì đã bị nó lôi đi xềnh xệch (diễn đạt hơi thái quá xù).

Nó và Minh ngồi ở ghế đá. Mặt nó xụ xuống. Gió thổi qua làm tóc nó bay bay.

Im lặng hồi lâu, giờ Minh mới lên tiếng:

-Có chuyện gì hả Vy?

-Không có gì đâu.

-Bà có còn coi tôi là bạn không? Sao bà lại không nói cho tôi sự thật là bà đang ở chung nhà với Khang?

Nó đơ người:

-Sao...sao ông biết?

-Thực ra là....

-Em...là em nói đấy - Một giọng thứ ba chen ngang vào. - Sớm muộn gì chẳng phải nói.

Ngân đang đứng trước mặt nó. Tay con bé ôm một đồng sách.

-Sao...sao em tới đây?- nó ngạc nhiên hỏi.

-Chỉ là tình cờ thôi. Tại em phải qua thư viện trả sách, đang đi thì thấy hai anh chị ở đây. Mà lúc tan học chị tạt qua nhà một lúc nhé! Mẹ nhớ chị lắm đấy!

Ôi trời mới có một ngày mà mẹ nó đã nhớ nó rồi. Nó cũng định hôm nay về nhà vì dù sao nó cũng chẳng muốn trở về cái biệt thự Sapphire đó nữa. Chỉ cần nghĩ đến mấy trò đùa của hấn là nó cũng thấy ghét rồi.

Tùng...tùng...tùng....

Nó cùng Minh cười nói vui vẻ bước vào lớp. Quả thật, nói chuyện với Minh cũng khiến nó vui lên khá nhiều. Về chỗ, nó ngồi thụp xuống, không thèm để ý đến sự xuất hiện của hấn.

Trong giờ nếu cần mượn gì ví dụ như: bút bi, bút chì, tẩy, bla bla... hay cần giải thích bài nào nó đều gọi Minh. Hấn bực bội, người nóng như lửa đốt. Quay xuống nhìn thẳng bạn thân, Long lắc đầu, cười mím: "Mày thích nhờ này rồi, Khang à!".

Tan học, nó ra về cùng Minh, leo lên chiếc xe đạp điện của Minh và phóng về.

"Hừ, thích đi xe đạp điện cùng thằng nhóc đó chứ gì. Cứ việc, mặc kệ cô!" - Hấn bực tức leo lên ô tô

-Hãy hãy bạn thân yêu, đợi tao đã! - Tiếng thằng Long từ xa vọng lại.

Long mở cửa xe, nhảy vào ngồi. Chiếc xe vọt đi.

-Nghe nói mày có chỗ ở mới và còn ở với nhỏ đó nữa.

-Móc thông tin ở đâu nhanh thế!

-Đối với Thiên Long này thì có gì mà khó. Tao moi thông tin từ con em một sách của nhò đó đấy!

-Một sách mà mày cũng không tha à?

- À thực ra là tao nghe lỏm được lúc con bé đến lớp mình nói chuyện với thằng Minh đó mà. Nhìn con bé đó cũng được phết nếu bỏ kính ra.

Hắn cũng phải bó tay với thằng bạn thân lằng nhằng.

.....Tại nhà nó:...

-A, mẹ yêu của con, con về rồi đây! Mới xa mẹ có một ngày mà con tưởng như là đã xa mẹ 24 giờ vậy, huhu...

Sau vài giây ôm thắm thiết của 2 mẹ con, mẹ nó gạt tay nó ra sau cái cụm từ "24 giờ " của nó.

-Con với cái! Thế đấy! Mà hai đứa sống tốt không?

-Tốt gì mà tốt, hần sai con suốt ngày- Miệng nó mếu xệch

-Có mà con bắt nạt cậu ấy thì có! Thôi lên phòng nói chuyện với em đi xong thì trở về biệt thự của con đi!

"Thật là...Ai đòi mẹ lại đi đuổi con như thế chứ!" -Nó lắc đầu rồi bước lên tầng. Mở cửa phòng nó. Giờ phòng nó đã thuộc toàn quyền của bé Ngân rồi. Đúng là không gian đặc trưng của ngân. Căn phòng toàn là sách: sách giáo khoa, sách văn học, sách toán học, sách khoa học,...Chả trách con bé luôn đứng đầu khối. "Học thế này chắc nó óc mắt!"- Nó nghĩ.

-Có việc gì muốn nói với chị à? - Nó mở lời trước

-Em...em.có vấn đề về tình cảm rồi.

-Sao?

-Em lỡ thích à không lỡ cảm nắng một anh lớp chị rồi. Cái anh mới chuyển đến tên Thiên Long ấy.

-Sao em lại dây vào cái tên lằng nhằng đó???

-Em...em...thực ra em...có lần bị rơi sách nên anh ấy nhặt giúp nên em..

-Trời ơi em thôi! Sao em dễ siêu lòng quá vậy. Thế em muốn chị giúp gì?

-Em muốn chị tạo điều kiện để em tìm hiểu anh ấy. Em muốn được thay đổi. Nhưng em hứa em vẫn sẽ học thật tốt! Chị đừng nói với bố mẹ nhé!

Vì cô em gái bé nhỏ năn nỉ quá nên nó đành khẽ gật đầu. Gỡ cặp kính dày cộp của Ngân, nó mỉm cười:

-Em xinh lắm!

Nó và Ngân bước xuống phòng khách. Nó xin phép mẹ cho nó và Ngân đi chơi phố một lúc. Đương nhiên là mẹ nó đồng ý vì Ngân sống khá khép kín, ít khi ra ngoài nên mẹ muốn nó ra ngoài nhiều để tìm hiểu thế giới xung quanh.

Bên ngoài thật thích. Nắng dịu. Gió mát. Trước tiên, nó và Ngân đi chọn kính áp tròng. Cũng dễ khá dễ dàng để chọn lựa. Công nhận khi bỏ kính ra nhìn mặt con bé sáng hơn nhiều. Tiếp theo, hai đứa đến tiệm làm đầu. Trong chốc lát mái tóc búi thấp của nó đã được ép thẳng, để buông sang một bên và đương nhiên màu tóc đen mượt của em nó vẫn giữ nguyên.Mái thì được làm cắt bằng và ép phồng . Quả thật chỉ cần qua hai giai đoạn như vậy thôi mà Ngân từ một cô bé một sách đã trở nên dễ thương hơn nhiều. Lúc trên đường về nhà, Ngân cứ lấy tay chạm vào mắt, vào tóc, chắc cô bé chưa quen đây mà.

-Không sao, dần sẽ quen thôi. - Nó nói với Ngân. -Em chị xinh thật đấy chỉ cần bỏ kính và đổi kiểu tóc nhìn đã khác hẳn rồi.

Nó và Ngân nói cười vui vẻ. Hai đứa trở về nhà lúc 5 giờ chiều. Mẹ nó khá ngạc nhiên:

-Ngân đây sao? Nhìn khác quá! Con làm gì em thế hả Vy? Kính nó đâu rồi? Không có kính sao em nhìn đường được.

-Con có làm gì đâu. Chỉ là thay đổi tóc và bỏ kính kia ra thôi. Em nó đeo kính áp tròng rồi. Mẹ không phải lo đâu.

-Ừ. Nhìn con xinh quá Ngân ạ. Mà Vy này, sắp giờ cơm rồi, sao con không về biệt thự của con đi!

-Sao mẹ lại nỡ đuổi con như vậy! Con ở lại ăn cơm rồi sẽ đi, được chưa?

Mẹ nó khẽ gật đầu mỉm cười nhìn hai đứa con rồi bảo nó và Ngân vào phụ mẹ nấu cơm. Nó thì có giúp bếp núc được gì đâu chỉ đứng cạnh ngắm mẹ với đứa em nấu nướng.

-Minh ơi, tôi về rồi đây!

-A! Bố về!

Nó chạy ra đón bố.

-Sao không ở biệt thự và lại về?

-Con nhớ bố mẹ quá ấy mà. Tí con sẽ về.

Và đó chính là lần đầu tiên (cũng có thể là thứ hai, thứ ba) gia đình nó sum họp đủ bốn người bên mâm cơm ấm cúng.

Sau khi ăn cơm xong, Minh nhắn tin rủ nó đi ăn kem. Dĩ nhiên là nó đi nhưng nó nói với bố mẹ là về biệt thự (tại bố mẹ nó giục về ghê quá).

....:9 giờ tối:....

Minh đưa nó về biệt thự Sapphire.

Nó vừa bước vào nhà thì đã thấy hấn ngồi trên ghế xem TV.

Nó rón rén bước lên phòng.

-NÀY!

Nó giật thót mình.

-Đi đâu mà giờ này mới về hả?

-Tôi đi về nhà bố mẹ tôi.

- Tôi gọi về thì bố mẹ cô bảo cô về biệt thự rồi. Nói! Cô đã đi đâu?

-Này, tôi không phải tù binh nên đừng có tra khảo tôi như thế! Tôi đi với Minh đấy! Sao nào?

Rồi nó hậm hực bước lên cầu thang.

-Cô đứng lại đó!

Nó khựng lại.

-Từ giờ đi đâu cô phải báo với tôi.

-Anh là gì của tôi mà tôi phải báo cáo!

-Hôn phu của cô

-À, hôn phu à? Đó chỉ là cái hôn ước vô văn. Thậm chí tôi với anh đâu có thích nhau.

-Nhưng...anh thì thích em,quả chanh à! (ôi viết đến đoạn này sến quá!)

Nó tròn mắt, đỏ mặt. Nó chưa được ai tỏ tình bao giờ!

Nhận ra mình đã đi quá đà cảm xúc, hấn bình tĩnh trở lại:

-Em đi ngủ đi. Ngủ ngon!

Nó bước vào phòng như người mất hồn. Đóng cửa phòng lại, nó ngồi lên giường, áp tay vào tim. Tim nó đập mạnh quá! Đập mạnh đến nỗi muốn nổ tung. Nằm xuống giường, nó vẫn không ngủ được. Nhưng mắt nó cũng dần dần, dần dần khép lại chìm vào giấc ngủ sau ngày dài mệt mỏi với đủ thứ cảm xúc đan xen...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghợm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Giác Mơ Và Lời Thách Đấu

Thế nào? Khác chưa? Xinh đúng không?

Giờ chúng ta quay lại câu chuyện của chàng thiếu gia Vương Khang ngạo mạn và cô nhóc Tiểu Vy tinh nghịch nhé!

"Ồ..ó..o...o...Quả Chanh mau dậy đi!"

Nó choàng tỉnh giấc. Lại là tiếng đáng ghét của cái đồng hồ quả chanh đây mà.

Bất giác, nó chợt nhớ đến chuyện tối qua, lúc mà hấn nói thích nó.

"Là mơ hay thật vậy? Chỉ là giấc mơ, giấc mơ thôi!"

Nó ôm đầu lắc qua lắc lại. Chợt hấn mở cửa:

-Không làm VSCN rồi xuống ăn sáng còn ngồi đó mà lắc à? Đúng là quả chanh điên!

Hấn toan đóng cửa phòng đi ra thì...

-Này! Tối qua anh có nói với tôi chuyện gì phải không?

Hấn im lặng. Nó chờ đợi.

1 giây...

2 giây...

3 giây...

Căn phòng tràn ngập sự hồi hộp của nó...

- Cô mơ ngủ à? Tôi nói với cô cái gì? Đúng là điên mà! Cả ngày hôm qua tôi gặp cô ở trên lớp thôi! Tôi có biết cô về lúc nào đâu? Mà hôm qua cô đi đâu đấy?

-Đi đâu kệ tôi. Anh xuống nhà đi!

Nó đẩy hấn ra ngoài, đóng cửa "rầm" một cái (cái cửa khỏe thật, chịu bao quả "rầm" mà vẫn bền).

"Nhỏ khùng! Mới sáng ra đã hỏi câu vớ vẩn."-Hấn lẩm bẩm.

Nó cảm thấy cũng đỡ hồi hộp hơn chứ nếu là thật thì nó không dám nhìn mặt hấn nữa nhưng nó cũng cảm thấy chút gì đó...hụt hẫng.

Hóa ra đó chỉ là giấc mơ. Chỉ là mơ thôi! Một giấc mơ khiến tim nó loạn nhịp. Có lẽ ở chung một nhà với hấn nên mơ đến hấn luôn. Nó tự trấn an bản thân rồi nhanh chóng đi làm VSCN, thay đồng phục.

Trở lại là cô nhóc nhí nhảnh, tinh nghịch, nó nhảy chân sáo xuống phòng ăn. Đĩa mỳ Ý đang sẵn sàng đợi nó.

-Ú tà tà, đồ ăn ngon quá đi! - Nó reo lên- Mà có ăn được không á?- Nó nói giọng nghi ngờ.

-Hỏi thừa! Tôi đâu có trẻ con như cô. (Không trẻ con á?). Cô không ăn thì tôi ăn.

"Không được, không ăn bánh mì khô đâu. Ăn nữa chắc mình cứng họng mất!"- nó nghỉ và lắc đầu lia lịa rồi giật đĩa thức ăn, nhai ngồm ngoàm.

"Đúng là nhỏ khùng! Ăn như heo!"-Hấn bĩu môi quay đi.

Trên đường đến trường Shine, hấn nói:

-Này, từ giờ cô tự lo liệu đi! Tôi không đóng kịch nữa đâu. Ổn chết đi được!

Nó lườm hấn rồi nhìn ra ngoài cửa sổ. Trời đẹp thật đấy! Trời cao vời vợi, mây trắng bay, nắng dịu dịu.

Cuối cùng cũng đến trường (từ nhà đến trường có hơn 600m mà đi ô tô làm gì không biết). Nó và hấn cùng bước xuống xe.

-Ê con nhỏ mặt dày hôm qua kìa tụi bay!

-Con nhỏ xấu xí đó dám tự nhận mình là vợ anh Khang chứ!

-Thật nực cười!

Nó bắt đầu thấy tức. Rồi càng lúc càng tức, tức đến nổi ruột gan. Sao hôm nay cái sân trường dài thế không biết? Đi mãi mà chưa tới lớp nó. Nghe mấy lời đó, nó chỉ muốn đâm vào mặt lũ con gái kia.

-NÀY MẤY CÔ KIA!

Vừa nghe đến câu nói, lũ con gái im bật.

Các tình yêu nghĩ ai là người nói?

Là nó nói??? Không phải.

Là hấn sao??? Cũng không phải.

Vậy chỉ còn ứng cử viên cuối cùng thôi.

Chính là Minh- cậu bạn thân của nó kiêm lớp trưởng lớp 11A1 kiêm luôn hotboy No.3 của trường (vì bị hấn và tên Long cướp mất hạng một với hai rồi chứ sao).

-Mấy người còn dám nói Vy như vậy nữa, tôi sẽ không tha đâu.

Minh vào lớp thôi Vy!

Rồi Minh cùng nó vào lớp để mặc hấn một mình lững thững bước theo sau. Cảm giác của hấn ư? Bất lực. Có lẽ hấn cũng định nói với bọn con gái như vậy nhưng Minh đã nói trước rồi. Vậy là hấn đã chậm chân, chậm hơn một bước.

Tan học, nó không thấy hấn đâu ngay cả Minh cũng mất tích. Nó hỏi Long thì thằng nhóc nói:

-Vy cho tớ thêm thông tin về em gái Vy đi rồi tớ nói.

Nó tức tới tím lấy áo thằng Long, tát tới tấp. Ai bảo tên Long to gan dám dùng điều kiện với nó, mà điều kiện lại là em gái nó. To gan! Quá to gan!

Cuối cùng thì thằng nhóc cũng nói:

-Tha cho tớ. Tớ không biết.

Tên chết bầm! Đã to gan dám dùng điều kiện giờ còn mở mồm nói không biết nữa chứ. Nó đánh đấm tên Long cho hả dạ rồi chạy đi tìm. Nhưng kết quả vẫn không thấy hấn và Minh đâu.

Nó đành lăm lăm bước về một mình. Đi được nửa đường, nó gặp Long. Gì thế này? Tên Long đang đứng nói chuyện với Ngân?! Chẳng lẽ Long định cưa cẩm đứa em gái yêu quý của nó ư? Dù biết Ngân cũng thích tên Long nhưng nó cũng không thể nào chấp nhận được. Nó không muốn chứng kiến cảnh em gái mình bị đá như một con cún bị chủ bỏ rơi ven đường.

Nó chạy lại.

-Cậu định làm gì em gái tôi?

-Kìa chị...anh ấy có làm gì đâu.

-Cậu đừng hòng động vào em gái tôi. Tôi sẽ không bao giờ tin kẻ lằng nhằng như cậu đâu.

Em về đi. Nếu em còn ở đây nữa chị sẽ mách mẹ đấy!

Con bé vừa chạy đi vừa úp hai tay vào mặt và...khóc. Đây là lần đầu tiên nó thấy con bé khóc. Thật lòng nó đâu có muốn. Nó chỉ muốn con bé không phải buồn phiền.

-Vy à...Cậu...Tôi...thực sự thích em gái cậu. Đúng là ban đầu tôi chỉ...tôi chỉ xem Ngân như món đồ chơi. Nhưng giờ tôi thực sự thích Ngân. Cậu cứ đánh tôi đi, coi như đó là lời xin lỗi.

Nó chưa bao giờ thấy Long chân thành đến vậy. Nhưng nó còn ngạc nhiên hơn khi...Long quỳ trước mặt nó.

-Tôi thực sự thích Ngân...Thích thật lòng!

Nó thờ dài thườn thượt bảo Long đứng dậy. Nó cũng tạm thời đồng ý chuyện Long với Ngân nhưng với điều kiện: Long phải chứng tỏ rằng thật lòng

thích Ngân.

Rồi hai đứa chúng nó chia nhau đi tìm Minh và hấn. Nó và Long cũng có gọi điện thử cho Minh và hấn nhưng đáp sự mong mỏi của hai chúng nó là câu nói chết tiệt: "Số mấy quý khách..." (Chắc chẳng cần viết hết các bạn cũng biết).

Nó và Long đã đến khắp nơi nào hiệu sách, quán kem Minh và nó thường đến, quán bar hấn thường vào,...

.....6 giờ tối:...

Cuối cùng, nó và Long tạm thời về biệt thự Sapphire xem sao. Nó đẩy cửa bước vào.

Ôi trời hấn đang ngồi gác chân xem TV thoải mái mới ghét chứ!

-Ê quả tạ! Anh đi đâu mà khiến tôi với Long đi tìm mỏi hết chân tay thế hả? - Nó tức tối hỏi

-Choi.

Trả lời kiểu gì mà cụt lùn. Thật uổng công nó tìm hấn từ trưa tới giờ. Nó tức giận đi lên phòng.

Hấn và Long ngồi dưới tầng thì thầm to nhỏ chuyện gì đó.

Chợt nhớ ra điều gì, nó lấy điện thoại ra và gọi cho Minh.

..Người tôi yêu tình giắc vào lúc trưa hay ban chiều... (nhạc chờ điện thoại của Minh)

-A lô...

A! Minh bắt máy rồi.

-Ông đi đâu suốt từ sáng thế?

-Tôi có việc quan trọng phải đi thôi! Bà không phải lo cho tôi đâu! Thôi thế nhé!

Minh tắt máy. Nó cũng đỡ lo được phần nào.

.....7 tiếng trước:...

Hấn hẹn riêng Minh ra một quán cafe cạnh trường.

-Cậu thích Vy? - Hấn hỏi.

Minh im lặng không trả lời. Cậu thấy bối rồi, chẳng lẽ tình cảm thâm kín cậu giấu bao lâu nay giờ phải nói ra.

-Cậu im lặng như vậy thì đúng rồi. Tôi...tôi cũng thích...Mà thôi, cậu chỉ cần hiểu tình cảm tôi dành cho Tiểu Vy cũng giống thứ tình cảm cậu dành cho cô ấy. Vậy nên tôi muốn đấu với cậu.

-Tôi chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Khu Giải Trí

Chiều là khoảng thời gian mang vẻ âm đạm, u buồn nhất trong ngày.

Có lẽ cũng vì thế mà khi chiều về con người ta thường hay buồn, thường hay nghĩ ngợi...

Ngồi trong phòng, hấn suy nghĩ..

Suy nghĩ về nó...

Vậy là đã một tháng trôi qua...

Một tháng tràn đầy những cảm xúc khác nhau: khó chịu, bức tức, xao xuyến, nhớ nhung và...ghen.

Một tháng để hắn chợt nhận ra rằng hắn - một kẻ kiêu ngạo đã rơi vào lưới tình, đã thích một cô nhóc nghịch ngợm, bướng bỉnh.

Chợt tiếng chuông điện thoại làm phá vỡ dòng suy nghĩ của hắn, đưa hắn trở về thực tại.

...Dẫu vẫn biết em giờ đây đang ngủ say

Em ơi anh lẻ loi phải chi em ở đây...

-A lô con nghe!

-Khang à, bố mẹ có việc đột xuất bên Mỹ nên tháng này không về được. Nhưng bố mẹ sẽ cố gắng về sớm nhất có thể. Thế nhé! Chào con.

-Chào bố.

Hắn cúp máy bước xuống nhà, ngồi lên ghế sofa và...mở hoạt hình lên xem. Người gì mà thay đổi 180 độ, vừa mới trầm tĩnh suy nghĩ mà giờ lại mở hoạt hình nhí nhảnh ra xem.

-Ê Quà tạ! Máy tuổi rồi còn xem hoạt hình?

Hắn giật nảy mình suýt thì ngã khỏi ghế. Nó đang đứng trước mặt hắn, quần áo tươm tất, đầu tóc gọn gàng (ý tác giả không phải là hằng ngày ở nhà nó ăn mặc lôi thôi đâu nhé).

- Tôi xem hoạt hình để giải trí chứ bộ. Mà chẳng phải cô cũng xem sao mà còn nói tôi.

Mà cô định đi đâu đấy?

-À, Minh rủ tôi đi khu giải trí Dream. Mà tôi nói với anh làm gì nhỉ.

Hắn đứng phắt dậy, tắt phụt TV.

-Tôi cũng sẽ đi cùng!

"Trận đấu đã bắt đầu rồi." -Hắn nghĩ.

Nó và hắn cùng đến khu giải trí Dream - nơi mà Minh hẹn nó.

Nhìn thấy nó đi cùng hắn, Minh hơi ngạc nhiên nhưng sau đó nở một nụ cười bán nguyệt.

Vừa nhìn thấy Minh, nó tươi hẳn lên, vẫy vẫy tay về phía Minh làm hắn có chút khó chịu, bĩu môi nghĩ: "Ngồi trong xe tôi thì bí xị cái mặt mà vừa thấy thẳng nhóc đó thì đã cười toe toét. Đáng ghét!"

- Giờ mình đi đâu đây? - Nó hỏi.

- Rạp chiếu phim! - Hắn nói.

- Khu trò chơi nha! - Minh nói

Cùng một lúc mà hai người cùng đưa ra hai nơi khác nhau làm nó có chút bối rối.

Hắn và Minh chờ đợi, chờ đợi câu nói của nó. Chợt nó reo lên:

-Theo tôi thấy thì mình đi khu trò chơi trước đi rồi đến rạp chiếu phim!

Vậy là nó đã chọn Minh à không ý tác giả là ý kiến của Minh.

Minh mỉm cười, hắn bức tức.

-Tùy cô! Thích đi đâu là việc của cô. Tôi...

Hắn chưa nói hết câu, nó và Minh đã đi trước để lại hắn đứng trơ trơ một mình.

Tức giận hắn đá vào cái cột bên cạnh. "Ui da, đau!".

Dù đau nhưng hắn vẫn cố nín lại vì không thể mất mặt mà, tự trọng của hắn cao lắm.

Nhưng nếu để ý kĩ thì sẽ thấy hần hơi tập tễnh chút.

....:Khu trò chơi:...

Khu này trật kín người. Không khí tấp nập, nhộn nhịp đến nỗi không có khí mà thở.

Trò đầu tiên mà 3 đứa nó chơi là trò gấp thú.

Trước mặt ba đứa nó là 2 cái lồng kính to, chứa đầy những con thú bông xinh xắn: thỏ nè, heo nè, khủng long nè, gấu nè, bla bla...

- Ôi! Dễ thương quá đi! Tôi muốn một con thú bông quá! -Nó reo lên.

Lời nói của nó giống như tiếng súng hiệu lệnh bắt đầu trận đấu, ngay lập tức, Minh và hần xông pha, mỗi đứa chiếm một máy gấp thú, quyết tâm giành lấy một con thú bông.

Minh có vẻ rất "chuyên nghiệp", cậu nhóc tính toán cẩn thận, tỉ mỉ trước khi gấp.

Trái lại hoàn toàn với sự điềm tĩnh của Minh, hần thì cứ hùng hục gấp, cứ thế gấp, gấp, gấp, gấp mãi chẳng được, gấp đến nỗi muốn rụng cái cần luôn.

Chẳng trách Minh được những ba con thú bông bao gồm: thỏ bông, mèo kitty, gấu trúc. Còn hần thì vẫn tay không.

-Tặng bà nè! - Minh đưa ba con thú bông ra trước mặt nó.

Nó đỡ lấy ba con thú bông nhoèn miệng cười.

-Cái máy này hỏng rồi. Chẳng qua cậu ăn may thôi. -Hần gắt.

Nói rồi, hần đi trước luôn.

- Cái vẻ kiêu ngạo thấy ghét! - Nó bĩu môi.

Nhưng nó đâu có biết trong lòng hần đang buồn, rất buồn, hần cảm thấy mình thật vô dụng.

Minh và nó đi phía sau hần đến rạp chiếu phim. Sau lưng hần, hai đứa cứ cười nói rả rích. Hần tức, rất tức. Hần quay phắt lại, quát:

-NÀY! HAI NGƯỜI CÓ IM LẶNG VÀ ĐI NHANH LÊN KHÔNG HẢ?

Minh quay mặt đi, nở một nụ cười, nụ cười đắc thắng. Dù chưa biết có phải là người Vy chọn không nhưng Minh vẫn cảm thấy rất vui, rất hạnh phúc.

....:Rạp chiếu phim:...

Nơi này rộng thật, tấp nập, đông vui,mọi người cười nói rôm rả. Trước bao biển quảng cáo những bộ phim có-vẻ-hay, nó như bị hút hồn vào trong đó.

-Ê Quả chanh! Xem phim kinh dị nhé! Có phim "Hồn ma Jennife" hay đấy!

Nó lắc đầu nguây nguẩy, mặt nhăn lại. Trên đời này, nó không sợ trời, không sợ đất, nhưng mà sợ mỗi...ma.

-Vậy mình xem phim hoạt hình nhé! Nghe nói mới có phim "Frozen" hay lắm đó! - Minh đề nghị.

Nó gật đầu. Gì chứ phim hoạt hình thì là thứ nó thích nhất!

Hần lại thua lần nữa ư?

Không thể được! Hần tiến lại gần nó, nhếch môi cười, ghé sát tai nó nói :

- Nếu cô không vào xem, tôi sẽ cho cả trường chiêm ngưỡng tư thế ngủ của cô. À khuyến mãi thêm cả việc cô ở chung nhà với tôi- hot boy đệ nhất trường Shine, tôi nghĩ cô không ngại nào được yên thân đâu. Mà thêm nữa, bố cô sẽ bị đuổi việc ngay lập tức.

Nó nuốt nước bọt, cắn răng quay sang Minh:

-Minh này, xem phim kinh dị nhé!

Minh cũng hơi bất ngờ về câu nói của nó nhưng rồi cũng gật đầu.

Minh đã đi mua bắp rang bơ.

Chỉ còn hần với nó ngồi ở ghế.

Hắn lờm nó.

-Bắp rang bơ của bà nè! - Bất chợt Minh đến đưa nó túi bắp và dĩ nhiên nó vui vẻ nhận.

"Con nhóc đáng ghét! Cái gì cũng nghe theo thằng nhóc Minh là sao? Cũng may mình mưu trí nếu không lại thua nữa rồi. " - Hắn nhăn mặt lộ rõ sự tức tối.

-Ê Quả tạ! Anh mới ăn ớt hay sao mà nhăn như mặt khi thế? - nó hỏi.

Hắn đứng phắt dậy, giật túi bắp của nó.

Nó ngơ ngác, khó hiểu, nó không hiểu vì lý do gì mà hắn cư xử như trẻ con vậy.

-Nè! Sao lấy túi bắp của tui? - nó bất bình hỏi.

-Thích. - Hắn đáp lại một cách rất "thái độ".

-Không sao đâu! Bà ăn chung một túi với tôi nè! - Minh dịu dàng nói.

Ôi trời ơi! Vậy là tự hắn đã vẽ đường cho hươu chạy rồi.

Khi không tự dưng cướp túi bắp của nó làm chi để giờ nó và Minh ăn chung một túi.

-Chị Vy!

-Ê Khang!

Nó, hắn và Minh cùng quay lại phía có tiếng nói. Là...Ngân và Long. Chắc hai đứa nhóc đi xem phim đây mà.

Xem em gái nó có vẻ tự tin hơn trước chưa kìa! Không còn sống khép kín, nép mình trong góc tối của giá sách nữa.

Ngân nói con bé và Long đi xem phim nhưng chưa biết chọn phim nào. Nó liền rủ hai đứa cùng xem phim mà luôn.

- Chờ đây! Tôi đi mua vé.- Hắn nói.

Năm người cùng bước vào phòng chiếu.

Lấy hết can đảm, nó cầm lấy cái kính 3d, bước vào tìm chỗ ngồi.

Nó đau lòng không xiết bởi chỗ hắn mua là trước màn hình và ngay ở giữa.

Nuốt nước bọt, nó ngồi vào chỗ

Ngay lập tức hắn và Minh đứa nào cũng tranh ngồi cạnh nó.

Hành động của hai đứa khiến nó, Ngân và Long ngơ ngời khó hiểu. Nhưng sau vài giây, Long cũng nở một nụ cười dường như cậu cũng hiểu ra cái nguyên nhân của hành động ấy.

Sau một hồi chật vật tranh chỗ cuối cùng cũng giải quyết được.

Sơ đồ chỗ ngồi như sau:

Ngân - Long - Hắn - Nó - Minh

Đèn bỗng tắt phụt. Màn hình sáng lên. Những âm thanh rùng rợn vang lên. Nó bám chặt lấy cái túi bắp rang rồi đến cái tay ghế.

Tóm tắt nội dung bộ phim như sau:

Sau buổi hòa nhạc thăm kịch trong quán bar địa phương, Needy bỗng phát hiện ra những điều kỳ quái từ người bạn thân của mình. Jennifer, bạn cô, bỗng dưng xuất hiện ở nhà của Needy đêm hôm sau, toàn thân vấy máu cùng một chất nhờn màu xanh bí hiểm trên cơ thể và thêm ăn thịt người. Nghiêm trọng hơn, hàng loạt vụ án mạng rùng rợn xảy ra trong thị trấn với các nạn nhân là bạn bè cùng trường của hai cô gái...

Phim đã khủng khiếp như vậy rồi mà còn có mấy tiếng đùng đoàng, tiếng thét kinh hoàng làm tim nó muốn rớt ra ngoài.

Đáng sợ quá! Nó đã cố gắng bỏ cái kính ra rồi mà vẫn thấy sợ. Nó bám lấy tay ghế, chân co lên, mắt nhắm tịt lại. Chưa đủ, chưa đủ để cho nó hết sợ. Nó hét, hét lên rồi bất ngờ túm lấy tay hắn, ghì thật chặt. Nó như người chết đuối đang lúng cuống vớ cái phao.

Nghe thấy tiếng hét của nó, Minh quay sang thì đã thấy nó đang giữ tay hắn. Cậu cười, cười buồn rồi tiếp tục xem phim

Hắn cũng định đẩy nó ra nhưng không thể, hắn muốn được như thế này mãi.

Nó bất giác thấy mình đã quá đà, vội vàng rút khỏi tay hắn và xem tiếp phim. Nhưng mặt nó vẫn nhăn nhó, tay bấu víu chặt lấy cái tay ghế.

Cuối cùng, bộ phim kinh khủng đó cũng kết thúc.

-Hay giờ mình vào nhà ma đi! - Long nói.

-KHÔNG. -Nó hét lên.- Tôi...tôi mệt rồi, đói nữa. Mọi người không thấy trời cũng tối rồi sao? Hay giờ đi ăn nhé!

Vậy là năm người bọn nó bước ra khỏi khu giải trí Dream và đi tìm nhà hàng ăn.

-Ăn món Á nhé! - Minh đề nghị.

-Tôi thích đồ Âu.- Hắn nói.

-Ở nhà anh suốt ngày ăn đồ Âu phát ngán! Ăn đồ Á đi! - Nó bấu môi.

-Ngân này, em thích ăn gì? - Long hỏi.

-Em thích ăn đồ Á thôi! - Ngân đáp.

-Được, em ăn gì anh ăn đó!

Vậy là một mình hắn một đáp án. Đa số dĩ nhiên thắng thiểu số. Hắn hậm hực bước vào nhà hàng Á Đông.

- Ăn Sushi! - Hắn hách dịch nói.

-Không được tôi và Ngân đều dị ứng hải sản.

-Vậy mình ăn thịt nướng đi! - Minh nói.

Cả nó và Ngân đều đồng ý. Và dĩ nhiên, Ngân đồng ý thì Long cũng đồng ý.

Hắn lại một mình một đáp án.

Suốt bữa ăn, mặt hắn nhăn như quả táo tàu, tức tối nhìn nó và tên Minh đang vui vẻ ăn.

Long lắc đầu cười, Ngân thì khó hiểu nhìn hắn và Long.

Bữa ăn kết thúc. Hắn và Minh lại tranh nhau trả tiền. Ôi trời thật đau đầu. Cuối cùng, tên Long đứng ra trả tiền để cuộc chiến tranh hoãn lại. Nếu không thì chắc phải ngồi đây đến sáng mai mất.

Cả năm người cùng ra khỏi nhà hàng. Long thì đưa Ngân về.

Dù nó cùng về với hắn một xe nhưng hắn vẫn cảm thấy khó chịu khi cả ngày nay lúc nào cũng thua Minh và lúc về nó còn tạm biệt Minh vui vẻ nữa. Vậy mà vừa bước lên xe hắn thì cái mặt đã quay ngoắt thái độ.

Hắn tức tối phóng vụt xe về.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghợm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Rắc Rối

...:6 giờ sáng:...

"Ồ...ó...o...Quả Chanh mau dậy đi!"

Lại là tiếng của cái đồng hồ đây mà.

Nó khẽ cựa mình, dụi mắt, đứng dậy vươn vai, ngáp một hơi thật dài.

Đường như nó đã dần quen với cái đồng hồ ấy.

Bước chậm chậm đến ban công, nó mở toang cửa sổ, dang hai tay, hít một hơi thật sâu.

Ánh nắng dịu dịu chiếu vào làm căn phòng thật ấm áp.

Đêm qua, nó đã có giấc ngủ thật ngon. Chắc là được vì được đi chơi vui đây.

Có lẽ ngày nào nó cũng sẽ cố gắng dậy sớm để tận hưởng không khí yên bình này.

- Ê! XUỐNG ĂN SÁNG!

Hắn gọi ới nó rõ to. Tên này thật là vô duyên, người ta đang thả hồn cùng gió mây mà lại phá vỡ bầu không khí đầy cảm xúc. Tụt hứng quá!

Nó bực mình đi làm VSCN, thay đồng phục rồi xuống ăn sáng.

Trên bàn toàn đồ ăn ngon, chất quanh bàn.

Lúc đầu nó mới ăn thì cùng thèm nhưng mà càng về sau, no rồi mà hắn cứ bắt nó ăn thật nhiều.

Nó bực mình buông đũa xách ba lô ra khỏi cổng. Hắn giữ tay nó lại.

-Này! Đi học thì lên xe tôi. Tôi sẽ đưa cô đi học.

Đúng lúc đó, Minh đi xe đạp điện tới.

- Bà đi học với tôi nhé!

Chưa kịp đáp lại lời Minh, hắn đã kéo nó đi bỏ lại Minh đằng sau.

Cậu cảm thấy như mình là người thua cuộc vậy.

Không, không thể được. Cậu chạy theo nó.

Chạy đến nơi, nó đang chuẩn bị lên xe hắn.

Núu lấy tay nó, Minh vừa thờ hỏn hển vừa nói:

- Bà đi với tôi đi!

Chưa kịp phản ứng gì, hắn đã núu lấy tay nó, nhìn Minh bằng ánh mắt hình viên đạn.

- Đi với tôi!

Hai bên cứ cầm tay nó mà giằng qua, giằng lại. Nó thấy mình như món đồ chơi bị hai đứa trẻ tranh nhau. Bổng Ngân và Long đi tới. Thấy cái cảnh giằng co đó, hai đứa chạy tới.

Long hiểu rõ nguyên nhân vì sao lại vậy nên đã nói:

- Vy đi với Ngân! Minh sẽ đi xe Khang. Minh thì cậu tự lo nhé!

Chớp thời cơ, nó nhảy khỏi xe hắn rồi trèo lên xe Ngân phóng vù đi. Cầm lái mà tay nó thấy tê tê, ngấm lại thì thấy hai cổ tay lằn đỏ lên. Ngày nào cũng "một cổ hai tròng" thế này chắc nó chết mất thôi.

Minh và hắn ngỡ ngàng khi thấy nó lên xe khác, vội phóng xe đi. Cũng may có tên Long đi cùng bảo hắn đi chậm nếu không thì chắc có một cuộc độ sức giữa một chiếc ô tô với một chiếc xe đạp điện.

Đến cổng trường, nó nhường lại xe cho Ngân rồi chạy ù lên lớp.

Vừa bước vào lớp, cái dòng chữ to đùng, trướng mắt đã đập vào mắt nó.

"Hot boy và Warm Boy đã bị Nguyễn Tiểu Vy - Hồ Ly Tinh yểm bùa! "

Nó tròn tròn mắt, tức giận đứng lên bực, cầm giẻ xóa đi. Mấy con nhỏ đứng dưới chỉ trỏ nó. Nó càng điên tiết, nó quát lên:

- LÀ ĐÚA NÀO? ĐÚA NÀO VIẾT?

Bọn con gái im thin thít. "Đồ vu khống chết tiệt! Ta mà biết ai ta sẽ băm vằm người ra!" - nó lẩm bẩm

Nó hùng hục lửa chạy xuống chỗ ngồi đập bàn cái "rầm" rồi úp mặt xuống. Nó không muốn gặp gai tên kia, nó muốn biến mất, nó không muốn nghe mấy lời xì xầm của bọn vu khống đáng ghét kia nữa.

Trong người đã bức tức vậy rồi mà hai tên đáng ghét kia còn chạy đến, đũa mua sữa, đũa mua nước hoa quả, đủ thứ... Những hành động ấy lại càng làm bọn chúng xì xầm bàn tán về nó. Nó điên lên mất, muốn chạy ra ngoài quá. Nó vừa định chạy ra thì trông vào lớp. Đáng ghét! Bức mình thật!

Cuối cùng cũng thoát. Giờ tan học đã đến. Nó vội thu sách vở và ra khỏi lớp nhanh nhất có thể để khỏi chạm mặt hai tên kia.

Chạy ra cổng trường thật nhanh chợt nó bị một đám nữ sinh mặt mày bặm trợn chặn đường. Con "đầu đàn" bảo đàn em kéo nó ra sau trường. Nó mặc sức vùng vẫy nhưng bọn này quá khỏe, mấy con giữ nó chặt chẽ. Có lẽ chúng là dân chuyên đi đánh nhau rồi. Từng đũa du đẩy nó. Con đại ca bước ra, đẩy nó xuống, chợt chân nó bị chuột rút. Nó đứng dậy không nổi. Tay nó bị trói.

Nó rờ trong túi áo. Cái gì đây? Điện thoại à? Tốt quá rồi. Bấm số của hân, nó không hiểu sao lúc này chỉ nghĩ đến hân nữa. A, có tín hiệu rồi, nó để âm thanh bé nhất có thể. Nó hỏi:

- Các người là ai?

- Nhóc con, không cần biết! Mà có bị đánh chết thì đừng tìm bọn tao. Tìm cái con thuê bọn tao đánh mày ấy? Thôi, nhờ đó dù gì cũng bảo bọn tao đánh chết mày. Tao nói luôn đề khi xuống âm phủ thì đừng tìm bọn tao. Hối tội con nhỏ Trang gì đó ở lớp mày ấy. Mà nhiều lời với mày quá rồi. Bắt đầu trò chơi đi.

Ngay lập tức, mấy con "đàn bà đực" nhảy nó. Con thì nắm, con thì tát, rồi còn đá vào người nó.

Vậy là kết thúc rồi sao? Không thể nào! Sao anh đến lâu vậy hả Khang?

Bỗng nó nghe thấy những tiếng "bốp", "bịch". Nó khẽ mở mắt, mắt nó không thể nào mở to được, nó mệt, nó hết sức rồi.

Nó chợt thấy một bàn tay to khỏe bế nó lên. Là hân sao? Vậy là hân đã tới. Nó nở một nụ cười hạnh phúc, nó nói bằng giọng yếu ớt:

- Khang! Anh đến rồi sao?

Người đó vẫn im lặng bế nó. Nó mệt, mệt quá rồi, nó ngất.

Nó từ từ mở mắt.

- Đây là đâu vậy? - nó hỏi, nhưng giọng vẫn yếu.

- Là phòng y tế trường - một giọng nói cất lên.

Nó bất giác quay sang.

Nó vẫn định nhìn là hân nhưng...đó là Minh.

Một lúc sau, Ngân, Long và hân chạy đến. Minh xin phép ra ngoài. Minh đã nghe thấy nó nói gì trong lúc bế nó. Phải chăng cậu đã thua? Đứng tựa lưng vào tường, cậu thấy mình không còn tự tin về khả năng có được nó như trước nữa. Nhưng nó còn chưa chọn mà, thậm chí cậu còn chưa thổ lộ. Nở một nụ cười chứa nỗi buồn, cậu bước vào phòng.

- Cô y tá nói bà chỉ bị hơi choáng váng và trầy xước thôi. Nhưng tôi nghĩ bà nên về nghỉ ngơi cho khỏe đi!

Nó khẽ gật đầu. Minh, hân, Ngân và Long đưa nó về biệt thự Sapphire. Nó nói nó muốn nằm một mình và đương nhiên mọi người đều đồng ý ra khỏi phòng để nó an tâm tĩnh dưỡng.

Khẽ bật điện thoại lên, mở nhật kí cuộc gọi, nó thấy người nó gọi là...Minh chứ không phải hân. Có lẽ hai tên trong danh bạ gần nhau nên nó ấn nhầm.

Nhưng không sao, là hân hay Minh thì cũng chẳng sao, dù gì cũng có người cứu nó và biết được bộ mặt thật của nhỏ Trang.

Áp mặt vào gối, nó mệt mỏi thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Trò Đùa

...: 6 giờ chiều:...

Nó khẽ cựa mình, mở mắt ngồi dậy, vươn vai, ngáp dài. Ngủ một giấc thật là đã!

Bỗng "ọt..ọt.." chắc cái bụng của nó đang "biểu tình" đây mà. Từ trưa đến giờ nó đã cho cái gì vào bụng đâu. Nó lẻ từng bước một mõi xuống bếp với suy nghĩ mong kiểm tra được chút gì đó để ăn. Mùi thơm phức bốc lên làm bụng nó càng "biểu tình" mạnh mẽ hơn.

Ồi! Cái bàn toàn đồ ăn ngon. Ở nhà hần sướng thật hôm nào cũng được ăn đã miệng. Nó miễn nguyện ngồi vào bàn.

Bỗng hần và Long từ trong bếp mang ra thêm mấy đĩa thức ăn nữa.

-Cô sướng nhé! Hôm nay tôi với Long trở tài nấu nướng để cô mau khỏe lại đây! - Hần nói với giọng đầy tự hào.

Long chỉ biết lắc đầu cười rồi lại đi vào bếp mang vài món nữa ra.

- Anh mà cũng biết nấu á? Thế thì phải thử xem mùi vị thế nào mới được. - Nó chu mỏ lên.

- Ủ. Vay mau ăn đi cho bổ công tôi nấu và công Khang đứng ngắm. - Long nói chen vào làm hần tức đỏ mặt. Người ta đang ra oai được có tẹo mà đã khiến người ta tắt ngúm niềm tự hào rồi.

Nó nhìn hần cười đều "à" một tiếng rồi ôm bụng cười nắc nẻ. Hần càng tức hơn đuổi theo tên Long quanh phòng bếp, miệng quát tháo ầm ĩ.

Nó phải nói mãi hai tên mới chịu ngồi vào bàn ăn. Chắc hần còn tức nên vẫn lườm tên Long, mặt hầm hầm sát khí. Long thì làm vẻ mặt vô (số) tội, mắt long lanh nhìn hần chớp chớp. Nhìn hai tên lúc này nó chỉ biết khúc khích cười.

Hần đột nhiên liếc nó một cái bằng con mắt sắc như dao cạo khiến nó im bật. Nó "è hèm" lấy giọng:

- Minh đã nói gì về Trang chưa?

- Con nhỏ đó hả? Cậu ta cho bọn tôi nghe đoạn ghi âm đó rồi. Ngày mai con nhỏ đó sẽ bị đuổi học ngay lập tức! Cô được đấy! Rất khá! - Hần tấm tắc ngợi khen nó.

Nó đang định nói " dĩ nhiên" thì hần chợt quay ngoặt 180 độ hỏi:

- Mà này, sao người cô gọi là tên Minh mà không phải tôi?

Nó cũng chẳng buồn thanh minh là người nó muốn gọi là hần nhưng gọi nhầm cho Minh.

Nó buông một câu cụt lùn " Thích!" rồi thông thả đi ra phòng khách nhảy lên ghế sofa ngồi xem TV.

Hần lại càng tức, vừa tức vừa khó chịu. Hần vênh mặt lên nói rõ to: "Tùy cô! "

Long vỗ vai thẳng bạn rồi bỏ mặc hần ngồi ở bàn ăn ra phòng khách ngồi xuống nền cùng nó xem TV luôn. Trước khi ra phòng khách, Long nói với hần: " Bình tĩnh lại và rửa bát đi!"

Câu nói này lại càng làm hần tức xi khói, hậm hực bưng cái mâm vào rửa. Còn nó và Long ngồi xem TV thỏa thích.

- Ê! Sao anh chưa về nhà? - Nó hỏi Long.

- À! Khang kêu tôi qua đây ở luôn. Nhà rộng mà! - Long đáp, mắt vẫn dán vào cái TV.

Nó gật gật đầu rồi xem phim tiếp. Chợt nghĩ đến Ngân, nó quay sang hỏi Long về tình hình hai đứa. Long lườm nó:

- Vô duyên! Chuyện riêng tư của người ta hỏi làm gì.

Nó bĩu môi, vênh mặt lên rồi tiếp tục xem phim.

Rửa bát xong, hần bước từng bước tức tối ra phòng khách. Hần nhảy lên ghế chỗ nó ngồi, kéo nó ra rồi nằm dài trên ghế. Gì thế này? Hần dám ngang nhiên chiếm chỗ của nó ư? Đang định đẩy hần xuống sàn để dành lại chỗ thì hần chợt nói:

- Ê Long! Mà muốn uống gì không?

- Tự nhiên tốt thế! Lấy cho tao lon coca đi!

Liếc sang nó, hấn vênh mặt lên :

- Lấy cho tôi một lon coca, một ly cafe.

Nó đang định phản kháng, thì hấn lại tiếp:

- Bức ảnh, bố cô!

Vẽn vẽn bốn từ ngắn gọn nhưng xúc tích khiến nó phải hậm hực làm theo.

- Ủa? Cậu giữ ảnh bố cô ta làm gì? - Long khó hiểu hỏi.

Hấn không nói một lời, đưa tay ra hiệu cho thằng bạn quay lên xem phim tiếp.

Trong bếp lúc này, nó đang hí hoáy chế đồ uống cho hai tên đáng ghét đang ngồi thành thoi xem TV ngoài kia. Cafe thì nó bỏ muối vào. Coca thì nó xóc thật mạnh.

Nó nở một nụ cười nham hiểm rồi mang cafe và coca ra, đặt "phịch" xuống bàn rồi ngồi xuống sàn xem TV.

Tên Long đứng dậy, ngồi cạnh hấn, lấy lon coca. Hấn cũng ngồi dậy, nâng ly cafe lên kề đến miệng. Nó vẫn tỉnh bơ, mặt không cảm xúc, giả nai. Chắc trong bếp nó đã cười đủ rồi.

Long vừa mở lon coca ra thì nước ngọt bắn ra tung tóe hết vào người Long và hấn. Còn hấn vừa uống được một ngụm thì phun hết vào mặt tên Long. Hai tên tức tối, hét to:

-NGUYỄN TIỂU VY!

Nó nhún vai, giả nai nói:

-Sao? Tôi làm sao? Tôi không biết pha cafe với lại lọ đường với muối khó phân biệt quá nên chắc tôi lấy nhầm đó mà. Còn coca thì tôi sợ ý làm rơi mất thôi. Xin lỗi nhá!

Nói rồi nó thong thả bước lên phòng, cười mẫn nguyện để hấn và Long đứng chôn chân tại trận trong trạng thái ngỡ ngàng, ngẩn ngơ cùng bộ dạng không thể thâm hơn.

Lúc này đây, Minh đang ngồi trong phòng. Trên tay cậu cầm tấm ảnh nó và cậu chụp hồi lớp 9. Cậu nhìn nó, một ánh mắt thật buồn. Đã bao lần cậu muốn nói với nó hết những tâm tư trong lòng nhưng không thể. Cậu cảm thấy mình không đủ can đảm, cậu không muốn khi nói ra rồi, nó sẽ không đồng ý, có khi cậu còn mất luôn cả một người bạn thân. Cậu suy nghĩ, suy nghĩ rất nhiều. Lúc đưa nó về biệt thự và nói cho hấn, Long và Ngân về chuyện nhỏ Trang, cậu cũng định nói rằng người nó muốn gọi là hấn chứ không phải cậu. Cậu đã nghĩ mình quá ích kỉ, nhưng biết làm sao được cậu lỡ yêu nó mất rồi...

..... 6 giờ sáng .....

"Ồ ó o..."

Chưa để cái đồng hồ được nói hết câu, nó đã tắt luôn. Ngáp ngấn ngáp dài lê ra ban công, nó lại mở cửa sổ, tập vài động tác thể dục rồi vào làm VSCN. Nó đã dần quen với cuộc sống ở đây rồi, nó cũng là con người dễ thích nghi mà.

Bước xuống phòng bếp trong bộ đồng phục tươm tất như thường ngày, nó nở một nụ cười vừa tươi vừa đều:

- Hai người ngủ ngon chứ?

Long và hấn lườm nó bằng ánh mắt đao phủ nhìn phạm nhân rồi tiếp tục cắm mặt vào ăn sáng.

Nó hớn hờ ăn lại còn khen trời đẹp, đồ ăn ngon,... làm hấn và Long càng tức vì trong người đã ù một khối bức bối mà nó cứ nham nhảm thế này thế kia.

Ăn xong, nó khoác ba lô ra cổng.

Dù đang rất bức nhưng hấn vẫn không thể để Minh đưa nó đi học được, như thế lại càng bức hơn.

-Này ăn xong thì lên xe, tôi đưa đi học! - Hấn bảo nó.

-Ồ kia! Thế còn tớ thì sao? Tớ không có xe. - Tên Long đưa con mắt long lanh chăm chăm nhìn hấn.

Hắn đành cho luôn Long lên xe. Dĩ nhiên, Long thì ngồi hàng ghế đầu cùng bác tài xế còn nó với hắn thì ngồi hàng ghế sau.

Không hiểu sao hôm nay bác tài xế đi kiêu gì mà xóc kinh khủng làm nó bị va vào người hắn mấy lần. Nó bắt đầu cảm thấy khá bức.

Tất cả những điều đó đều nằm trong kế hoạch của hắn. Hắn dặn bác tài xế phải đi thật nhanh, cua thật nhiều đoạn để nó bị va vào người hắn. Tên này thật là cáo! Đã thế hắn còn làm bộ khó chịu bảo bác tài xế:

-Trời ơi! Bác đi kiêu gì vậy?

Bác tài xế xin lỗi rồi tùm tùm cười. Long cũng dần hiểu ra chút chút, cậu bật cười tùm tùm y như bác tài xế.

Đến cổng trường, nó bước xuống xe trong trạng thái trời đất quay cuồng, nhìn đâu cũng thấy sao.

Vào trong lớp, nó thấy điều gì đó hơi lạ. Trong lớp không một lời bàn tán, không một chữ, một câu nào trên bảng về nó. Lớp hình như thiếu một chỗ ngồi, là chỗ của nhỏ Trang thì phải. Vậy là hắn đã khiến Trang bị đuổi học rồi.

Hắn rất có quyền lực trong trường, vì khi hắn chuyển đến trường này, tập đoàn nhà hắn đã chi tiền để xây dựng trường, đóng góp một khoản khá lớn cho trường.

Nó cũng cảm thấy phần gì đó hơi tội cho Trang. Nhưng rồi nó cũng tặc lưỡi cho qua, thấy cũng tội mà thôi cũng kệ. Nhà nhỏ Trang giàu thế kia mà, thiếu gì trường.

Nó liền ngồi vào chỗ ôn bài chuẩn bị cho những tiết học sắp bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghợm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Người Lạ Mà Quen

Tiết học trôi qua nhanh chóng. Giờ ra chơi đã đến.

- Ui, đói quá, khát quá đi! - Nó xoa bụng nói, mắt thì liếc sang chỗ hắn và Minh xem hai người phản ứng thế nào.

Ngay lập tức, hai tên đứng phắt dậy, đi xuống căn tin trường đã thế lúc đi đến cửa lớp còn đẩy nhau nữa chứ. Nó phì cười thích thú.

-Lợi dụng người khác như thế không tốt đâu. - Long chột lên tiếng khiến nó giật bản mình. - Có tặc giật mình hả? Hê hê. Thôi tôi xuống lớp Ngân đây. - Long tiếp lời rồi thông thả đi ra khỏi lớp.

Nó nghiêng răng, chạy theo tên Long, túm lấy lưng tên này và đánh tới tấp. Mỗi quả "bộp" vào lưng nó đều kèm theo "giật mình này!" làm cậu nhóc rối rít van xin rồi ù té chạy xuống tầng dưới.

Sờ dĩ nó bảo hắn và Minh đi ra căng tin để có thể tự do đi lại một lúc. Hai tên này suốt ngày kè kè bên nó thật sự khó chịu, chẳng còn không khí mà thở đã thế phải chịu nhiều ánh mắt không mấy thiện cảm nữa chứ! Thật tức mà!

Nó đi xuống sân trường, rào những bước thông thả.

Sân trường tràn ngập nắng ấm,nó hít một hơi thật sâu không khí trong lành.

Bống..

ÀO...

Một xô nước mát lẹm đổ xuống đầu nó khiến nó ướt như chuột lột.

Nó bàng hoàng, tức giận, ngược mặt lên.

Một đám nữ sinh mặt hả hê, miệng nở một nụ cười đều cang.

Nó cố nhìn cho ra từng đứa. Kia là nhỏ Phụng mà. Tay con nhỏ vẫn còn cầm xô nước, mặt đều không thể chịu được.

Người nó ướt, ướt nhẹp, ướt từ đầu đến chân.

Trời ơi! Lấy đâu ra quần áo để thay?!

Nó cố chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh. Nặng thì có nặng thật nhưng ướt sũng từ đầu đến chân như vậy không rét sao được.

- Bạn có sao không? - Một giọng nói cất lên.

Nó quay mặt về phía tiếng nói. Một cô gái dễ thương, tầm trạc tuổi nó đang đưa nó cái khăn lau. Khẽ lắc đầu, nó cầm lấy cái khăn lau từ tay cô gái.

- Sao bạn lại bị bọn họ hắt nước vậy?

- Chuyện không đâu ấy mà. Không có gì đâu.- Nó cười xòa.

Cô gái lục vội trong cái cặp xách đang đeo lôi ra một bộ quần áo thể dục.

- Nè! Bạn mặc đi. - Cô gái đưa cho nó.

Nó gật đầu cảm ơn. Nó cầm lấy bộ đồ rồi đi vào thay. Một lúc sau nó bước ra, vừa nhìn thấy nó, cô gái nháy mắt, hóm hỉnh nói:

- Ừm, vừa đấy! Vừa đặt may bộ đồ thể dục chưa kịp dùng thì bạn đã dùng trước rồi!

Nó cũng cười cảm ơn.

Hai người bước ra khỏi phòng vệ sinh, trò chuyện vui vẻ.

Cô gái nói cô là học sinh mới, vừa từ Mỹ về.

Đến phòng giám hiệu, cô chào nó rồi bước vào. Nó cũng nhanh chân chạy về lớp.

Vừa bước vào lớp, nó đã gặp ánh mắt không mấy hài lòng của Hấn và Minh.

- Cô đi đâu về thế? Sao lại mặc bộ đồ đó? Sao tóc ướt thế kia? - Hấn chạy lại chỗ nó, hỏi dồn.

Minh cũng không kém cạnh, cậu chạy lại hỏi nó đủ thứ kiểu.

Ôi trời ơi! Hai tên này thật phiền phức!

Nó bực mình, đẩy hai người ra chạy lại chỗ ngồi.

Trên bàn nó nào là trà sữa, khoai tây chiên, nước hoa quả,...

Và đương nhiên mấy thứ đó làm bọn fan của Hấn và Minh vô cùng ghen ghét. Bọn chúng cứ nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống nó.

Nó tùm tùm mấy thứ đó vào trong ngăn bàn hết vì đâu thế hoang phí đồ ăn được rồi lôi truyện ra đọc giết thời gian.

Tùng...tùng...tùng...

Vào lớp rồi.

Nó chưa bao giờ có một giờ ra chơi nào mà phiền phức, rắc rối như thế này.

Cũng may là có cô bạn kia, không thì chắc nó phải diện bộ đồ ướt nhẹp đó mất.

Nó thở dài rồi ngồi đọc nốt cuốn truyện đang đọc dở.

Giáo viên bước vào mang theo một học sinh mới.

- Chào các bạn! Mình tên Dương Hải Yến. Mong các bạn giúp đỡ! - Một giọng nói lanh lảnh cất lên.

Thấy giọng nói này quen quen, nó ngước mặt lên. Là cô bạn đã giúp nó mà. Trùng hợp thật!

Nó nở một nụ cười thật tươi, vẫy vẫy tay chào Hải Yến, cũng không quên ra hiệu để Yến xuống cạnh chỗ nó ngồi.

Hải Yến nháy mắt với nó rồi xin phép cô giáo xuống bàn cạnh nó.

Profile:

- Tên: Dương Hải Yến. Là du học sinh từ Mỹ về. Mang trong mình hai dòng máu: Việt và Mỹ. Tính cách: dễ thương, thân thiện, có tài ăn nói. Là con gái độc nhất của Ông Dương - chủ tịch tập đoàn Sun về lĩnh vực công nghệ nổi tiếng thế giới.

Tiết học bắt đầu. Nó thì vẫn ngoan ngoãn ngồi "học" nghiêm chỉnh: sách giáo khoa trên, truyện tranh nằm dưới. Thế mà kì thi nào nó cũng qua, điểm cao là đằng khác. Khâm phục thật! Còn hần thì vẫn tư thế ngạo mạn đó, chân nọ gác chân kia, điện thoại trong ngăn bàn để lướt web.

Thi thoảng nó có liếc sang chỗ Yến thì thấy cô nhìn hần và còn cười nữa. Thật khó hiểu!

Nó cũng cảm thấy chút bức tức, nhưng cũng chẳng biểu lộ ra ngoài.

Tan học, Yến đột nhiên đến chỗ hần và Long.

- Không biết hai thiếu gia đây còn nhớ tớ không?

Hần nhìn Yến gật đầu. Long thì nhanh nhẩu nói:

- Nhớ chứ, chẳng phải Anna tiểu thư sao?

- Cái cậu này! Tên của tớ giờ là Hải Yến, Anna gì chứ. Không ngờ được gặp hai cậu ở đây.

Chẳng lẽ ba người này quen nhau? Vậy hành động vừa này của Yến là ý này sao? Sao lại nhìn rồi cười? Nó tự hỏi bản thân sao lại phải khó chịu khi thấy cảnh đó. Bao nhiêu vòng tròn luẩn quẩn cứ hiện ra để rồi kết quả là dấu chấm hỏi to đùng.

Năm người bước xuống sân trường. Đến khu lớp 10, Ngân đang đứng ở đó nên đi về cùng luôn. Nó liền giới thiệu cho Ngân về Yến. Hai người này trò chuyện khá hợp nhau vì tính cách cũng xem xêm nhau mà.

Đến cổng trường, ai lại về đường người nấy. Hải Yến thì đi ô tô về, nó với hần thì đi cùng xe, Long đưa Ngân về, Minh thì cũng về một mình. Khi thấy nó lên xe về cùng hần, Yến cũng khá thắc mắc, nhưng cô chỉ khẽ cười rồi tạm biệt mọi người sau đó lên xe về.

Về đến biệt thự Sapphire, nó chạy lên phòng cất ba lô, ngồi thụp xuống giường ngẫm nghĩ đủ thứ.

"Chẳng lẽ họ quen nhau? Yến quen anh ta trước vậy thân hơn mình rồi." Nó ôm đầu lắc qua lắc lại. Nó chẳng hiểu sao khi nghĩ về mấy câu hỏi đó lại khiến nó tò mò, khó chịu như vậy. Hay...đánh liều sang hỏi hần nhỉ? Không được, không được, như thế mất mặt lắm! Nhưng mà tò mò quá! Đấu tranh tư tưởng mãi, nó mới đành thò sang phòng hần dò la tin tức xem sao. Đang định gõ cửa phòng hần thì Long về.

Tốt quá rồi! Đổi kế hoạch thôi! Nó chạy xuống cùng lon coca cầm trên tay. Nó lẩn la hỏi chuyện:

- Đưa em gái tôi về an toàn rồi chứ?

- Dĩ nhiên!- Long đáp lại.

Đưa Long lon coca nó nói đủ thứ để dẫn vào chủ đề. Nào là: Anh mệt rồi thì uống coca này; cô bạn mới đến dễ thương nhì,...lần la đủ thứ chuyện làm Long ngờ người chỉ biết gật đầu lia lịa. Cuối cùng, nó hít một hơi thật sâu để hỏi về vấn đề chính:

- À mà hai anh quen Yến sao?

Long bắt đầu nghĩ, cậu bắt đầu dần hiểu ra cái ý đồ của nó rồi. Thì ra đưa cậu lon coca chỉ để hỏi lộ mọi thông tin. Lắm chiêu thật! Cậu nở một nụ cười mà mãnh đáp lại nó:

- Anna là bạn cùng trường với chúng tôi ở Mỹ. Nghe nói mẹ Khang chấm cô ấy rồi nhưng bố cậu ta thì lại nói có hôn ước với cô nào đó ở Việt Nam nên mẹ cậu ấy cũng tạm thời xem xét. Đề lúc nào có dịp thì thử tài hai cô con dâu tương lai ấy mà. Theo tôi thấy thì mẹ Khang quý Anna lắm!

Long vừa thao thao bất tuyệt vừa liếc liếc thái độ của nó.

Người nó bắt đầu thấy bất ngờ sau đó là đến tức, khó chịu nhưng đương nhiên cũng không thể biểu lộ ra ngoài. Mặt lạnh tanh, không cảm xúc, nó đáp:

- Ờ vậy thôi! Tôi lên phòng đây.

Nói rồi nó bước lên phòng. Đi gần đến cầu thang, chợt nhớ ra điều gì, nó tiến lại chỗ Long, giật phắt lon coca cậu nhóc đang định mở rồi thông thả lên phòng để lại một mình Long đứng nghệt mặt, rờn gổ.

Nó bước vào phòng, chốt cửa lại, ngồi lên giường. Hít một hơi thật sâu, nó nghiêng rặng, dằm vào cái gối thật mạnh. Nó cứ tưởng tượng đó chính là bản mặt của tên Long và hần. Nó cứ thế dằm, đập, tát, đập vào thành giường,...

Ngừng lại một giây, nó trấn tĩnh lại, không hiểu sao mình lại hành động như thế! Nó cảm thấy mình thật ngốc. Từ trước đến giờ nó vẫn mặc định trong đầu rằng: hần là tên đáng ghét, là đồ quá tạ, là tên kiêu ngạo,...vậy mà sao nó lại hành động kì quặc vậy chứ. Gõ gõ đầu mình, nó hít một hơi thật sâu rồi chạy xuống phòng ăn chuẩn bị thưởng thức bữa trưa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Lại Là Khu Giải Trí

Cả bữa trưa, nó chẳng nói với hấn một lời nào. Kể cả lúc hấn trêu ghẹo nó, nó cũng chẳng thèm đáp lại. Ăn cho xong bữa, nó lao lên phòng đóng chặt cửa lại.

Hấn ngỡ người chẳng hiểu tại sao, quay sang hỏi Long. Cậu nhóc cũng nhún vai, lắc đầu, cậu cũng chỉ đoán mò trong đầu thôi bởi lúc nó hỏi cậu về quan hệ giữa Yên và hấn rồi mặt lại tỉnh bơ khiến cậu vô cùng khó hiểu.

....: 2 giờ chiều ....

Kính coong...

Long ra mở cửa. Bây giờ căn nhà chỉ còn hấn, nó và Long ở. Người giúp việc và quản gia thì hấn đã nói với bố rằng không cần và cho chuyển qua biệt thự của bố.

- Xin chào! - Một giọng lạnh lót cất lên.

- Yên hả? Mau vào đi! - Long đáp.

Hải Yên khẽ gật đầu mỉm cười. Long và Yên cùng bước vào.

Nó và hấn cũng bước xuống. Thấy hai đứa chúng nó, Yên lại càng ngạc nhiên và nó, hấn cũng ngạc nhiên bởi hai đứa không hiểu sao Yên lại biết mà tới đây.

Đoán được đầu hời trong đầu nó và hấn, Long đã nói:

- Tôi đã nói cho Yên biết chỗ cậu sống ấy mà.

Ánh mắt Yên bỗng sụp xuống, cô khẽ mỉm cười nói:

- Thật không ngờ được gặp Vy ở đây. Cậu sống chung nhà với Khang sao?

Nó cười gượng gạo gật đầu.

Yên khẽ cười, một nụ cười có lẽ do cô tự tạo ra để che dấu cảm xúc.

- Dù sao mình cũng đến đây rồi. Chúng ta cùng đi chơi đi!

Đi chơi! Được đi chơi rồi! Nó vui lắm, gật đầu lia lia rồi chạy tót lên phòng thay đồ. Long và hấn cũng tán thành nên đều về phòng. Nó chợt nhớ đến Minh liền cảm mấy gọi cậu đến. Long thì dĩ nhiên không thể đi chơi mà thiếu Ngân nên đã gọi điện báo cô nhóc đến đây luôn.

Chuẩn bị xong, mấy đứa nó xuống phòng khách, nơi Yên đang ngồi đợi tiện thể đợi Ngân và Minh luôn.

- Sao cô phải gọi thằng nhóc Minh đó đến làm gì? - Hấn nhún mày cần nhân.

- Thích! - Nó trả lời ngắn gọn mà xúc tích làm hấn tức xì khói.

Long và Ngân phì cười. Đúng lúc đó, Minh và Ngân cùng đến.

Cả 6 người đều lên xe của hấn.

- YOLO! Sắp được đi chơi rồi! Vui vui! - Nó reo lên.

Biểu cảm của nó đều làm mọi người cười, đặc biệt là hấn và Minh lại còn thấy nó rất dễ thương dù hơi bướng bỉnh và nghịch ngợm.

Nó bước lên hàng ghế thứ hai. Hấn cũng định bước lên ngồi cùng nó thì Yên chợt nói:

- Không được cậu còn phải lái xe mà!

Hắn thở dài bước lên ghế lái. Yến cũng lên xe ngồi cùng hắn. Giờ ngồi cạnh nó là Minh, còn Ngân và Long thì ngồi hàng ghế cuối.

Trước mặt bọn nó là khu giải trí Dream.

Hừ! Lại cái khu giải trí này! Bộ không còn khu giải trí nào nữa trong cái thành phố to đùng này sao?!

Nó bĩu môi hậm hực.

- Sao nào? Tôi thích khu giải trí này!

Hắn nói thì nói vậy chứ chắc định phục thù cái vụ đi chơi công viên lần trước đây.

- Đi khu trò chơi! - Hắn dứt khoát nói.

Cả đám gật đầu tán thành. Vậy là ý kiến của hắn đã được chấp nhận.

Ôi, mãn nguyện! Hắn cười mỉm nhĩ rõ ngố.

Lại là mấy cái máy gấp thú mà hắn cho là đã-bị-hỏng. Hắn ra tay, giật trước cái máy mà lần trước Minh chơi, quyết tâm dành một con thú bông.

Hắn từ từ gấp. Ái chà! Chắc rút kinh nghiệm từ lần trước nên giờ hắn gấp đã thuần thục hơn rồi. Chọn vị trí thật cẩn thận rồi hắn ấn nút cho cái cần thả xuống. Cái cần từ từ kéo lên một con gấu màu nâu xinh xắn.

Mãn nguyện vì thành quả mình đạt được, hắn cầm con gấu toan đưa cho nó thì...

- A! Cảm ơn ông nha Minh! - Nó nhận hai con gấu trắng xinh xắn từ tay Minh.

- Công nhận Minh giỏi trò này ghê ha! Minh mới gấp được một con thả cho Ngân thôi. - Long tấm tắc khen Minh.

Cậu nhóc xoa đầu cười. Hắn lại càng tức, đã cố cái thiện lắm rồi mà vẫn thua Minh. Hắn đưa phất con gấu cho Yến. Yến mỉm cười hạnh phúc nhận lấy con gấu nâu từ tay hắn.

Nó nhìn sang, ánh mắt nó sụp lại. Minh đã nhìn thấy tâm trạng của nó, niềm tin nó đồng ý là bạn gái cậu lại giảm một chút. Nếu cứ thế này chắc cậu sẽ không bao giờ thổ lộ với nó được mất. Cậu không đủ can đảm.

Thoát khỏi dòng suy nghĩ mông lung, cậu trở về với thực tại, khẽ hỏi nó:

- Cậu thích mấy con gấu này chứ?

Nó giật mình, ngay lập tức trả lời rằng "có" và cười tinh nghịch với Minh.

- Giờ vào nhà ma! - Hắn lại giờ cái dụng cụ ra lệnh.

Nó lắc đầu nguây nguẩy. Dù biết là đồ giả nhưng giả cũng có cái kinh hoàng của giả chứ.

Minh dụi dằm nhìn nó, mỉm cười nói:

- Nếu bà không vào thì tôi sẽ ngồi cùng bà ngoài này.

Nó thở dài, nó không muốn chỉ vì nó mà Minh không được chơi. Biết dù có nói thế nào Minh cũng không đi nên nó đành hít một hơi thật sâu, nuốt nước bọt nói:

- Thôi được rồi...Tôi sẽ...sẽ vào nhưng ông nhớ nắm tay tôi, đến cổng mới được bỏ.

Minh gật đầu mỉm cười. Nó lưỡng lự đặt tay mình lên tay của Minh.

Mắt của hắn giờ thì cứ như cái lò thiêu. Hết tặng gấu giờ là nắm tay, tức chết đi mà! Hắn giậm chân bước vào nhìn cứ như đứa con nít đang đòi.

Bước vào ngôi nhà ma, mắt nó nhắm tịt lại, chỉ biết cố nắm lấy tay Minh. Minh đi đâu thì nó theo đó. Nó cố áp vào người Minh để bớt sợ cái mấy cái thét kinh hoàng nhưng mấy thứ đó xem chừng vẫn lửng bưng trong đầu nó lắm.

Bỗng một đám khách vào cùng đột với bọn nó chạy ào qua có lẽ vì quá sợ bởi đây là cửa cuối nên tay nó bỗng tuột khỏi tay Minh. Ngay lập tức, Minh nắm kịp lại tay nó. Cả đám chạy ra ngoài thờ hồng hộc, mừng rỡ vì thoát khỏi cái nơi khủng khiếp đó.

Minh quay mặt sang nó, nhưng...đó không phải là nó. Đó là một người khác khác. Cậu lập tức buông tay ra khỏi và xin lỗi rồi rít. Vậy là cậu để lạc mất nó rồi.

Trong ngôi nhà ma, thung thoảng lại có tiếng cười man rợ cùng những cái bóng trắng cứ bay qua bay lại thêm cả không khí âm u, tối om như mực. Nó sợ hãi, hoảng loạn bởi những thứ kinh hoàng đó và còn vì từ nhỏ nó đã mắc chứng sợ bóng tối. Nó ngồi thu lu một mình, bồn loạn.

- Tiểu Vy! Cô có trong đó không?

Là hấn. Nó hoảng hốt cố cất lên 3 từ "tôi ở đây" nhưng sao nó không nói được thế này. Nó sợ quá rồi, nó nói không nổi nữa.

Nhìn thấy nó, hấn chạy tới. Hấn đã rất lo cho nó. Lúc không thấy nó ra, hấn đã vội vã quay lại tìm nó. Dù bị ông bảo vệ ngăn nhưng vì lo cho nó hấn đẩy ông bảo vệ ra và chạy vào trong nhà ma.

Nó ôm trâm lấy hấn, nó khóc.

-Đừng khóc nữa! Có tôi ở đây rồi. - Hấn trấn tĩnh nó.

Rồi hấn bế thốc nó ra ngoài.

Nhìn thấy nó được hấn bế ra ngoài, Minh và Yến khá ngạc nhiên. Minh thì đã an tâm hơn dù cậu vẫn thấy buồn vì không phải là người cứu nó. Yến khẽ gượng cười, cô cũng thấy khá yên tâm vì nó đã được cứu ra.

Hấn đặt nó lên ghế đá. Một lúc sau nó tỉnh lại. Minh chạy lại hỏi han:

- Bà có sao không?

Nó lắc đầu cười như để mọi người yên tâm

Rồi cả đám quyết định đi về. Chắc nó sẽ không bao giờ dám vào mấy chỗ tối nữa, nó quá sợ rồi. Hấn cũng cảm thấy hơi ân hận vì đã để nó vào một nơi nguy hiểm như thế.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghợm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Phép Thử Đơn Giản

Tình yêu có vị gì? - Vị đắng.

Nỗi nhớ có vị gì? - Vị cay.

Nhưng sao ta vẫn mãi yêu trong lặng câm..

Màn đêm chứa đầy sự tĩnh mịch khác xa với về ồn ã của ban ngày.

Màn đêm bí ẩn nhưng đầy tâm trạng.

Ở trong căn phòng màu xám tro có một người đang ngồi trên ghế, đầu tựa vào tường.

Cậu đang suy nghĩ...

Suy nghĩ về quyết định cuối cùng mà cậu sẽ đưa ra...

...: 6 giờ sáng :...

Như thường ngày, sau khi "bật miệng" cái đồng hồ đáng ghét, nó chạy ra ban công, hít một hơi thật sâu, chạy nhảy vào vòng quanh rồi thay đồ, VSCN và chạy xuống ăn sáng.

Tóm lại ngày nào cũng như ngày nào, nó đều phải giáp mặt hai tên tung tung, đáng ghét trước khi bước chân ra cổng.

Và ngày nào cũng thế, hấn cùng đều hót tay trên đưa nó đi học trước khi Minh đến. Mọi chuyện vào buổi sáng trước khi đi học cứ diễn ra như một thước phim được tua đi tua lại.

Hôm nào nó cũng lên xe với tâm trạng hậm hực. Ngày nào cũng thế chắc chẳng bao lâu nó sẽ trở thành một bà lão làn da nhăn nheo.

Bước xuống cổng, nó đóng "rầm" cửa xe rồi chạy ù vào lớp. A! Minh đến rồi. Thì ra cậu nhóc đến trước nó rồi. Nó ngồi vào chỗ, giờ sách ôn bài cùng Minh để hẳn chỉ biết ngồi khoanh tay, chân nó gác chân kia, mắt lờm hai đũa.

Tùng...tùng...tùng...

Vào lớp rồi. Nhưng mà sao Hải Yến chưa đến. Nó gọi với Minh. Minh nói cô giáo chủ nhiệm vừa nhắc là Yến xin nghỉ vì nhà có việc bận gấp nên phải nghỉ học. Nó gật gù rồi gục luôn xuống bàn chán nản.

Giáo viên dạy sử bước vào. Ông này nổi tiếng quái chiêu, ai làm ông ta không vừa ý thì chết chắc, mà đã kiểm tra bài cũ thì phải đọc hết trong sách không thiếu một chữ. Đặt cái cặp xuống bàn, ông thầy đã liền thoảng:

- Giờ chúng ta sẽ kiểm tra bài cũ.

Lớp im lặng, phải nói là cực im, im re. Ông thầy đưa mắt liếc quanh lớp, thấy nó đang gục mặt liền chộp luôn nó:

- TIÊU VY!

Nghe được tên "người thế mạng", cả lớp quay xuống nhìn nó. Chết! Làm sao giờ! Nó đã học bài đâu. Hôm qua đi chơi về tối quá đã thế còn vụ nhà mà nên nó ngồi trong phòng trấn tĩnh lại rồi ngủ lúc nào không hay luôn.

Nó bước từng bước nặng trĩu đến bàn giáo viên. Xung quanh nhìn nó bằng ánh mắt thông cảm có, hả hê cũng có luôn. Hít một hơi thật sâu, nó đặt quyển vở lên bàn.

- Đọc cho tôi toàn bộ bài 28.

Chết rồi! Đến cái tựa nó còn chưa thuộc huống gì cả bài. Nó không muốn ăn trứng ngỗng đâu. Bảng điểm của nó mà có quả trứng nào chắc bố mẹ bắt nó cạo đầu đi tu quá. Tưởng tượng cái viễn cảnh "tươi sáng" ấy mà nó lại thấy rùng mình. Làm sao đây???

- Đề em trả bài giúp bạn ấy ạ! - Phía dưới lớp có hai cánh tay giơ lên.

Cả lớp quay xuống hướng phát ra âm thanh. Đám con gái đũa há hốc mồm, đũa tròn tròn mắt. Long ngồi cạnh mà cũng nhạc nhiên không kém.

Nó tròn mắt. Trời ơi, hai tên này làm nó điên lên mất. Bao giờ mới hết khổ đây trời!

- Định làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Vậy mời cô nương mau chọn một anh hùng đi! Tôi như thế là nhượng bộ lắm rồi đấy! - Ông thầy cười khẩy.

Tự nhiên lại bắt nó chọn lựa là sao? Ôi, điên mất! Nó cố kìm nén cơn tức giận nhưng xem chừng mặt nó vẫn đỏ lấm. Nó nhìn ông thầy rồi lưỡng lự. Cả lớp dồn ánh mắt hồi hộp vào nó.

- Em...em...em không chọn ai hết! - Nó nói mà như hét.

Hắn và Minh thì thấy hơi hăng vì câu trả lời của nó.

- Tùy em thôi! Vậy đứng đó đọc bài cũ nhanh đi!

Ring...ring...ring...

Ông thầy ngồi lên bàn giáo viên nghe điện thoại. Vài giây sau, ông bước ra cửa lớp.

- Tôi có việc dưới phòng hội đồng một chút. En đừng có mà giờ trò, mau viết bài lên bảng đi!

Nó khẽ gật đầu, quay lên bảng. Chỉ đợi ông thầy khuất bóng nó lấy trong túi áo một tờ giấy, là phao! Chì này nhìn thế mà cáo thật! Trước khi lên bảng hẳn dúi cho nó giờ lợi dụng thời cơ được rồi. Nó chép, chép nhanh, thật nhanh.

Một lúc sau ông thầy bước vào lăm bẫm:

- Quái lạ. Gọi xuống xong bảo không có gì là sao?

Chắc ông ta chưa biết mình bị ai đó chơi một vở. Ông thầy đưa mắt lên bảng. Cái bảng đầy đặc chữ. Nhìn nó hằm hằm, ông thầy quát:

- EM QUAY BÀI ĐÚNG KHÔNG?

Nó giật mình, vội xua tay:

- Không không, em tự làm.

Ông thầy cười khẩy, quay xuống lớp. Chết rồi, làm sao đây? Lớp này đây có thiếu người ghét nó. Kiểu gì cũng có đũa thừa cho xem.

Chợt nhỏ Phụng giờ tay lên, hớn hờ nói:

- Thưa thầy, bạn Vy...

Chợt nhỏ thấy lạnh sống lưng, quay xuống bàn dưới, cả đôi mắt hằm hằm của Minh và hấn như muốn bấm vào nó từng mảnh. Con nhỏ nuốt nước bọt, lắp bắp nói:

- Bạn Vy...tự...tự làm thừa...thừa thầy!

Ông thầy quá chiều khá bất ngờ liền gọi thêm mấy đứa nữa. Kết quả vẫn thế. Ông thầy đành thả tự do cho nó.

Được thả về, nó thấy khá hơn rồi. Nó hít thật sâu, ngừng lại vài phút nó thấy rất phiền khi cứ "bám" hai tên này mãi. Nó bèn nghĩ ra một kế hoạch tẩu thoát vào giờ ra chơi...

Tùng...tùng...tùng...

Nó đứng phắt dậy, chạy vọt xuống căn tin trước con mắt ngỡ ngàng của hấn và Minh.

Nó tìm một cái bàn rồi mua đồ ăn, uống và "an phận" ở đó đến khi vào lớp luôn.

- Chị Vy! Nguy rồi! Có đám người bấm trốn đến kéo anh Minh với anh Khang đi rồi.

Vừa nghe thấy thế, nó bỏ luôn cả lon coca đang uống dở.

- Hai người đó bị đám người đưa đi đâu???

- Anh Minh bị đưa ra sau trường, anh Khang bị kéo ra cổng rồi! - Ngân nói với giọng đầy sợ hãi.

- Sao lại như vậy? Long đâu?!

- Anh Long đi gọi giáo viên rồi.

Nó chạy vọt đi. Giờ phải đi đâu?! Sau trường hay cổng trường?! Sao hôm nay nó toàn phải lựa chọn vậy?! Rắc rối quá! Hấn và Minh đều có võ nhưng nhà hấn giàu có, quyền lực hơn Minh chắc cũng không sao đâu... Thôi thì đến chỗ Minh vậy. Nó chạy thật nhanh ra sau trường.

Tới nơi rồi, nó thở hồng hộc. Nhưng sao chỉ có Minh? Còn đám người kia?

- Ông sao không Minh? Đám người kia đâu rồi?

- À...Tôi...tôi xử hết rồi?

Nó thở bảo đỡ lo được một phần. Nhưng...còn hấn nữa. Ní toan chạy đến chỗ hấn thì Minh níu tay nó lại.

- Bà đi đâu thế?

- Tôi phải đến chỗ Khang.

- Khang không sao đâu. Long vừa gọi rồi. Chúng ta vào lớp thôi. Sắp hết giờ rồi.

Nó chưa kịp nói gì thì Minh đã kéo nó lên lớp. Nhưng Minh nói hấn không sao mà, cũng đỡ lo. Nhưng...nó muốn đến tận nơi xem hấn có làm sao không. Lòng nó nóng như lửa đốt nhưng cũng đành theo Minh bước vào lớp. Nó để ý thấy Minh cứ cười mỉm suốt. Sao kì lạ vậy?

....: 15 phút trước ::...

Hấn đang định đuổi theo nó thì Minh gọi hấn lại.

- Chuyện gì? - hấn hỏi giọng hơi bức.

- Cứ cạnh tranh như thế này phiền quá! Tôi có cách này giúp chúng ta biết trong lòng Vy có ai. Cậu muốn thử không? - Minh nói giọng hơi ngập ngừng bởi cậu chưa biết kết quả như thế nào.

Sau vài giây suy nghĩ, hấn gật đầu đồng ý.

Và thế là phép thử diễn ra...

Giờ thì nó đã chọn rồi..

Thời gian cứ thế trôi mà nó không xuất hiện. Tựa lưng vào tường, hấn thất vọng, hụt hẫng. Tiếng trống vang lên, hấn không còn hứng học nữa, chán nản,

hắn bước đi trong nỗi buồn vô định...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Mẫu Hậu Giá Lâm

Nó ngồi trong lớp mà lo lắng cho hắn lắm. Thi thoảng, nó lại ngó ra cửa, không biết giờ này hắn ở đâu mà không vào lớp.

Hay...hắn bị bắt đi rồi? Long thì vào lớp rồi nhưng chỉ có mình tên đó. Nó hỏi Long về hắn thì Long bảo không biết. Cả buổi học nó chẳng tập trung được gì hết nó cứ nghĩ đến hắn hoài.

Tan học, nó vội cất sách vở và nhờ Minh đưa về biệt thự. Thực sự Minh cũng không muốn nó về biệt thự nên rủ nó đi chơi. Nhưng nó còn tâm trí đâu mà chơi, giờ nó chỉ muốn tìm hắn thôi... Minh đành lấy xe đạp điện ra đưa nó về.

Vừa bước đến biệt thự, nó đã nhảy xuống xe rồi chạy ù vào trong. Minh cũng thấy hơi hăng nhưng cậu cũng rất vui vì phép thử ban sáng đã khiến cậu tin rằng nó đã có tình cảm với cậu. Quay đầu xe đi về, cậu nở một nụ cười hạnh phúc, đối với cậu hôm nay là một ngày tuyệt vời.

Vừa bước vào nhà, nó đã thấy Long nằm dài xem TV trên ghế sofa.

Nó chạy đến hỏi:

- Ngày sáng nay anh ta có bị sao không?

- Há? À...Không sao. - Long đáp lại, mắt vẫn không rời màn hình TV.

- Vậy anh có biết anh ta ở đâu không?

Long chỉ tay lên tầng.

May quá! Vậy là hắn về nhà bình an vô sự. Nó cũng bớt lo nhưng nó thấy có gì đó hơi gợn gợn trong lòng, một cảm xúc khó tả.

Khẽ bước về lên cầu thang, lòng nó nặng trĩu. Đứng trước cửa phòng hắn, nó chần chừ, rụt rè đưa cánh tay vặn nắm cửa, nó bước vào phòng hắn.

Hắn đang nằm ngủ trên giường. Nó dơ người lặng lẽ nhìn. Sao nhìn hắn tim nó lại đập mạnh đến thế? Sao nhìn hắn mà nó lại thấy có lỗi như vậy? Đến chỗ Minh trước là sai sao? Nó thờ dãi, khẽ bước ra, đóng cửa lại và trở về phòng.

Đến giờ cơm rồi mà sao hắn chưa xuống ăn nữa. Không biết hắn có đói không? Nó bước lên phòng hắn.

- Vương Khang! Vương Khang! - nó vừa gõ cửa vừa gọi hắn liên hồi.

Mặc kệ nó gọi, hắn vẫn ôm headphone nghe nhạc mặc dù đầu óc vẫn nghe mấy lời nó nói.

- Anh mà không mở cửa thì anh sẽ là heo, chó, quạ, ọ, bla bla - Nó vừa cười ranh mãnh vừa nói.

- Gì? - Cuối cùng hắn cũng ra mở cửa, mắt thì lờ mờ nó.

- Có đói không tôi nấu mì cho? - Nó hỏi.

- Không đói! Cô đi mà nấu cho thẳng nhóc Minh đó! - Hắn nói rồi đóng "rầm" cái cửa làm nó suýt thì đập mặt vào cửa.

Chẳng lẽ hắn giận chuyện ban sáng? Người gì mà nhỏ nhen, ích kỉ vậy?

Đầu nó bốc khói, bực mình đi xuống bếp. Mở tủ lạnh lấy chai nước uống cho hạ hỏa. Người ta đã lo cho hắn rồi mà còn... Thật là tức mà!

-Này! Sao sáng cậu đến chỗ Minh mà không đến giúp Khang? Thích Minh à? - Long đột nhiên xuất hiện làm nó giật bắn mình, suýt thì sặc nước.

- Anh đừng có dùng dùng xuất hiện như thế nữa được không? Cứ như thế có ngày tôi chết vì giật mình cũng nên. Tôi giúp Minh vì cậu ta là bạn thân tôi với lại nhà cậu ta đâu có thể lực như hai người. - Nó gắt lên.

Nó bực mình đi về phòng, đóng "rầm" cửa lại. Nó nhảy lên giường, đập chần đập gối các loại. Mấy tên chết bầm! Nó vừa chửi thầm vừa xả băng chân

tay lên chần và gói.

Hắn bước từng bước xuống phòng bếp.

- Nghe rõ chứ? - Long chợt hỏi. Thằng nhóc này lúc nào cũng ùng ùng xuất hiện chẳng báo trước gì cả làm người ta hết cả hồn.

Hắn gạt đầu, nở một nụ cười mẫn nguyện. Đứng trước cửa phòng nó hắn vừa gõ cửa vừa gọi :

- Này quả chanh! Ra đây bảo.

Im lặng..

- Cô bị điếc à? Không ra thì bỏ cô bị đuổi việc.

Gì chứ? Lúc nào cũng lòi công việc của bố nó ra là sao? Đúng là đồ đều, công tư phải phân minh sao lại lấy việc công trả thù riêng như vậy chứ?

Nó đặng đặng sắt khi bước ra, nghiêng hai hàm răng:

- Chuyện gì?

- À...tôi..tôi đói rồi! Nấu mì cho tôi ăn đi.

- Không rành. Sao không nhờ Long nấu cho? Vừa nãy anh bảo không ăn mà.

Hắn kéo phất nó xuống bếp làm nó suýt ngã. Người gì mà bạo lực vậy?

Lườm lườm hắn, nó đành lấy mì gói trong tủ lạnh mang ra cho hắn.

- Này ăn sống hoặc chế nước sôi đi! - Lia mấy gói mì trước mặt hắn, nó liến thoắng.

- Không! Tôi thích ăn nấu cơ. Phải có đủ trứng, rau cải, thịt, nước súp phải đậm đà, sợi mì không quá mềm, vừa đủ độ chín, bla bla - Hắn nham nhảm nói.

Tức chết mà! Khi không lại phải nấu mì cho hắn! Mà mì gói chứ có phải món ăn cao cấp đâu mà cần yêu cầu kĩ thuật cao vậy. Nấu mì xong, nó bật bát mì xuống bàn một cách hách dịch. Nó toan bước lên phòng thì hắn kéo tay nó lại.

- Khoan đã! Cô phải chịu trách nhiệm với món mì của cô đã.

Nó nhìn hắn bằng ánh mắt khó hiểu.

-Thì nhờ cô cho gì vào mì thì tôi toi à? Ngồi đó đợi tôi ăn xong còn mang bát đi rửa.

Tên dở hơi! Tự dưng khi không bắt người ta ngồi ngắm hắn ăn. Tức chết mà!

Hắn vừa ăn xong bát mì thì điện thoại chợt reo. Là số của bố hắn. Hắn nhấc máy, mặt chợt thoáng ngạc nhiên rồi "dạ dạ vâng vâng". Nó cũng không biết chuyện gì xảy ra. Khẽ tắt máy, hắn quay sang bảo nó:

- Này mẩu hậu đến rồi đấy! Cô liệu mà lo đi! - Nói rồi hắn bước lên phòng.

Gì mà mẩu hậu? Thời buổi nào rồi có còn cái chế độ chuyên chế nữa đâu mà mẩu hậu với chả thái hậu ở đây? Nó ngẫm một lúc, chẳng lẽ là...

- Là mẹ Khang. - Long lại lên tiếng bắt ngờ làm nó giật cả mình.

Tại sân bay Nội Bài, một người phụ nữ tầm hơn 40 tuổi đang bước ra cổng cùng một đám vệ sĩ theo sau. Người phụ nữ đó chính là bà Vương - phu nhân của chủ tịch tập đoàn King.

- Cháu chào bác!

Bỗng một giọng nói cất lên. Bà Vương quay mặt về phía có tiếng nói. Người đó chính là Hải Yến. Thì ra cô đã nghỉ cả học để đến tận sân bay để đón chủ tịch phu nhân trở về.

Chủ tịch phu nhân khẽ cười, khá hài lòng về Hải Yến. Cả hai cùng bước lên ô tô. Chiếc xe vụt đi.

Kính coong..

- Ra đây! - Nó hét lên bực tức.

Ai bảo kêu đúng lúc nó đang xem phim hoạt hình đến đoạn gay cấn.

Nó bực tức đẩy cái cửa ra. Là một người phụ nữ sang trọng cùng nhiều vệ sĩ và có cả Hải Yến đứng cạnh nữa. Hải Yến khẽ cười:

- Đây là phu nhân Vương Vy ạ!

Nó đứng hình. "Mẹ chồng tương lai" của nó đây sao?!

"Không, không, gì mà mẹ chồng. Mình đâu có thích tên đó. Nghĩ vớ vẩn quá!" Nó lắc lắc đầu.

- Cậu không định mời bà Vương vào à? - Hải Yến lại nhìn nó.

Nó bối rối, mời bà Vương vào nhà. Bà không nhìn nó đến nửa cái, lẳng lặng bước vào. Nhìn điệu bộ có vẻ không ưa nó rồi. Ai bảo nó vô phép tắc quá. Nếu biết trước là phu nhân thì nó đã không như thế rồi. Nó cúi gằm mặt xuống đất.

- Vào nhà đi chứ! - Hải Yến kéo tay nó vào.

Thấy tiếng bước chân vào nhà, hần và Long chạy xuống.

- Kính chào chủ tịch phu nhân!

- Con chào mẹ!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiều Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Oan...

Bà Vương ngồi lên ghế theo đúng kiểu của một người quý tộc. Hải Yến từ trong bếp mang ra một chén hồng trà.

- Cháu mời bác dùng trà ạ.

Bà khẽ gật đầu, tỏ ý hài lòng. Đến cả cách đưa trà lên miệng cũng theo kiểu lịch sự, nhã nhặn thật là khác với nó. Nó đứng im như thóc, ngây cả người ra. Hải Yến nhìn nó, một ánh mắt đủ tâm trạng đan xen. Thật sự cô cũng không muốn tranh giành với nó, nhưng biết sao được, cô cũng thích hần mà.

- Mọi người cũng biết ta đến đây đâu chỉ để uống trà.- Bà Vương chợt lên tiếng.

Nó khựng lại. Chẳng lẽ bà định...

- Một trong hai cháu sẽ là con dâu ta. Nhưng con dâu nhà họ Vương phải đủ công, dung, ngôn, hạnh. Ta sẽ đưa ra một số thử thách. Nhưng ta e cô gái kia không làm được. - Bà Vương nhìn nó.

Mặc dù nó vẫn mặc định là mình không thích tên Khang kia nhưng sao nó chẳng nói được, nó không thể nói ra kiểu kiểu như: "Cháu không thích Khang! Cháu không làm!" giống như lúc nó tập dượt trên phòng để chuẩn bị gặp mẹ Khang và nói cho bà nhưng điều nó coi-là-thật. Cứ như có một cái gì đó đang giữ nó để nó không nói ra và rồi bất chợt nó đáp lại:

- Cháu sẽ cố gắng hết sức!

Nó đưa tay lên miệng, nó không hiểu vì sao nó lại nói điều đó nữa.

Cả hần cũng khá ngạc nhiên về lời nó nói, trong lòng hần hơi lằng lằng, vui vui.

Hải Yến lại nhìn nó và cười nhưng...không phải nụ cười vừa rồi cũng không phải nụ cười mà nó từng thấy trên lớp sao...nó thấy nụ cười ấy...đều quá, hao hao nụ cười của con nhỏ Kiều Trang vậy.

"Không, không! Hải Yến không phải người như thế đâu!"- Nó lắc đầu.

Đối với một con bé gốc chi biết bày trò quậy phá và mù tịt về tình yêu tình báo như nó thì làm mà hiểu được.

- Con dâu nhà họ Vương phải biết tất cả các lễ nghi.- Nói rồi bà mang ra một đồng sách xếp gọn lại đưa cho Hải Yến.

Như hiểu được ý bà, Yến khẽ nâng tập sách đặt trên đầu, bước qua bước lại.

"Gi thế này? Sao mà như đi thi hoa hậu vậy trời?"- nó tròn mắt.

- Bước đầu của lễ nghi là phải đi thẳng lưng, mắt nhìn thẳng.

Nó bắt đầu thấy phiền phức. Máy thứ đó sao nó làm được. Nhưng phải cố thôi.

Hải Yến hoàn thành nhanh chóng "phần thi" của mình rồi đưa sách cho nó.

Cố lên! Giờ phút này nó chỉ biết cố động viên bản thân chứ biết sao giờ.

Khang và Long nhìn nó, lo lắng.

Nó khề đặt sách lên đầu, bước đi chệnh choạng. Nó chỉ biết ngược nhìn tập sách để chúng không rơi.

- Á!

Cả đồng sách rơi xuống.

-Đến cách đi đứng cũng không biết thì làm sao làm dâu nhà họ Vương.- Bà Vương nhăn mặt lại, gắt lên.

Nó lập tức đứng dậy, đưa tập sách lên đầu. Cố gắng! Nó cố gắng hết sức.

- Chỉ cần đi thôi! Đừng chú ý đến nó quá! - Hấn nói khề.

Nó gật đầu, quyết tâm cao độ. Máy bước đầu hơi khó đi chút nhưng nó nhớ đến lời của hấn. Bước đi, nhìn thẳng, thi thoảng mấy cái sách như muốn rơi xuống, nó cố giữ thẳng bằng chúng. Cuối cùng cũng xong. Nó thở dài, mệt mỏi.

Mấy phần lễ nghi tiếp theo còn làm nó mệt hơn. Nào là cách bưng trà, chào hỏi,... Toàn những thứ nó chẳng hiểu gì. Ở đâu ra mà lắm lễ nghi thế không biết. Một thật! Nhưng phải cố thôi!

- Con gái phải biết nữ công gia chánh. Hai cháu hãy nấu một món bất kì.

Không cần yêu cầu quá cao, vị ngon và trình bày đẹp là được.

Làm sao bây giờ?! Nó đâu biết nấu gì ngoài món mì gói chứ. Nó và Yến vào bếp. Trong bếp có một đồng các loại thực phẩm: thịt bò, thịt heo, trứng gà, súp lơ,...rồi nồi niêu xoong chảo. Nó có mấy khi động vào việc bếp núc, trước mắt nó thì thực phẩm hay nồi niêu gì đó chỉ là một đồng hỗn loạn mà nó chẳng biết nên bắt đầu từ đâu.

Yến bắt tay vào nấu ăn. Cô thực hiện khá thuần thục mọi việc bếp núc còn nó thì... Nó cầm cái chảo lên rồi lại đặt xuống, chẳng biết phải làm sao nữa.

"Hay...nấu mì gói nhì? Không, không được! Nhưng mà...chẳng biết nấu gì nữa...Nếu nấu những món kia nhờ ăn không được thì...toi."- Nó đấu tranh tư tưởng mãi. Cuối cùng nó quyết định làm một tô mì gói vậy. Nhắc cái này rồi lại hạ cái kia, nó luống cuống.

Hải Yến đã xong rồi mà món mì của nó vẫn chưa xong. Đĩa bít tết bò kiểu Pháp của Yến trình bày thật đẹp mắt còn nó thì... Sao thế nhì? Chẳng lẽ hôm nay áp lực quá mà mì nấu mãi không xong? Nó luống cuống, thái thịt, thái rau, đập trứng...Nó cuống quít quay ra lấy gia vị với mấy thứ linh tinh thì chợt...

CHOANG....

- Á! - Hải Yến kêu lên.

Nó quay ra thì thấy Yến ngồi dưới sàn, bát mì rơi xuống, vỡ tan tành.

Bà Vương, hấn và Long vội chạy vào khi nghe thấy tiếng của Yến.

- Cô đã làm gì thế này? - Bà Vương quát nó.

- Cháu đâu có làm gì đâu.

- Bác ơi, tự nhiên Vy đổ cả bát mì vào người cháu.

Bà Vương tức tối tiến lại, tát nó phát "bốp". Khang gọi vội xe cấp cứu đưa Yến đi, đã thế còn lúc nhìn nó còn lờm nó nữa. Nó đã làm gì sai? Nó lấy tay ôm má chạy lên phòng khóc nức nức từng tiếng. Long nhìn theo nó bằng ánh mắt ái ngại. Tiếng xe cứu thương xa dần để lại mình nó trong căn nhà rộng lớn. Nó ngồi trong phòng, đóng chặt cửa. Nó chỉ biết khóc thôi, khóc vì bị hiểu lầm, khóc vì không thể ngờ con người lại khó lòng đến thế...

.....15 phút trước:.....

"Cô nghĩ cô thắng nổi tôi với món mì thấp kém, tầm thường này sao? Được thôi, dù ngon hay không tôi sẽ phá tất cả..."- Hải Yến nhìn bát mì nở một nụ cười bán nguyệt. Và rồi...

CHOANG....

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Buồn

Trời tối, mưa và lạnh. Một mình nó trong căn nhà vắng. Tiếng khóc của nó còn át cả tiếng mưa. Không gian quanh phòng thật buồn.

Cạch...

Là..tiếng cổng... Chẳng lẽ Khang về rồi sao? Nó vội vã gạt phăng những giọt nước mắt nóng hổi đang lăn dài trên má rồi chạy xuống.

- Sao cô vội chạy xuống thế?

- Long à? Không có gì...Tôi..tôi sợ có trộm thôi. - Nó khựng lại, ngập ngừng đáp lại, lời nó nói có phần hơi tủi.

Thì ra là Long. Vậy mà nó cứ ngỡ hấn đã về nhà.

- Ủ. Vậy cô khóa cửa nẻo cẩn thận vào. Có cần tôi gọi người giúp việc đến không?

Nó lắc đầu. Chợt nhớ ra điều gì, nó vội hỏi Long:

- Sao anh lại về giờ này? Bác và Khang đâu? Hải Yến sao rồi?

- Tôi về lấy thêm đồ cho Yến. Thấy bác sĩ bảo cũng qua khỏi nguy hiểm giờ cần ở lại viện vài ngày để chăm sóc. Bác gái và Khang ở lại viện chăm sóc Yến rồi. Mà sao cô lại làm như vậy với Yến?

- Tôi...

Nó chưa kịp nói hết lời thì Long đã đi ngang qua nó để lấy đồ cho Yến vì mẹ Khang cứ gọi điện giục cậu mãi.

Buồn...buồn đến nỗi nó chỉ biết đứng trơ cười nhạt thếch mà không biết phải làm gì. Đâu có ai để nó minh oan lấy một lời...Nó lặng bước lên phòng, lại đóng chặt cửa.

Nó áp mặt vào gối, những giọt nước mắt trong suốt của nó cứ thế tuôn rơi...

Không một người an ủi, không một người sẻ chia, không một người bên cạnh...

Lại là buổi sáng, thời điểm khởi đầu một ngày...Có lẽ nếu là trước kia, buổi sáng là lúc nó thích nhất, nó vui vẻ đón nhận ánh nắng mai, tiếng chim hót, không khí trong lành của buổi sớm. Nhưng lúc này, nó còn đâu tâm trạng để đón nhận những thứ đó. Nó như người mất hồn, như một cái máy. Nó không buồn ăn sáng dù Long đã chuẩn bị sẵn cho nó.

Ra khỏi nhà, nó khóa cổng, bắt một chiếc xe bus đến trường. Mọi việc hôm nay quá đổi tẻ nhạt với nó.

Bước khỏi xe, nó thất thểu đi từng bước vào lớp.

"Bộp"

Ai đó vỗ vào vai nó thì phải. Mặc kệ! Chẳng quan tâm! Nó đâu còn tâm trí mà chọc lại chứ.

- Hôm nay bà sao thế? Mặt ỉu xiu vậy?

Thì ra là Minh. Nó lắc đầu, cười nhạt.

- Tôi thấy bà có vẻ hơi mệt đấy!

- Tôi không sao! - Nó gạt phăng Minh đi, bước tiếp vào lớp.

Hôm nay hình như cả hấn và Yến nghỉ, chỉ có Long đi học.

- Khang và Yến đâu? - Nó hỏi.

- Khang chăm sóc Yến rồi. - Long đáp .

- Yến bị làm sao mà Khang phải chăm sóc? - Minh hỏi xen vào.

- Không có gì đâu. -Nó xuề xòa cho qua, nó không muốn phải nói nhiều lời.

Thực sự nó quá mệt rồi, nó gặp nhiều chuyện buồn rồi từ tối qua chưa ăn gì nữa.

"Này Yến và Khang nghỉ chắc có gì đây?"

" Chắc vậy. Nghe nói trước 2 người đó là bạn mà."

....

Nó bực mình, tức tối. Nó đã mệt rồi mà còn phải nghe những lời bàn tán của mấy đứa trong lớp về hấn và Hải Yến. Nó nhắm mắt cho xong chuyện nhưng một lúc sau nó thiếp đi. Có lẽ cả tối qua nó không ngủ. Cả buổi học Minh cứ ngồi che cho nó, cậu muốn nó có thời gian nghỉ ngơi dù chẳng biết vì sao trông nó có vẻ phờ phạc vậy.

Tan học nó lết từng bước về biệt thự.

- Lên đây tôi đưa về.

Nó giật mình quay sang. Minh đang đi xe đạp điện cạnh nó. Nó khẽ gật đầu rồi ngồi lên xe Minh. Cậu thấy nó buồn lắm nhưng không dám hỏi. Có lẽ lúc này, im lặng là cách tốt nhất để an ủi nó.

Nó chào tạm biệt Minh, bước vào nhà. Vừa vào, nó đã thấy Long ngồi ở nhà.

- Anh không đi thăm Yến à?

- Tôi đến rồi, vừa về thôi. Có Khang ở đó chăm sóc Yến rồi. Mẹ Khang thì lại đi Mỹ, thấy bảo có việc gấp. Mẹ Khang nói chỉ cần có Khang chăm sóc cô ấy là được rồi.

Nó gật đầu rồi bước lên phòng. Nó nằm phịch xuống giường. Nó mệt mỏi. Chẳng hiểu sao từ lúc đó, nó chẳng còn tâm trí làm các việc khác nữa.

Chợt nó bật dậy, lấy điện thoại, nhấc máy gọi cho hấn.

" Sorry...Sorry my baby..."

- Alo! Vương Khang nghe! - Hấn nói vội vã.

- Tôi...Tiểu Vy đây...

- Có gì không? Nói nhanh đi! Tôi đang bận cho Hải Yến ăn.

- À không có gì. Tôi chỉ...

- Không có gì tôi tắt máy nhé! Chào. - Hấn vội tắt phụt máy.

Nó chỉ kịp ứ ớ vài tiếng. Chưa nói được gì thì hấn đã cúp máy. Nó cảm thấy thật chạnh lòng, tủi thân. Trước đây hấn quan tâm nó mà giờ lạnh nhạt với nó quá. Chẳng lẽ nó đã vô tâm, không chịu nhận ra? Khóe mắt nó lại cay cay, những giọt nước mắt lại chực chờ trào ra. Sao giờ nó phải khóc nhiều thế? Sao lúc nào nó cũng nghĩ đến hấn? Sao lúc nào nó cũng thấy chạnh lòng khi người hấn quan tâm không phải là nó mà lại là Hải Yến?

Hay là nó quá ích kỉ?

Hay nó đang...ghen?

Phải chăng nó đã...

Chiều hôm ấy, nó quyết định sẽ nấu cháo mang vào cho Hải Yến. Nó rất mong Yến khỏe lại. Nó thực sự mong thế...

Bởi vì...khi đó hấn sẽ vui vẻ như trước.

Nó cố gắng nấu cháo , vật lộn hơn 2 tiếng đồng hồ trong bếp.

Cuối cùng cũng xong. Dù cháo không ngon lắm, nhưng tấm lòng quan trọng hơn.

Mãn nguyện với thành quả của mình, nó múc cháo cho vào cặp lồng rồi vội lên phòng thay đồ và đi tới bệnh viện.

Đến bệnh viện, nó nhanh nhẹn hỏi y tá phòng của Yến rồi nhanh chóng tìm đến. Cuối cùng cũng tìm ra. Nó đang định đẩy cửa bước vào thì...

- Cậu về nghỉ đi! Tôi tự chăm sóc được.

- Không được! Tôi sẽ ở đây chăm sóc cậu.

- Có phải...cậu quên tôi rồi đúng không? Cậu thích Tiểu Vy phải không?

Nghe đến đây, nó cố áp tai vào cửa nghe ngóng.

- Tôi...tôi...- hần ngáp ngừng.

Hải Yến khóc, nước mắt trào ra, từng giọt lăn trên gò má...

Hần im lặng. Hạn không thể hiểu nổi mình nữa.

Hần có tình cảm với Hải Yến?- Không sai.

Tìm hạn loạn nhịp vì nó?- Rất đúng.

Hạn không biết nói sao chỉ khẽ gật đầu.

Hải Yến ôm hạn, ôm thật chặt, khóc nức lên:

- Tôi sẽ không để mất cậu nữa đâu.

Nó bàng hoàng, tim thất lại, đánh rơi cặp lồng cháo.

Cả Vương Khang và Hải Yến đã nhận ra sự có mặt của nó.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Lựa Chọn

Vương Khang vội đẩy Hải Yến ra, bồi rôi ra đẩy cửa cho nó.

- Cô đến từ khi nào thế Tiểu Vy?

Cô không buồn nói nữa chỉ khẽ nhếch môi. gương mặt nó vô cảm, không chút cảm xúc. Nó đáp lại lời của hạn như con robot vô hồn:

- Tôi nấu ít cháo cho Hải Yến. Mong cô ấy sớm bình phục.

Hạn đang định cầm lấy cặp lồng cháo thì Yến chợt nói:

- Bác sĩ nói tôi giờ nên ăn cháo của bệnh viện sẽ tốt hơn. Với lại tôi ăn rồi, nên còn no lắm. Xin lỗi cậu nhé Vy.

Nó nhìn Hải Yến. Nó cảm thấy mình thật yếu đuối trước mắt cô. Đôi mắt cô quả thực như xoáy tận tâm can, một đôi mắt to và sâu, khá bí ẩn nhưng ấm áp.

- Xin lỗi. Tôi không biết. Dù sao thì cô mau bình phục nhé!

Nó quay gót lẳng lặng bước đi. Nó không muốn ở đây thêm một giây nào nữa. Hạn đưa tay định níu nó nhưng lại bất gặp ánh mắt của Hải Yến. Hạn khẽ rụt tay, mắt vẫn dõi theo nó, lòng thất lại. Không phải hạn không yêu nó, rất yêu là đằng khác. Có lẽ tình cảm của hạn đang ở một mức khá phức tạp chắc chắn không bao giờ kết thúc nhưng liệu có nên tiếp tục hay...dừng lại?

Nó rảo bước trên con đường về biệt thự. Nó như người mất hồn. Nó đi trên đất bằng mà như chơi với giữa khoảng không bao la, u ám.

Về đến nhà, nó ngồi vào bàn ăn. Nó ăn hết cặp lồng cháo, nước mắt nó cứ tuôn ra. Nó cố gắng kìm lại nhưng sao những giọt nước mắt đáng ghét ấy vẫn cứ tuôn rơi. Nó múc từng thìa cháo bỏ xồng xộc vào miệng, mắt nhìn vào nơi vô định. Nó hận chính bản thân mình vì đã không giữ được trái tim mà lại để hạn cướp mất.

Ăn xong, nó ra ngoài phòng khách xem TV. Nói là xem nhưng nó chỉ bật một kênh nào đó ngẫu nhiên rồi ngồi đơ ra, không một cảm xúc, đầu nó rỗng.

tuếch.

- Không xem thì bật làm gì. Tốn điện lắm đấy. Cô có biết ngoài kia còn khối người chưa được dùng điện không hả? - Long gắt lên.

Nó im lặng. Long chỉ biết thờ dài.

- Cô đang buồn à?

Vẫn im lặng...

- Vì Khang phải không?

Nó không thể chịu được nữa, túm chặt lấy cái gối nó đang ôm trước ngực, cắn răng, quát lên:

- Đừng nhắc đến anh ta nữa. Con trai các anh đều là đồ tồi!

Long không cố tình làm nó đau. Cậu chỉ muốn nó đừng cảm đối mặt mà thôi.

Chợt nó cười nhạt thếch, hỏi:

- Vậy khi ở Mỹ, Khang với Yến có chuyện gì đó đúng không?

- Nếu cô hỏi thì tôi cũng nói. Thực ra khi Khang lên 12 tuổi, cậu ấy có tỏ tình với Yến. Nhưng cô ấy không đồng ý. Không hiểu sao giờ Yến lại về đây và lại còn muốn làm vợ Khang nữa chứ? Thực ra... bác Vương đã nói khi nào Yến xuất viện sẽ nhanh chóng sắp xếp để tổ chức lễ đính hôn cho Yến và Khang. Tôi cũng định nói cho cô rồi nhưng tôi sợ cô buồn.

Nó cười chua xót.

- Tôi...không buồn đâu.

Nói rồi, nó lùng lững đi lên phòng.

Nó cảm thấy dường như nó đã đánh mất chính bản thân mình. Nó không thể nhí nhảnh, tươi cười như trước nữa, nó chỉ tồn tại mà thôi...

Mấy ngày nay, thi thoảng, hần cũng ghé về biệt thự. Mỗi lần nó và hần đều chạm mặt nhau. Nó muốn nói chuyện với hần nhưng nó không thể nào mở được một lời, hần cũng vậy. Chính vì thế nên nên mấy ngày liền hai người chẳng nói với nhau câu nào.

Nó thực sự rất khó chịu. Hôm nay nó lấy can đảm thử bắt chuyện với hần xem sao.

- Khang, anh về rồi à?

- Ủ. - hần gật đầu đáp lại - Nhưng lát nữa tôi lại đi. Mấy hôm nữa Hải Yến xuất viện rồi, chắc cô ấy sẽ sống ở đây một thời gian.

- Anh yêu cô ấy sao? - Nó hỏi nhẹ nhàng, khẽ gượng cười.

- Tôi phải đi rồi Tạm biệt. - Hần lờ đi câu hỏi của nó rồi bước ra ngoài.

Nó ậm ờ, nhìn theo hần. Tuy hần và nó không chí chóc như trước nữa nhưng nó không thích hần như vậy chút nào, ảm đạm đến đáng lòng. Hần biến thành con người khác mất rồi.

Lòng nó thất lại. Đứng là hần rất quan tâm Hải Yến. Ở bệnh viện đã có nhiều y tá, bác sĩ như vậy mà Khang vẫn muốn tự tay chăm sóc. Giờ nó phải làm gì? Giành lấy Khang à? Không! Cạnh tranh với Hải Yến sao? Không đời nào! Nó không muốn làm những điều đó.

Tiểu Vy chợt mỉm cười. Nó đã nghĩ ra cách của nó.

Nó sẽ giúp hần chăm sóc Hải Yến. Như thế sẽ giảm bớt gánh nặng cho Khang và làm nó thoải mái.

Thế cũng tốt!

Nó bắt tay làm cháo thịt băm dù không biết Yến đã ăn được nó hay chưa. Chợt đầu nó choáng váng, nó khựng lại, chống tay vào thành bếp. Nó cố gắng chịu đựng. Có lẽ vì nó dạo này mệt mỏi quá nhiều chuyện, hay thức khuya lại không ăn uống đầy đủ nên dẫn đến suy nhược cơ thể. Nó tự hứa với bản thân sẽ không để tâm trạng ảnh hưởng đến sức khỏe nữa.

Càng lúc nó càng cảm thấy đứng không vững, nó loạng choạng rồi...gục ngã.

Ngay lập tức, một cánh tay đỡ lấy nó.

- Này Vy! Bà làm sao thế?- Minh bế xốc nó ra phòng khách, đặt nó lên ghế sofa.

Một lúc sau, nó tỉnh dậy. Đầu nó vẫn còn hơi choáng.

- Minh...sao ông ở đây?

- Ô xin lỗi! Tại tôi thấy cửa không khóa nên vào thử, vừa vào đã thấy bà ngất rồi. Mà sao tôi gọi bà không bắt máy làm tôi lo chết đi được!

- Tôi...xin lỗi. - Nó lí nhí.

Chợt nhớ ra điều gì, nó giật mình hét toáng lên:

- Thôi chết! Nồi cháo!

Nó đứng phắt dậy định chạy vào bếp thì Minh giữ tay nó lại:

- Nồi cháo trên bếp chứ gì? Tôi thấy đang giờ nên nấu tiếp rồi. Tôi bung lên cho bà đây.

- Nồi cháo đó...tôi nấu cho Hải Yến.

Minh ngạc nhiên hỏi:

- Yến làm sao mà bà phải nấu cháo?

Nó im lặng, thờ dài. Minh phải gắng hỏi mãi nó mới nói.

- À thực ra...Yến bị bỏng vào viện.

- Ra vậy...Mà sao Khang với Long đâu mà để bà ở nhà một mình thế này?

- Long thì có hẹn với Ngân còn Khang thì...vào viện chăm sóc Yến. - Giọng nó dần trùng xuống, mắt đờ đẫn buồn.

Minh đã nhận thấy được tâm trạng nó. Mọi thứ đều hiện rõ trên gương mặt xanh xao, không chút sức sống của nó. Cậu khẽ hỏi nó:

- Sao bà có vẻ buồn thế?

Im lặng...

- Nói cho tôi nghe. Tôi là...bạn thân của bà mà.

Nói đến hai từ "bạn thân", lòng cậu như thắt lại. Từ trước đến giờ, cậu biết tình cảm của mình đối với nó đã vượt quá mức của tình bạn.

Vẫn im lặng...

Minh thờ dài, lòng cậu đau như bị xát muối. Nhìn nó tiêu tụy như vậy cậu làm sao chịu nổi. Cậu quay sang nhìn nó. Trên khóe mi, một giọt nước mắt nóng hổi của nó rớt xuống...

- Tôi...tôi...ngốc quá phải không?

Câu hỏi của nó làm cậu ngạc nhiên xen chút đau xót.

- Tôi là con ngốc. Tại sao tôi lại thấy đau lòng khi tên đáng ghét đó thân thiết với Yến? Tại sao tôi không thể nào kiềm chế cảm xúc khi nghĩ đến tên đáng ghét đó chứ?

Nước mắt nó lăn dài, giọt này đuổi bắt giọt kia, những giọt nước mắt mặn chát cứ thế lăn dài trên má nó. Về phía Minh, cậu biết nó đang nói về ai. Có lẽ nó chỉ coi cậu là bạn thân mà thôi. Nó yêu hấn. Tim cậu đau nhói, nhưng càng đau hơn khi thấy nó đau khổ như thế.

- Tựa vào vai tôi đi.

Cậu đưa vai ra, nó tựa vào. Có lẽ lúc này, sự im lặng và một bờ vai là cách an ủi tốt nhất đối với nó.

Một lúc sau, tâm trạng của nó cũng đã khá hơn. Minh gạt hết những giọt nước mắt vẫn còn đọng trên mi nó rồi khẽ cười, nói:

- Thôi, giờ bà ngủ một giấc đi cho lại sức mai còn đi học. Mai chúng ta sẽ đi thăm Yến.

Nó gật đầu rồi đi lên phòng. Minh mở điện thoại, ấn số.

" Alo! Tôi Vương Khang nghe."

" Cậu chăm sóc Tiểu Vy kiểu gì mà để cô ấy ngất thế hả? Vậy mà nói yêu cô ấy à? "

" Tiểu Vy ngất sao? Mà ai đó?"

" Tôi Hiểu Minh đây! Dù Hải Yến có sao thì cũng phải dành thời gian chăm sóc Vy chứ!"

"Ừm...Tôi...rất khó xử. Tôi không thể cân bằng được. Tôi không thể biết tim mình đang hướng về ai."

" Tôi không cần biết! Cũng may tôi đến kịp. Vy mà bị làm sao thì tôi sẽ không để yên cho cậu đâu!"

Minh tắt phụt máy. Mặt cậu đỏ lên, cậu không thể chịu nổi khi thấy người con gái cậu yêu xanh xao, tiều tụy như vậy. Cậu nghĩ tối nay mình nên ở lại căn biệt thự để chăm sóc nó thì hơn.

Xoạch...

- Ô! Sao cậu ở đây, Minh?

- Vy không được khỏe. Tôi nghĩ mình nên ở lại đến khi Khang về.

- Ừm. Cũng được. Dù gì chiều tối mai Hải Yến xuất viện rồi. Tôi về phòng đây. Cậu chịu khó ngủ ngoài phòng khách nhé!

Tại bệnh viện, Khang đang chăm sóc Hải Yến. Lòng cậu bứt rứt, nóng như lửa đốt, một cảm giác vô dụng, bất lực lan tỏa khắp thân người.

Hắn đau? Đúng vậy.

Hắn buồn? Không sai.

Hắn sai? Rất đúng.

Vì sao ư? Vì hắn yêu nó.

Còn Hải Yến???

Khang khựng lại. Bao lần hắn đã tự hỏi bản thân nhưng đều trốn tránh.

Có lẽ tim hắn không còn Yến nữa rồi. Nó đã chiếm lấy toàn bộ tim hắn.

Có lẽ Hải Yến bây giờ chỉ là quá khứ mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Sự Thật

Sáng, ánh nắng nhảy qua khe cửa chui vào phòng nó đánh thức nó dậy. Nó dụi dụi mắt rồi từ từ ngồi dậy. Nó đứng lên vươn vai. Lâu rồi nó mới được ngủ ngon như vậy. Nó làm VSCN rồi chạy xuống phòng bếp. Lướt qua phòng khách, nó thấy Minh đang ngủ trên ghế, nó khẽ tiến lại.

Rón rén...rón rén...

Nó đưa mặt lại gần mặt Minh..

- TRỘM!!!

Nó hét lên thật to khiến Minh giật mình bật dậy:

- Đâu? Trộm đâu?

Cậu luống cuống đảo mắt nhìn quanh. Cậu chẳng thấy thằng trộm nào mà chỉ thấy nó đứng trước mặt ôm bụng cười nắc nẻ. Ra là trò quậy phá của nó. Cậu mỉm cười, cuối cùng cũng được nhìn thấy nụ cười hiện diện trên khuôn mặt nó. Minh giả vờ dỗi rồi đến gần nó cốc một cái vào đầu nó làm nó ôm đầu, bĩu môi.

Chợt nó hỏi:

- Cà tỏi qua ông ngủ đây hả?

- À ừm...Tôi sợ bà lại ngất thì không có ai đỡ. - Minh gãi đầu đáp.

- Ngốc thế! Ngủ rồi thì sao mà ngất. - Nó kiễng chân búng cái "póc" vào trán cậu.

Minh cười nhăn nhó, áp ứng.

- À mà tôi đi nấu đồ ăn sáng đây! - Minh đánh trống lảng.

Minh nói nó mới nhớ. Cái bụng nó đang biểu tình kịch liệt mà nó còn đứng chí chóc với tên Minh.

Xèo xèo...loạch xoạch...

Nó ngồi vào bàn. Chà! Âm thanh hòa quyện cùng mùi thơm trong bếp làm bụng nó càng biểu tình dữ dội hơn.

- Mùi thơm thế! Ăn ké được không?

Tên Long lại dùng dùng xuất hiện. Chắc định ăn chực đây. Thoắt cái, cậu nhóc đã ngồi vào bàn chờ "mama" Minh mang đồ ăn ra.

Một lúc sau, "mama" Minh mang ra ba đĩa mì xào to oí là to, mỗi người một đĩa. Thế mà...trong suốt bữa sáng nó và tên Long cứ tranh nhau gắp từng tí mì một. Minh thì không tranh nhưng ngồi cười hô hố. Chắc là đang tự khen mình nấu ăn ngon đây,

Ăn xong, ba người bọn nó bước ra khỏi cổng. Long lại tách ra để đi rù Ngân. Nó và Minh đi cùng xe.

Tâm trạng của nó cũng đã khá hơn trước nhiều, nhưng..vẫn chưa ổn định hẳn. Ngồi vào bàn học, nó vẫn thấy thật trống trải dù ngoài mặt nó vẫn vui vẻ để mọi người yên tâm. Nó rất mong nhanh được đến thăm Hải Yến. Nó sẽ chăm sóc Yến cùng hẳn. Bởi nếu Yến mau khỏe, hẳn sẽ...vui.

Tan học, nó lon ton theo sau Minh về biệt thự. Vừa vào nhà nó đã nhảy tót lên phòng thay đồ. Minh lắc đầu, đến chịu vì cái tính lóc chóc của nó. "Bộp".

Cậu quăng cái cặp sách lên ghế sofa rồi thông thả vào bếp làm bữa trưa.

- Xong rồi đây!!! Đi thôi!!! - Nó hớn hờ chạy xuống.

Nó ngo ngàng ngo dọc chẳng thấy Minh đâu. Mãi mới thấy cậu đang trình diễn trong nhà bếp.

- Thế...không đi nữa à?- Nó ngồi vào bàn, tay chống cằm, mặt xụ xuống.

Minh lững thững bụng thức ăn ra rồi đặt xuống bàn. Cái đĩa thức ăn vừa yên vị trên bàn thì cũng là lúc..."cốc"

- Ngốc! Dĩ nhiên là đi. Nhưng phải lấp đầy cái bụng đã.

- Ủ thì lấp. - Nó bĩu môi.

- Không muốn ăn nữa hả? Tôi cắt xuất của bà bây giờ! - Minh dơ cái muối lên dọa nó.

- Cắt xuất xong chuyển cho tôi nhá! - Tiếng của kẻ thứ ba chen vào.

Không ai khác, dĩ nhiên là tên Long đáng ghét, ham ăn rồi.

Tên này thật là, bao bao nhiêu lần cũng không chừa. Lần nào cũng dùng dùng xuất hiện chẳng thông báo làm giật hết cả mình.

- Không! Xuất của ai người đấy ăn. Vớ vẩn vừa thôi! Trừ tôi ra, không ai được ăn quá xuất hết!

Câu nói của nó làm Minh và Long há hốc mồm kinh ngạc.

- Ngâm miệng vào, ruồi bay vào mồm bây giờ. Dĩ nhiên tôi có đặc cách ấy. Đơn giản vì: tôi là con gái, tôi có quyền.

Đúng là đến chịu với độ tự sướng "lever max" nó. Long cũng đành xin hoãn chiến để thưởng thức bữa trưa trong bình yên.

Bọn nó vừa ăn, vừa nói chuyện rôm rả. Không khí cũng bớt ảm đạm hơn những ngày qua.

- Mà chiều tối nay Yến xuất viện nhi? - Minh chợt hỏi.

- Ừm. Bác sĩ nói vậy, nhưng cũng có thể dịch chuyển thời gian một chút. - Long đáp.

- Nếu thế thì phải ăn xong phải đi luôn thôi. Chúng ta sẽ cùng đưa Yến về. - Nó nhanh nhẩu nói.

- Tôi có hẹn với Ngân, nên chắc không cùng mọi người đưa Yến xuất viện được.

Cả đám quyết định xong kế hoạch cho buổi chiều. Vậy là chỉ có nó và Minh cùng hấn đưa Yến xuất viện. Long thì đi chơi phở lớ với Ngân.

Cánh cổng biệt thự khép lại. Nó và Minh đi bộ ra bến xe buýt gần đấy để bắt xe buýt đến viện.

Nó lon ton chạy vào bệnh viện. Đến sảnh, nó dừng lại. Tại nó thấy Minh chần chừ không vào.

- Thôi bà lên phòng thăm Yến đi. Tôi ngồi đợi ở sảnh cũng được. - Minh nói.

Nó xịu mặt, kéo Minh vào. Nhưng mà con bé người như que củi như nó thì lời thế nào được Minh. Cuối cùng, nó mặc kệ tên bạn thân, đi vào một mình cho khỏe.

Vẫn như lần trước, tuy đã vui vẻ trở lại nhưng đó chỉ là vỏ bọc mà thôi. Nó vẫn chần chừ không biết có nên vào hay không. Có khi nào, tìm nó lại nói lần nữa?

Trước đó gần nửa tiếng...

"A lô. Tòì Minh đây!"

"Ừm...Có việc gì không?"

"Tôi và Vy sắp đến bệnh viện thăm Yến. Nhưng tôi muốn xác minh với cậu chuyện này. Cậu yêu Vy hay Yến vậy? "

"Tôi yêu Vy! Mà sao cậu hỏi chuyện đó."

"Vậy là tôi không còn cơ hội nữa rồi..."

"Là sao?"

"Rồi cậu sẽ hiểu."

*****

Cạch...

- A! Cô đến rồi à Vy? - hấn vui vẻ nói.

Nhìn thấy hấn vui khi thấy nó, nó cũng thấy vui hơn rồi.

Còn về phía Hải Yến, cô cười gượng gạo:

- Chào cậu! Đến thăm mình à?

Câu hỏi của Yến có vẻ ngoài như một câu chào xã giao nhưng như có ý đồ khác. Hay Yến nghĩ nó đến đây chỉ vì muốn thấy hấn còn thăm cô chỉ là vỏ bọc?

Lần này, nó không trốn tránh Yến nữa. Nó đáp lại lời Yến cùng nụ cười thân thiện:

- Minh đến thăm cậu xem có giúp cậu việc gì được không. Với lại hôm nay cậu xuất viện nên mình đến đưa cậu về luôn.

Nó nhìn sang, một bát cháo đang ăn dở. Có lẽ lúc nó đến là lúc hấn đang cho Yến ăn.

- Minh giúp cậu ăn cháo nhé! - Nó nói với Yến.

- Không cần đâu. Khang cho mình ăn được rồi. Cậu là người ngoài nên mình ngại. - Yến liền đáp lại.

"Người ngoài sao? Vậy Khang là người nhà chắc? " Nó trộm nghĩ rồi đáp lại lời Yến:

- Vậy...cần gì cứ bảo mình.

Nó ngồi một góc nhìn hấn cho Yến ăn mà tìm nó lại đau. Dù đã đoán được sẽ phải thấy cảnh này nhưng sao nó vẫn thấy đau, đau lắm!

- Mình muốn ăn trái cây. Cậu đi mua giùm mình nhé!

Nó đứng phắt dậy:

-Ừ. Minh đi mua đây.

Nó đang định ra khỏi phòng thì Khang liền nói:

- Thôi để tôi đi cho. Tôi cho Yến ăn xong rồi. Với lại cô đang mệt mà chắc gì cô chọn trái cây ngon. Tôi nghỉ lắm, haha.

Dứt lời, hần bước ra khỏi phòng.

Nó thấy vui trong lòng vì hần nghĩ đến sức khỏe của nó. Nhưng...nhờ do hần lo Yến ăn trái cây không ngon thì sao? Thật là...Chuyện này là thường tình mà sao nó nghĩ đến nhiều thế.

- Khang tốt nhĩ? - Yến chợt cất tiếng hỏi nó.

Nó gật đầu.

- Cậu yêu Khang à? - Câu hỏi thẳng thừng của Yến khiến nó sững người.

- Đúng rồi còn gì nữa. Nhưng...giờ Khang chỉ yêu mình thôi. Chắc cậu cũng nghe đến chuyện mình và Khang sắp đính hôn nhĩ? - Yến nhấn mạnh từng từ một. Mọi lời nói của Yến như xoáy sâu vào tâm can nó.

Nó đứng chôn chân một chỗ, sững sờ. Nó định nói hai từ "chúc mừng" nhưng hòng nó như nghẹn lại, không thốt ra được từ nào. Nó vội chạy ra ngoài trước vẻ mặt hả hê của Hải Yến.

Từ trước tới giờ, Hải Yến không phải là người ích kỉ, thích chèn ép người khác và...trơ trẽn như vậy.

Nhưng tất cả chỉ vì...

Mình đợi mãi mà không thấy nó. Cậu sốt ruột vô cùng nên liền hỏi y tá phòng của Yến rồi nhanh chân tìm đến phòng. Cuối cùng cũng tới. Cậu định đẩy cửa bước vào thì...

"Vâng. Ba không phải lo. Cậu ta vẫn còn yêu con nhiều lắm! Mẹ cậu ta còn quý con nhiều hơn con tưởng tượng nữa."

"..."

"Đúng là có một con kì đà nhưng con đã loại bỏ nó rồi. Con và cậu ta sắp đính hôn rồi. Đến lúc đó tập đoàn của ba không còn lo phá sản nữa, có khi lại còn phát triển hơn ấy chứ."

Mình bàng hoàng. Cậu không ngờ một cô gái như Hải Yến lại có thể làm như vậy. Làm tổn thương tên Khang đó thì không sao. Nhưng điều đó làm tổn thương cả Tiểu Vy- người con gái cậu yêu. Không thể chịu nổi nữa...

Cạch...

Mình mở cửa bước vào cùng sự căm tức cực độ.

Hải Yến sững người, đánh rơi chiếc điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Có Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Bắt Cóc

Hải Yến sững người, đánh rơi chiếc điện thoại.

Cô không thể ngờ rằng những thứ mình nói chuyện qua điện thoại đều đã bị nghe thấy.

Mặt cô tái nhợt, môi lắp bắp:

- Anh...anh đến khi nào? Nghe được gì... gì rồi?

Mình nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ, môi nhếch lên:

- Vừa đủ để biết lòng dạ một con người.

Hải Yến lấy lại bộ mặt thật. Mắt thì mắt, chẳng sợ! Cười như hóa dại, cô nói bằng giọng "đều":

- Vậy anh định làm gì? Đi mách lẻo với tên Vương Khang ngu ngốc kia và bà mẹ già của hắn ta ư?

Càng lúc cậu càng thấy Yến thật quá đáng. Cậu thật không ngờ sau khuôn mặt kia lại là một con quỷ!

Cậu không muốn dùng vũ lực hay mách lẻo gì hết. Đơn giản, cậu biết đó không phải là những cách đúng đắn, phù hợp nhất. Như thế chỉ càng khiến cho Hải Yến "điên" hơn mà thôi.

- Không...

Hải Yến ngạc nhiên. Đôi mắt tròn nâu của cô mở to hết cỡ. Cô không hiểu ý đồ của Hiểu Minh là gì. Một người thông minh như cậu chẳng lẽ có cách nào hơn thế nữa sao? Có thể lắm chứ! Cậu yêu Vy mà. Cô bắt đầu hơi...sợ. Một chút thôi!

- Vậy...anh, anh muốn gì?

Minh ngồi lên ghế, thờ dài:

- Tôi chỉ muốn nói với cô vài điều thôi...Mong cô hiểu!

Hải Yến ngồi thụp xuống giường, cố né tránh ánh mắt của cậu. Một ánh mắt sắc lạnh, khác hoàn toàn với người lớp trưởng thân thiện ở lớp. Về phía Minh, cậu chỉ cố gắng dùng lời để cảm hóa tâm hồn cô. Cậu biết cô không phải người như vậy. Bởi con người đều có phần thiện và phần ác. Chỉ là lúc này, phần ác đó đang chiếm trong con người Yến nhiều hơn thiện mà thôi.

- Cô biết nếu cô lấy Khang thì sẽ thế nào chứ? Có thể tập đoàn nhà cô sẽ vực dậy được nhưng liệu có đứng vững mãi được hay không?

Im lặng...

- Cô cứ việc im lặng nếu cô muốn hoặc cô có phản bác lại thì đó cũng là quyền của cô. Chỉ là...mong cô nghe hết những điều tôi nói và suy ngẫm về nó. Cô có bao giờ nghĩ việc cô làm sẽ làm tất cả chúng ta phải chịu đau khổ không? Khang và Vy sẽ rất đau khổ nếu bị chia cắt...Tôi rất đau khổ nếu người con gái tôi yêu không được hạnh phúc. Cả chính cô nữa! Cô đâu yêu Khang thật lòng. Có lẽ cô lấy cậu ta chỉ vì cậu ta nhà giàu, đẹp trai và...giúp được tập đoàn nhà cô, phải không?

- Hết lời chưa? - Yến cười khẩy - Xong rồi thì im miệng đi! Cậu muốn nói với ai thì nói luôn đi! Đừng có dùng mấy lời đó để dạy đời tôi! Tôi đủ lớn để biết tôi phải làm gì.

- Tùy cô. - Minh đáp lại gọn lỏn trong tiếng thờ dài thườn thượt.

Cạch...

Tiểu Vy bước vào, thoáng ngạc nhiên nhưng nhanh chóng lấy lại sự vui vẻ thường ngày.

- Ông lên phòng lâu chưa Minh?

- Tôi mới lên thôi! Tại thấy bà lâu quá nên tôi lên xem sao.

Minh cười khi nhìn nó. Thật khác với lúc nói chuyện với Yến. Từ một đôi mắt sắc lạnh đã chuyển thành đôi mắt ấm áp tựa nắng mùa xuân.

Vừa lúc đó, Khang mua hoa quả về. Vừa trông thấy Minh, sắc mặt cậu thay đổi, thoáng chút ngạc nhiên.

Đặt túi hoa quả lên bàn, cậu cầm dao lên gọt.

- Để tôi gọt cho. - Nó đưa tay ra cầm lấy con dao từ tay hắn.

Nó nâng trái táo lên gọt. Bỗng... "Á"

Tay nó chảy máu, có lẽ nó gọt táo nhưng đầu óc nó cứ đề đi đâu. Minh và hắn vội cầm lấy tay nó. Hắn vội lấy bông băng cho nó.

- Đau chân quá! Cậu bóp chân cho tôi đi!

- Cậu tự bóp chân đi! - Khang đáp lại cô bằng giọng hơi gắt một chút.

Nói rồi, hắn tiếp tục băng vết đứt tay cho nó. Hải Yến nhìn theo bằng ánh mắt thất vọng. Cô cứ nghĩ rằng Khang vẫn yêu cô, còn tình cảm với nó chỉ là nhất thời. Nhưng giờ hết thật rồi...

Minh, nó và hắn đưa Hải Yến xuất viện. Không gian nhuộm màu đỏ rực của ánh chiều tà. Từng đợt gió thổi qua hàng cây gầy guộc. Những chiếc lá theo gió rụng xuống nơi vĩa hè xám xịt, gồ ghề. Bốn người lặng lẽ bước lên ô tô. Một mõi. Chiếc xe nổ máy, phóng vút đi trong khoảnh khắc những tia nắng cuối ngày vụt tắt...

Một ngày mới lại bắt đầu. Tối qua nó ngủ phòng hấn, ngủ một mình thôi. Lúc đầu, nó nhường phòng cho Yến. Nhưng hấn sợ nó ngủ không ngon nên đã bảo à không ép nó ngủ phòng hấn. Con hấn thì qua ngủ phòng với Long. Tên ngốc phiền phức! Nó đâu có quan trọng gì chuyện ngủ lắm. Mà thôi kệ, dù gì nó cũng thấy vui vui vì hấn quan tâm nó. Minh thì đã về nhà nhưng có vẻ cậu nhóc vẫn muốn ở lại để chăm sóc nó.

Hôm nay nó chẳng đi học bằng xe buýt cũng chẳng đi nhờ Minh bởi nó đi cùng xe với hấn và Yến.

Một buổi sáng se lạnh, nét đặc trưng của mùa thu. Nhưng nó thích thế! Trời xanh, cao, mây trắng thông dong dạo chơi. Cây cối bên đường đa phần đều thay màu áo từ màu xanh mơn sang vàng. Đây là điều duy nhất của mùa thu mà nó không thích. Đúng là con bé ngốc! Cây có thay lá mới ra chồi non chứ! Nó chẳng thích sự héo úa tẻ nào. Vậy mà...mấy ngày qua nó đã thế đấy!

Vừa bước xuống xe, nó đã nhảy chân sáo vào trường bỏ lại phía sau hấn và Yến. Kệ thôi! Nó cứ phải vui vẻ, nhí nhảnh cái đã, có như thế mới cho mọi người nhìn nhận nó là cô-bé-mạnh-mẽ...

Năm tiết học hôm nay sao trôi nhanh thế! Thật khác những ngày hấn không đi học... Vừa nghĩ đến thế, nó vội vàng cố gạt phăng đi cái suy nghĩ ấy. Trở về thực tại thôi. Nó phải thật "mạnh mẽ"! Hai từ ấy sao cứ như đè nặng lên người nó. Nó sợ...mình không làm được...

Bước nhanh chân ra khỏi lớp, nó định ra cổng đợi mọi người luôn. Vì mấy hôm tâm trạng nó không được tốt, nó chẳng buồn làm gì cả. Hôm nay thử ngắm trường chút xem sao. Gần ra cổng trường tự nhiên nó muốn ra khu đất sau trường chơi. Con bé ham chơi này thật là!

Nó lon ton chạy trên thảm cỏ xanh mượt. Chợt nó đứng khựng lại, nó nhớ trong phim người ta thường đứng ở nơi nào đó rồi hét lên thật to, như thế sẽ giải tỏa được căng thẳng. Nó hít một hơi dài, rồi hét lên to hết cỡ:

- Vương Khang, anh là đồ đáng ghét!

Bộp...

Bỗng ai đó đánh vào đầu nó từ đằng sau làm nó ngất lịm đi....

Táp....

Mặt nó bị tạt đầy nước...

Đầu nó cứ ong ong, choáng váng. Tay nó bị trói vào cột. Điện thoại, máy ghi âm,...của nó trong balo đều bị mang đi nơi khác. Nó cố mở mắt để nhìn cho rõ nhưng làm sao đây? Mắt nó bị bịt kín. Trước mắt nó chỉ toàn màu đen đáng sợ.

- Vui không? - Một giọng nói quen nhưng lâu ngày không nghe nên nó chỉ nhớ mang máng.

- Kiều Trang! Cô đang làm gì vậy?

- Mày hỏi ngu vừa thôi! Tao nghĩ cái con như mày của được Khang rồi thì phải biết tao muốn gì chứ!

- Chính mày đã khiến gia đình bọn tao sụp đổ. Đến cả trường học cũng tao chẳng có trường mà vào, con ch* ả. - Một giọng thứ ba tiếp lời.

Thì ra là nhỏ Kiều Trang và Phụng. Nó thực sự không hiểu, nó cứ nghĩ Khang chỉ không cho Trang học ở trường Shine này nhưng nó cũng không nghĩ là Trang lại không thể đi học được nữa, gia đình lại còn khuyhng gia bại sản. Nhưng Phụng sao lại sụp đổ? Phải chăng đó chính là lí do mà sau mấy ngày từ vụ nó bị tạt nước Khang đã...

Bộp...

Một cái tát giáng xuống mặt nó. Năm đầu ngón tay còn lẫn rõ. Trang giật tóc nó lên, trợn tròn con mắt:

- Trước tao đã nhin mày quá nhiều. Giờ tao chẳng còn gì phải mất nữa, việc đ*o gì phải sợ.

Phụng cảm một cây sắt đập vào người nó. Nó hét lên, nó hét thật to mong có người đến cứu.

- Này thì kêu!- Mẩu băng dính dán chặt vào miệng nó làm nó chỉ kìm ú ớ không thành lời.

- Giờ không còn ai biết mày ở đây đâu! Nhà hoang đấy! Có đánh chết mày cũng chẳng ai biết hết. Cả Khang của mày nữa. Nhưng...tao chưa muốn mày chết. Phải để mày sống không được, chết cũng không xong.

Nói rồi, hai con nhỏ cười man dại.

Cạch... Cánh cửa khẽ mở.

- Góp vui cùng được không?

- Cô...cô là ai? - Trang ngỡ ngàng.

- Chẳng phải là Yến sao? - Phụng cũng ngạc nhiên không kém

Yến khẽ gật đầu, nở nụ cười ma mãnh. Thì ra khi thấy nó một mình đi cô liền đi theo và theo tới tận đây.

- Vậy cô muốn gì? - Trang cười khẩy.

- Chẳng gì cả, chỉ là...tôi muốn làm khán giả thôi.

Nó cũng người. Càng lúc nó càng không thể ngờ Hải Yến là con người như vậy. Thần thờ... Từng phát đánh cứ giáng xuống cái đáng người bé nhỏ của nó. Đau đớn...

- Con ch*! Mày đ*o biết đau là gì à? Được thôi tao sẽ cho mày ném mùi. - Trang quát lên giận dữ.

Con nhỏ như con hổ đói không vờn được mồi, điên dại. Từ trong túi, nhỏ rút ra con dao sáng nhoáng. Giờ mũi dao lên cao rồi đâm thẳng xuống...

Phập...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Quá Khứ

Gian phòng tràn ngập mùi máu tanh. Tay nó đầy máu, đỏ lôm. Nó sợ hãi.

Trong phút chốc đầu nó chợt vẽ lên hình ảnh trong quá khứ:

Trên đồng cỏ xanh mượt, có hai đứa trẻ đang chơi đùa vui vẻ, một trai, một gái. Từng cánh chuồn chuồn đủ màu sắc bay lượn xung quanh. Không gian thật thơ mộng với bầu trời tràn ánh nắng hồng của buổi chiều tà. Thế rồi...miệng nó bị bịt bởi một bàn tay to lớn. Nó dần thiếp đi. Vừa mở mắt, trước mắt nó là căn phòng tối om với lũ người bặm trợn, giằng rập bỏ quanh phòng. Cạnh nó là đứa bé trai ấy, nó không nhớ là ai nữa. Bởi họ đánh vào gáy nó đau điếng, nó bất tỉnh. Khi vừa thức dậy, nó thấy mình trong bệnh viện và mọi thứ trong quá khứ đều vơi đi một nửa....

Trở về thực tại đầu nó ong ong, hơi choáng. Một người đang nằm trên người nó, máu chảy bê bết, thở những nhịp yếu ớt. Bọn Kiều Trang đã chạy đi hết, để lại mình nó và người đó ở lại. Nó hốt hoảng, luống cuống tìm mọi thứ có thể liên lạc. Cuối cùng cũng vớ được cái điện thoại. Nó vội vã ấn số, trong vô thức nó gọi hân... Vừa nhận được tín hiệu, nó đã vội kêu lên:

- Cứu...cứu với!

Nó cố gắng vừa kể rõ cho hân địa chỉ vừa nâng người đã cứu nó khỏi nhát dao chí mạng ra ngoài căn nhà hoang. Mọi thứ đều bị bao phủ bởi màn đêm đáng sợ.

Phía cuối đường, ánh sáng đèn ô tô lóa lên. Hân đến rồi...Thật may quá! Cả Long, Minh và Ngân đều cùng đến. Ba người vội vã chạy lại phía nó. Chúng nó đưa người đó lên ô tô. Phóng như bay đến bệnh viện. Phải nhanh lên, kéo không kịp mất...

Nháo nhác, hỗn loạn là 2 cụm từ chính xác nhất để miêu tả bệnh viện lúc này...

Năm người bọn nó chạy theo chiếc xe bệnh nhân, có khóc nức, nước mắt dàn dụa:

- Yến, mau dậy đi. Mở mắt ra đi. Đừng nằm yên như vậy nữa!

Yến đã cứu nó! Đôi mắt yếu ớt nhìn về phía nó, trên đôi môi tái nhợt của cô khẽ nở nụ cười. Cô đưa mắt nhìn sang Hiểu Minh, khẽ cười mãn nguyện, cô nói bằng giọng yếu ớt:

- Tôi...đã làm đúng, phải không?

Minh khẽ gật đầu. Vậy là cậu đã giúp Yến trở về là cô gái hiền lành trước kia. Chiếc xe nhanh chóng được chuyển vào phòng cấp cứu. Nó bỗng ngất lịm đi. Nó mệt mỏi vì phải chịu những phát đánh của lũ người kia. Mặt nó có vài vết tím, chân tay xước xước.

Minh vội bảo hân đưa nó vào phòng bệnh nằm nghỉ còn việc của Hải Yến cứ để cậu, Long và Ngân lo.

Mọi thứ thật hỗn loạn, chất đống vào nhau. Mớ hỗn độn! Y tá, bác sĩ nháo nhác chuẩn bị phẫu thuật. Yến giờ rất yếu. Cô bị mất khá nhiều máu. Cô cần phẫu thuật gấp!

- Bác sĩ, bệnh nhân có nhóm máu O. Ngân hàng máu còn rất ít. Không đủ nữa! - Cô y tá vội vã nói với bác sĩ.

Thật nguy kịch! Nếu không cung cấp máu kịp thời chắc Yến không qua khỏi mất!

- Đề tôi!

Trên băng ghế của bệnh viện chợt có tiếng nói dứt khoát. Là...Minh! Thật may, cậu cũng mang nhóm máu O. Minh lập tức được đưa vào phòng để thử máu và lấy máu...

Nó từ từ mở mắt, hần đang ngồi cạnh giường nó, đôi mắt khép lại, tay hần vẫn nắm chặt tay nó. Hần giống chàng hoàng tử trong giấc mơ nó thường mơ ngày còn bé. Hần và cậu bé đó giống nhau lắm...

Nó khẽ giật mình. Nó cũng muốn hỏi hần từ lâu nhưng không dám hỏi. Ngượng mà! Nó chợt cựa người, hần tỉnh giấc. Đôi mắt ánh lên những tia hạnh phúc.

- Cô đỡ mệt chưa? Thấy sao rồi? Có đói không? Có khát không? Muốn ăn uống gì không? - Hần hỏi tràn ngập đại hải làm nó chẳng kịp trả lời.

- Dừng! Anh hỏi từ từ thôi tôi mới trả lời được chứ! - Nó gắt lên rồi hít một hơi thật sâu, nó tiếp lời - Tôi đỡ mệt rồi, thấy khá khỏe, không đói, không khát, chưa muốn ăn uống gì hết, được chưa?

Hần khẽ lắc đầu cười: "Được rồi."

Chợt nhớ ra điều gì, nó khẽ hỏi:

- Tôi hỏi anh một câu được không?

Hần gật đầu.

- Anh có phải là...Gấu nâu? - Nó hỏi bằng giọng nghi ngờ.

Hần thoáng ngạc nhiên. Hình như cái tên này...quen quen.

- Sao cô biết?

- Tôi không rõ nữa, hồi nhỏ tôi chơi cùng một cậu bé tên...Gấu nâu thì phải.

- Vậy chẳng lẽ cô là...Gấu trắng?!

Nó khẽ gật đầu, nhưng đôi chút ngập ngừng.

- Hèn gì tôi thấy cô quen quen lại còn việc bố tôi nói nữa. Vậy đúng là cô rồi!

Thật không ngờ giờ chúng ta lại gặp nhau...

Nó chợt đứng vụt dậy định chạy ra ngoài nhưng hần kịp níu tay nó lại.

- Cô định đi đâu?

- Tôi đi xem Yến thế nào. Dù sao cô ấy cũng đã cứu tôi...

- Vẫn đang trong phòng phẫu thuật...

Mắt nó cụp xuống, nó lo cho Yến lắm cứ đòi ra xem. Hần mãi cũng không ngăn được nó đành chiều theo rồi đưa nó ra phía hàng ghế chờ trước cửa phòng phẫu thuật. Nó ngồi thụp xuống, chờ đợi...

Một tiếng...hai tiếng...ba tiếng...cứ thế trôi qua. Sao lâu thế cơ chứ! Sốt ruột thật!

Cạch...

Tiếng mở cửa phòng phẫu thuật vang lên...

Thời gian như ngừng trôi...

Năm người bọn nó không hẹn mà gặp đều đứng lên, tiến về phía bác sĩ.

- Cô ấy đã qua khỏi nguy hiểm. Tuy nhiên cô ấy cũng cần ở bệnh viện vài hôm để chăm sóc sức khỏe đến khi khá hơn.

Nó vui mừng khôn xiết, không khí trong gian phòng như được giãn nở. Mọi người đều cảm thấy nhẹ lòng...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghợm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Ừm...tôi Sẽ Đợi

Yến được đưa vào phòng bệnh nghỉ ngơi, nó trở lại căn phòng nằm nghỉ với lại nó cũng muốn hỏi riêng hần vài câu. Minh nói với hần rằng Minh, Ngân và Long sẽ chăm sóc Yến còn hần thì đi lo cho nó. Hần cũng đồng ý.

Vừa bước vào phòng bệnh hần đã thấy nó ngủ say, chắc do mệt đây. Người nó đã yếu rồi còn thêm cả lo lắng cho Yến. Khẽ ngồi cạnh, hần vuốt nhẹ mái tóc nó. Nhìn nó hết như thiên thần, một thiên thần được Thượng Đế ban tặng cho hần... Nụ cười hiền dịu khẽ lướt qua tựa cơn gió thoảng mùa thu trên đôi môi hần. Bản thân hần cảm thấy rằng dường như ngày càng yêu nó...

Yêu rất nhiều...

- Đừng nhìn tôi chăm chăm vậy chứ.

Hần giật phắt mình, mặt hơi đỏ sau câu nói của nó rồi nhanh chóng lảng sang câu hỏi khác.

- Cô tỉnh rồi à?

Nó khẽ gật đầu.

- Sao anh không sang chăm sóc Yến...- Nó hỏi bằng giọng hơi lo lắng nhưng cũng xen chút thăm dò.

- Cô đang mệt mà.

-Tôi chỉ hơi buồn ngủ thôi, không sao hết.

Hần đang định phản bác lại thì lại nhớ ra câu chuyện đang dở giữa hai người. Mặt hần chợt đỏ lựng lên như vừa ăn ớt, ấp úng hỏi nhỏ, giọng đôi chút ngại ngùng:

- Còn chuyện...cô với tôi...hỏi nhỏ?

Nó cũng chợt nhớ ra sau câu hỏi của hần, mặt nó cũng đỏ lên chút chút. Nhưng nó tạm gác cái bộ mặt đó qua một bên và đáp lại bằng giọng tỉnh bơ:

- Tôi với anh chơi cùng nhau chứ gì? Thì chơi cùng thôi.

- Không...không phải. Chuyện đó thì quá rõ rồi. Ý tôi là, tôi và cô có...nói lấy nhau sao?

- Trẻ con mà, biết gì chứ. - Nó vẫn giữ cái bộ mặt bình thường hết mức cùng giọng tỉnh như "chưa thể tỉnh hơn".

Hần có đôi chút bức bối. Gì chứ? Đang lảng mạn thế mà nó như tạt gáo nước lạnh vào đầu hần. Vẫn chưa bỏ cuộc, hần tiếp tục hỏi nó bằng câu hỏi đầy ẩn ý:

- Này Gấu Trắng, cô không nghĩ đến chuyện đấy à?

Nó hơi ngạc nhiên xen chút hạnh phúc sau câu hỏi của hần. Nhưng chưa được, dừng lại thì phí quá, trêu hần tiếp mới được.

- Tôi tưởng anh sắp đính hôn với Yến cơ mà.

Hần khựng lại, biết trả lời sao bây giờ. Chẳng lẽ...nói tuột ra?! Hần im lặng lúc lâu, cố tập trung chất xám để nghĩ cách. Đấu tranh tư tưởng mãi, hần cũng quyết định...

Hần hề tiến lại gần, từ từ ghé xuống gương mặt nó, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn khe khẽ, thoáng qua trên đôi môi nó. Một nụ hôn ấm áp, ngọt ngào tựa viên kẹo bạc hà nhân socola.

Mắt nó mở to hết cỡ, mặt đỏ lựng, tim nó như ngừng đập, môi nó như đóng chặt lại không nói nên lời. Nó sốc, nói đúng hơn như đang ở trạng thái "chết lâm sàng". Mắt vài giây "đơ", nó đưa tay đặt lên môi mình, tay còn lại nắm lại như nắm đấm. Nó dấm vào người hần, gất lên:

- Tên đáng ghét! Anh sắp đính hôn với Yến rồi mà còn đùa giỡn với tôi được hay sao? Nụ hôn đầu của tôi mà anh dám cướp mất hay sao? Đồ đáng ghét!

Hắn bỗng ôm chặt lấy nó, hét lên:

- Tôi yêu cô! Chỉ yêu mình cô thôi! Đồ quả chanh ngốc!

Tìm nó như ngừng đập lần nữa, máu như ngừng chảy. Nó bối rối, dường như nó cảm nhận được hơi ấm kì lạ từ hắn...

- Anh chị/ hai người đang làm gì thế?

Nó giật mình vội đẩy hắn ra. Hai người đưa mắt về phía tiếng nói, là Ngân và Long.

Nó và hắn lúng túng, bối rối không biết nói thế nào. Long nhìn hai đứa nó nở nụ cười "khả ố", Ngân thì lấy tay che miệng cười.

- Hai người cười gì chứ. - Nó và hắn cùng đồng thanh.

- Có gì đâu. - Long nhún vai. - Ngân nhỉ? - Rồi quay sang nháy mắt với Ngân.

Con bé gật gật đầu nhưng vẫn chưa cười xong.

Nó xấu hổ nhưng vẫn bắn ánh mắt lườm lườm về phía hai kẻ vừa "ăn nắm cười" kia.

Phòng của Yến...

Yến khẽ cựa người, vừa phẫu thuật xong nên người cô vẫn hơi yếu. Cô đưa ánh mắt yếu ớt nhìn quanh căn phòng. Ở phía góc tường, Minh đang ngồi ở đó, người tựa vào tường, gật gù ngủ.

Yến cười, nhìn cậu nhóc hay thật. Yến nghĩ ra trò chơi rồi.

Cô khẽ hỏi nhỏ, nhỏ lắm, nhỏ đến mức có lẽ chỉ mình cô nghe được.

- Cậu là lớp trưởng ngốc, nhỉ?

Gật...

- Cậu là đồ điên?

Gật...

Trò này vui thật, cô cười tủm tỉm.

- Cậu thích...con trai phải không?

Lắc...

Ể? Sao lại lắc đầu chứ? Mất vui ghê!

- Đùa thế đủ rồi nha!

Yến giật mình. Minh phui quần đứng dậy, tiến về phía Yến. Cậu bỗng "cốc" vào đầu cô một cái nhưng khẽ thôi.

- Cái này để trả đũa vì đã bảo tôi là ngốc với điên.

- Phải biết tôn trọng người bệnh chứ! - Yến bĩu môi - Cậu ở đây bao lâu rồi? - cô hỏi nhỏ.

- Từ lúc cậu ra khỏi phòng phẫu thuật... Mà cậu đã nghĩ về điều tôi nói phải không?

- À...phải. Lúc đó, khi thấy Vy bị đánh, bất giác tôi nghĩ đến lời cậu. Tôi thấy rằng mình phải làm điều đúng, không thể ích kỉ nữa. Tôi sẽ nói chuyện với bố mẹ tôi và mẹ Khang.

Minh gật đầu, mỉm cười. Cậu cảm thấy mình đã làm điều đúng đắn.

- Cậu vẫn yêu Vy sao?

- Có lẽ...

- Ừm...Tôi sẽ đợi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghợm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Hai Con Người

- Ừm...Tôi sẽ đợi.

Minh ngơ ngời, nhìn Yến như vật thể lạ, lắp bắp không nên lời:

- Cậu...nói...nói cái gì thế?

- Đồ ngốc! Đó là...là...Mau lấy nước cho tôi!

Minh đơ người tập 2. Thật là vừa nãy nghe loáng thoáng thấy đợi đợi cái gì đó kia mà. Cơ mà dạo này tai thăng bé đang bị lảng một chút nên chẳng nghe thấy gì đâu. Mấy lời như vậy sao có thể bắt người ta nhắc lại chứ! Thật là!

- Nếu cậu không phải là bệnh nhân thì cũng chẳng có điểm phúc được tôi lấy nước cho đâu nhé!

Nói rồi thăng nhóc lon ton chạy ra bàn lấy nước, vừa rót vừa lẩm bẩm: "Rõ ràng vừa nghe bảo đợi đợi gì đó mà. Mà sao tự dưng lại hỏi mình với Vy??? Đứng là con bé khùng! Chắc bị chấn thương nên đầu cậu ta có vấn đề quá!"

Yến vừa nhìn cái dáng lon ton của cậu lớp trưởng vừa bụm miệng cười. Cái cậu này có lúc dễ thương ra phết! Trước giờ, cô vẫn chỉ coi Minh là lớp trưởng, một đứa bạn cùng lớp mà thôi nhưng không ngờ cái cậu kì quái ấy có thể hiểu Yến hơn cả bản thân cô.

"Thình thịch..." Tim sao thế này? Minh bị bệnh tim sao?? Từ trước đến giờ cô chưa bao giờ biết đến thứ cảm giác này...Nó là gì thế??? Phải chăng cô đã...

"Không không thế nào đâu! Sao lại dễ siêu lòng vậy hả trời? Cơ mà vừa nãy sao mình lại buột miệng nói những câu ngớ ngẩn thế nhỉ? Trời ạ!"

Mà khoan...cứ cho là cô hơi "cảm" chút đi, nhưng chắc chúng biến mất nhanh thôi! Hải Yến bỗng giật thót mình: Nếu bỏ Vương Khang rồi thì mọi thứ sẽ rối tung hết! Khi biết cô đã lừa dối mọi người sao có thể lấy lòng tin lại nữa chứ? Gia đình cô sẽ ra sao đây? Bao nhiêu câu hỏi cứ xuất hiện trong đầu cô như một mớ hỗn độn!

- Này! Cậu đang nghĩ gì mà đắm chiêu vậy? - Minh khẽ hỏi.

- Không...không có gì... - Yến cười nhạt.

- Cậu đang băn khoăn về gia đình cậu sao? Sẽ ổn thôi. Còn nhiều cách mà đâu nhất thiết phải lừa Khang và cả nhà cậu ấy! - Minh nhẹ nhàng đặt tay lên vai Yến.

- Không phải việc của cậu. - Yến gạt phắt tay Minh ra. - Tôi muốn xuất viện!

Yến cố hết sức đứng dậy, phớt lờ những lời can ngăn của Minh, nhưng loạng choạng rồi ngã. May có Minh đỡ kịp.

- Tôi đã nói rồi. Cậu phải ở viện đến khi khỏi hẳn đã chứ!

Minh đỡ Yến nằm trên giường bệnh. Yến chỉ thở dài.

- Vậy cậu nói cho tôi biết phải làm sao đây? Nói đi! - Yến gắt lên- Người ngoài như cậu thì biết gì mà nói!

Những giọt nước mắt mặn chát, trong veo như pha lê trào ra từ khóe mắt cô, từ từ lăn dài trên gò má xanh xao, đôi môi tái nhợt. Lòng Minh như se lại... Yến nói đúng, cậu là người ngoài mà... Cậu chẳng thể làm gì để tâm trạng Yến khá lên. Rồi từ từ, cậu ngồi xuống, khẽ ôm lấy Yến, vỗ vỗ lưng cô như dỗ dành đứa trẻ.

- Khóc đi... Rồi cậu sẽ thấy khá hơn...

Một cơn mưa bất chợt kéo đến... Lộp độp rồi ào ào, xối xả. Tiếng mưa át đi mọi âm thanh. Mưa làm nhòe đi mọi thứ. Ngoài ô cửa sổ, mọi thứ chỉ còn màn nước trắng xóa cùng tiếng mưa bao trùm cả căn phòng mà thôi...

- Tốt hết cậu nên nghỉ ngơi dưỡng sức trước đi. Đừng nên nghỉ ngơi nhiều.

Yến nằm xuống, khẽ nhắm mắt lại. Cô muốn chìm vào giấc ngủ để quên hết mọi thứ. Cuộc sống này sao lại mệt mỏi vậy chứ! Mắt đã khép lại nhưng tâm trí cô vẫn nghĩ mông lung... Cô không muốn nghĩ đến nhưng sao chúng cứ tới tập kéo đến nơi tâm trí cô.

- Tôi biết cậu chưa ngủ... Nghe lời tôi, mau ngủ đi.- Tiếng Minh cất lên.

Tiếng bước chân chậm chậm của cậu tiến đến, khẽ đặt môi lên trán cô. Nó dịu dàng đến mức cô nhanh chóng thiếp vào giấc ngủ ngon lành.

"Dù nó là sự thật nhưng cũng tôi thật có lỗi vì đã đưa cậu vào tình thế khó xử như vậy! Có lẽ tôi đã quá tàn nhẫn chăng? Tôi sẽ ở bên cậu đến khi cậu khỏe lại...Coi như đó là lời cầu xin cậu tha thứ cho tôi... Còn về chuyện tôi có thể quên Vy được hay không thì thật khó cho tôi. Đừng đợi tôi... Cậu chịu đủ rồi nên đừng đau khổ hay tự làm đau bản thân nữa..."

Mọi lời của Vy cậu đều nghe thấy và hiểu rõ. Làm sao con người sắc bén như Minh không thể hiểu. Nhất là khi cậu thừa hiểu cảm giác đơn phương một ai đó... Nhưng có lẽ lúc này, cậu phải ở bên Hải Yến, giúp gia đình cô ấy. Cậu thầm hy vọng khi Yến biết tất cả những chuyện mà cậu làm cho cô ấy chỉ là lời cầu xin sự tha thứ, mong cô ấy đừng nghĩ chúng là thương hại... Dù có lẽ cậu làm là vì thương hại thật... Lúc ấy, mọi chuyện còn tồi tệ hơn. Cậu không muốn làm ai bị tổn thương hay tự ái. Sẽ tồi tệ lắm!

Trong căn phòng tối, một cô gái có mái tóc nâu bồng bềnh đang im giấc ngủ, một chàng trai đang tựa lưng vào tường, đôi mắt vẫn nhắm, khuôn mặt đẹp như tượng cùng cặp kính càng làm cậu đẹp hơn. 2 người như một bức tranh tuyệt đẹp nhưng buồn...

Ngoài trời nổi cơn giông, những cành cây chạm vào cửa kính như một bàn tay đang gõ cửa. Tiếng gió rít qua khe cửa mang những âm thanh nghe như ai oán não lòng. Tiếng sấm đùng đoàng, chớp rạch ngang bầu trời.

Âm thầm...

Đáng sợ...

Lạnh lẽo...

Hai con người, hai vị trí cách xa nhau, đôi mắt vẫn nhắm đúng hơn là không muốn mở mắt ra... Rồi dần dần, giấc ngủ cũng kéo đến cùng những giấc mơ... nhưng cũng có thể là ác mộng...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bình Minh Trở Lại

Sau cơn bão kéo dài mấy ngày, mọi vật như bình tĩnh giấc. Trời sáng hơn và cao hơn. Nắng vàng và ấm hơn... Trên lá, vài giọt mưa buồn binh vẫn nằm lì trên mặt phiến chưa chịu rớt xuống. Đường xá lại tập nập với đủ thứ tiếng còi xe, tiếng rao hàng...

Hải Yến khẽ cựa người, chầm chẫn, cô muốn ngủ lúc nửa bởi cô thấy vẫn ngủ chưa ngon...

Soạt... Minh kéo tấm rèm cửa đón lấy ánh nắng ấm áp sau trận bão hoang tàn. Cậu bước đến bên giường bệnh, khẽ lay Yến:

- Dậy nào con sâu ngủ nướng này trời sáng rồi!

- Cho mình ngủ lúc nửa đi...

Yến đáp lại bằng giọng ngái ngủ rồi kéo chăn trùm kín đầu.

- Cậu không muốn xuất viện nữa sao?

"Xuất viện"? Muốn chứ... Nhưng cô muốn được ở đây thêm một chút, cô muốn được chăm sóc thêm một chút. Mấy ngày qua, cô đã rất vui, rất thoải mái, không còn áp lực như trước nữa. Trước kia, cô luôn phải tính toán, so đo rất nhiều nhưng giờ chỉ cần nằm nghỉ, ăn những món ngon mà Minh mua, cũng đủ lắm rồi. Hơn nữa, Vy đã khỏe lại, có thể chạy nhảy vui đùa như trước cũng khiến cô nguôi ngoai được phần nào sự ân hận trong lòng.

- Không phải cậu từng nói mình chưa khỏe sao?

- Bác sĩ nói cậu đã hồi phục rồi. Còn nhanh hơn dự kiến nữa. Vết thương đã hầu như lành lại. Có thể xuất viện nội trong hôm nay!

- Vậy sao? Vậy thì tốt rồi- Yến cười trừ đáp lại.

- Cậu không vui sao? - Minh khẽ ngồi xuống giường, hỏi.

- Một chút

- Tại sao?

Có nên nói lí do chứ? Nên nói lí do rằng vì Yến cảm nắng Minh, muốn được cậu chăm sóc nữa chứ? (Yến nghĩ vậy đấy, nhưng có lẽ đã chuyển thành thích mất rồi)

Môi Yến khẽ mấp máy nửa muốn nửa không. Cô muốn nói ra lòng mình chứ.. Nhưng cô sợ... khi nói ra rồi, Minh sẽ tránh mặt mình mất!

Nhưng rồi, Yến cũng quyết định nói, một giây thôi, chỉ một giây thôi!

- Vì mình... mình muốn...

Chợt...

Cạch...

- Yến thức dậy rồi sao?

Vy và Khang bước vào phá tan bầu không khí đang trở nên ngại ngùng.

Yến trầm nghĩ: "Thật là... Cậu ta vào không đúng lúc gì hết! Sao lại vào đúng 1 giây quyết tâm khó khăn của mình chứ?" Mặt cô khẽ trau lại nhưng đôi mi chợt mở to, thờ phờ nhẹ nhõm:

Thật may vì đã không nói ra...

Có lẽ... chưa phải là lúc thích hợp...

Khang và Minh hộ tống hai cô gái lên xe với sự giúp đỡ của Ngân và Long.

Mọi người trò chuyện vui vẻ trên xe đến nỗi dù cho đang tắc đường cũng chẳng thấy chút phiền hà. Duy chỉ có một người đang say trong giấc ngủ. Không rõ là vô tình hay hữu ý, vẫn muốn tiếp tục ngủ sau một đêm không ngon giấc hay chỉ muốn níu lại chút chăm sóc của Minh không mà Yến lại tựa đầu vào vai cậu ngủ như một em bé.

Về phía Minh đương nhiên cũng không phiền cho lắm, cậu cũng coi đây là lần cuối mình chăm sóc Yến để bù đắp cho những lời (có lẽ) hơi nặng cho cô. Cậu tự hỏi mình có quá vô tâm hay không... Nếu biết là "thương hại" Yến chắc sẽ cảm thấy tổn thương lòng tự trọng lắm... Minh đã nghĩ bản thân thật tệ... Cậu đâu có bảo chữa là mình tốt đâu.

Nhưng tình đầu bao giờ cũng là thứ tình cảm sâu đậm và có ấn tượng mạnh nhất với bản thân người nào đó. Đương nhiên cậu cũng không ngoại lệ. Huống gì cậu đã yêu thâm Vy 10 năm? Đã bao lần Minh muốn gạt phăng cái thứ tình cảm hỗn loạn này và coi Vy là một người bạn thân đơn thuần nhưng cậu k thể nào quên dc Vy, dù có cố gắng bao nhiêu, chỉ cần nhìn, hoặc nói chuyện với nó , mọi nỗ lực của cậu đều tan biến. Cậu đã nhiều lần muốn nói với Vy tất cả, nhưng cậu không thể!

Minh sợ... sợ lắm cái cảm giác cậu sẽ bị Vy bỏ rơi, Vy sẽ lờ cậu đi và tình bạn thân 10 năm ấy sẽ tan thành mây khói. Và rồi cậu chẳng thể đối mặt, nói chuyện với Vy thậm chí nhìn thôi cũng khó khăn rồi...

Minh thờ dãi, tựa đầu vào cửa sổ, khẽ đeo tai nghe và nhắm mắt lại thưởng thức một bản nhạc không lời du dương...

Chiếc ô tô dừng lại, mọi người chuẩn bị bước xuống xe. Vy nhanh nhẩu nhảy xuống trước làm Khang phải theo. Tiến lại gần chỗ nó, hấn "cốc" mạnh vào đầu nó.

- Quả chanh ngọc! Xuống từ từ thôi, đang là bệnh nhân đấy!

- Phải đúng là bệnh nhân đấy! Biết là vậy rồi mà vẫn bạo hành bệnh nhân sao?

- Cốc đầu mà gọi là bạo hành à?

- Nó ảnh hưởng đến tinh thần, thể chất của tôi! Phải cho anh một trận cho sáng mắt ra!

Nói rồi, Vy nắm tay đưa gần miệng, lấy hơi rồi đấm liên hoàn vào người Khang làm hấn la rồi rít xin tha mạng. Cặp đôi trẻ con này làm mọi người phải bật cười. Nhưng vì Khang rên la thảm thiết quá nên 4 người đành phải can ngăn. Đã lâu rồi không có không khí vui vẻ như vậy...

6 giờ tối...

Bàn ăn được dọn ra với đầy ắp các món ăn. Mùi thức ăn lan tỏa thơm phức...

- Mọi người biết không? Bữa ăn hôm nay là do Ngân và Yến làm đấy! – Vy giới thiệu.

- Cái đó còn phải giới thiệu. Cô có biết nấu cái gì nên hồn ngoài món mì tôm "cao cấp" của cô đâu! – Khang nhảy bổ vào nói tiếp.

- Ủ đấy! Tôi chả biết nấu gì ngoài mì tôm nhưng ít ra anh từng phát cuồng đến nỗi... vì nó đấy, haha – Vy đáp lại, cười hả hê.

- Có gì kể liền cho nóng? - Long chợt hỏi với điệu cười khả ố, hí hửng.

Vy nở nụ cười bán nguyệt rồi nhìn Khang bằng con mắt không-thể-đều-hơn:

- À chuyện là thế này...

Vy chưa nói hết câu Khang đã phóng vụt ra khỏi ghế ngồi bịt miệng cô nhóc lại. Nó nhanh trí cắn tay hấn khiến hấn phải rút tay ra như một phản xạ vô điều kiện rồi nhanh nhẩu hét lên:

- Hấn ta đã ăn mỳ của tôi rồi ngồi ì trong toilet.

Khang xám mặt, nhìn Vy bằng con mắt hình viên đạn.

- Con nhóc đáng ghét! Ai cho cô nói ra hả?

Hấn bỏ lên phòng, đóng cửa cái rầm... Còn lại 5 người cười hả hê dưới phòng ăn, nói chuyện vui vẻ. Vy kể rất nhiều chuyện về Khang, kể thêm cả những trò chơi khăm của nó dành cho Khang nữa. Phòng ăn tràn ngập tiếng cười... chỉ thiếu một người đang xỉ hổ mà ngồi ì trong phòng chưa chịu ra mà thôi...

Đương nhiên Khang sẽ không giận lâu, nhất là với Vy. Sao mà giận được chứ?

Ăn tối xong, mọi người dọn dẹp rồi Long lại đưa Ngân về, Minh thì đưa Yên. Vy bước lên bậc thang, đứng trước phòng Khang rồi tùm tùm cười đắc chí. Nó cầm điện thoại lên, gõ từng chữ: “Hết đồ ăn rồi. Nhịn đói nhé! Haha”

Khang đang nằm ườn trong phòng, nghe nhạc bụng thì đang bắt đầu biểu tình đang định mở cửa phòng xuống bếp dò đồ ăn thì chợt nhận được tin nhắn của Vy.

Hấn tròn tròn mắt, con nhóc đáng ghét này đúng là biết cách khiến người ta tức chết mà.

“Mau nấu mì cho tôi!”

“Thích ngủ trong wc à hehe”

“Nấu đi, cấm bỏ thuốc xô!”

“Còn tùy vào tâm trạng của tôi hoy”

Cạch...

Cửa phòng bật mở, hấn sừng sững đứng trước mặt Vy làm nó giật bắn mình. Hấn kéo tay nó xuống phòng bếp, mở cửa tủ lạnh lôi ra 2 gói mì tôm.

- Này nấu đi!

- Tôi không đói! Với lại ăn đêm sẽ tăng cân mất.

- Cứ nấu đi, chung 1 nồi thôi, không ăn hết thì tôi ăn.

- Nhưng bây giờ không có rau hay thịt, trứng gì cả.

- Cứ nấu đi!

Vy thờ hất, đúng là khó chịu mà. Sao hấn cứ trẻ con như thế chứ. Cái mặt thì già như trái cà mà cái tính lại trẻ con phát ghét. Sao không thể dịu dàng như những người khác chứ. Nó vừa nghĩ vừa đợi nước sôi. Hấn vẫn đứng bên cạnh... Nước sôi rồi!!! Nó toan cho mì vào thì hấn chợt gạt tay ra.

- Để tôi thả mì vào cho. Cô chân tay lóng ngóng, bị bỏng nữa thì tôi không lo nổi đâu.

Đến khi mì chín, chính hấn cũng là người bung nôi mì ra bát. Nhìn cách hấn cẩn thận bung ra rồi để nôi xuống bàn đến là buồn cười. Cứ như đang thi công một công trình nào đó vậy. Nó tùm tùm cười mở nắp nôi mì ra. Khói bốc ra nghi ngút, cũng... khá hấp dẫn. Nó cầm đũa lên định gắp thì hấn lại cất tiếng:

- Thế mà bảo không ăn cơ! Đến khi bung ra thì như mèo thấy cá vậy!

Cái tên đáng ghét này, muốn ăn cũng không xong

- Còn anh thì sao? Bảo tôi nấu mà từ đầu đến cuối toàn anh làm. Đồ cổ quái!

- Ồ rồi rồi, sao cũng được, tôi cổ quái được chưa...

Hắn biết sẽ thật sai lầm nếu phá hủy giây phút này nên đành chấp nhận và... chén thôi!

- Nào nào... để tôi đút cho cô!

- Làm như tôi là trẻ lên 3 vậy!

- Há miệng ra đi mà...

Cái điệu bộ của hắn làm nó phải bật cười, thì ra hắn cũng có những lúc dễ thương như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Chap 25:

Mọi thứ hầu như đã trở về đúng quỹ đạo ban đầu. Giờ đang là cuối học kì II. Năm học này sẽ kết thúc chỉ trong 2 tuần nữa. Nó đang tức tốc ôn bài để chuẩn bị cho kiểm tra cuối kì. Đạo này, nó hiếm khi ra khỏi phòng hoặc có ra ngoài thì trên tay nó luôn mang theo một quyển sách.

Hắn thấy chán nản vô cùng vì chẳng thể nói chuyện với nó. Cuối cùng, hắn đã quyết định sẽ nói chuyện với nó trong ngày hôm nay. Nghĩ vậy, hắn liền bật dậy khỏi giường, bước đến cửa phòng nó, vặn tay nắm cửa rồi phi vào.

Nó giật mình quay người lại:

- Này, anh không thể vào phòng người khác sau khi gõ cửa được à? Vô duyên hết mức!

- Kệ tôi, tôi thích thế!

Mặt hắn lầm lì, xì ra. Hắn đâu muốn cãi nhau kiểu này... Hắn chỉ muốn nói chuyện với nó thôi. Chợt “pong” đầu hắn bỗng lóe lên một sáng kiến... Hắn bước đến chỗ nó rồi từ từ cúi xuống sát mặt nó thì thầm

- Chúng ta học nhóm đi.

Nó gạt mặt hắn ra giống như đang đẩy vật cản đường một cách khó chịu. Đang cố gắng gần thuộc rồi mà lại bị hắn phá, nó gắt lên:

- Không thích! Phức phức!

Người hắn nóng ran, muốn nổi điên lên nhưng hắn vẫn cố kìm lại để thuyết phục nó.

- Học nhóm hiệu quả hơn đấy. Đi mà... né né né!

Trời ạ, hắn lại lòi cái điệu bộ nũng nịu đó ra. Trông hắn như con mèo đang quấn quýt bên chủ làm nó phì cười. Nó kìm lại, thở hắt rồi hắng giọng:

- Thôi được... Nhưng tôi có một điều kiện. Đồng ý chứ?

Con nhóc này đúng là ở lâu với Khang nên ngày càng láu cá, lại còn biết ra điều kiện nữa cơ đấy.

- Rồi rồi, điều kiện là gì?

- Mọi lời tôi nói đều là mệnh lệnh, anh phải làm theo.

- Cô đang đùa à? Sao tôi lại phải... - Hắn há hốc mồm kinh ngạc.

- Vậy thì thỏa thuận kết thúc! Không học nhóm nữa.

Nói rồi nó quay vào bàn học, ôn bài tiếp nhưng thực ra một bên mắt vẫn liếc sang phía hắn. Mặt hắn bối rối, bấn loạn nhìn hài quá. Cuối cùng, hắn cũng cắn răng chấp nhận điều kiện của nó.

- Nhưng chỉ từ giờ đến khi thi xong thôi, cô biết chưa?

Nó gật đầu, đắc chí.

- Vậy thì học thôi!

Hắn kéo ghế định ngồi xuống gần nó thì nó bỗng đẩy người hắn ra.

- Mệnh lệnh thứ nhất: Gọi cả Long, Minh, Yến cùng đến học nhóm.

Hắn tròn tròn mắt: “Cái gì? Không được! Tôi không thích.”

- Mọi lời tôi nói đều là mệnh lệnh, nhớ chứ?

Hắn vùng vằng, miễn cưỡng đứng dậy, chạy sang phòng lấy điện thoại gọi cho Long

Tut...tut...tut....

“A lô... Khang hả? Gọi tao có việc gì thế?”

“Mày đang ở đâu đấy? Về nhà học nhóm.”

“Mày bị ám đầu à? Tự dưng nghĩ ra trò học nhóm. Tao đang... ở ngoài chợ. Chỉ vì phục vụ 2 đứa chúng mày mỗi ngày mà tao phải vác khuôn mặt tuyệt đẹp này ra chợ đây. Có khổ tôi không cơ chứ T_T”

“Không nói nhiều... Mua nhanh rồi về đi. Gọi luôn hộ tao Yến với thằng Minh nhé!”

Hắn tắt cụp máy rồi quăng xuống giường và lại lật đật chạy sang phòng nó.

- Tôi gọi rồi, vậy giờ học được chưa?

- Đợi đến đông đủ đã.

Một lúc sau...

Kính coong...

Khang lật đật chạy ra mở cổng.

- Chào cậu! Chúng tôi vào được chứ? – Yến nói.

- Mời vào. – Hắn đẩy rộng cánh cửa đưa Yến và Minh vào nhà. – Long đâu rồi?

- Cậu ta vẫn đang mua đồ, lát nữa sẽ về. – Minh đáp.

Ba người vừa bước vào nhà thì đã nghe thấy tiếng phanh xe trước cổng, tiếp đó là tiếng đồ vật linh tinh rơi xuống. Họ liền hốt hải chạy ra. Trời ạ... chàng Long công tử đang vật lộn với đồng hồ ăn, giấy vệ sinh, dầu gội đầu, xà phòng...

- Cậu định mua cho cả năm đấy à? – Yến thốt lên.

- Làm gì có thời gian mà chăm lo cho 2 đứa kia nên tớ mua dự trữ thôi Yến. – Long đáp lại một cách khó nhọc, mặt cậu ta phụng phịu, nhăn nhó như quả táo tàu,

- Thằng hâm! Mua nhiều ráng chịu! – Khang vừa nói vừa xách đồ mang vào nhà.

Vì đồ quá nhiều khiến vừa mới bỏ đồ vào mà tủ lạnh đã chật cứng. Khang đành phải mua thêm một cái tủ lạnh nữa. Cái thằng Long hâm này, mua gì mà mua nhiều thế cơ chứ!

Khang chạy lên phòng gọi Vy xuống.

- Ê quả chanh! Mau xuống h...

Khoan! Nó đâu rồi? Hắn ngo quàng ngo quắt mà chẳng thấy nó đâu. Rõ ràng là vừa thấy ngồi bàn học mà giờ đâu mất tiêu. Hay... nó bị bắt cóc ?! Hắn đột nhiên lo sợ cuống cuống đi tìm. Hắn ngo xuống gầm bàn, gầm ghế, kẽ tủ, gầm tủ thậm chí là ngược lên trần nhà -.- Hắn luống cuống chạy lung tung

trong phòng rồi mở tung cánh cửa phòng vệ sinh cũng...

- Á á á á!!! Cái tên biến thái chết bầm này! Có biết tôi đang “đi nặng” không hả?

Nó hét lên kinh hoàng. Tên biến thái! Ai bảo đột nhiên nó đang đi vệ sinh mà mở toang cánh cửa không chút do dự. Nó ném mạnh đồng giấy vệ sinh vào người hắn. Hắn xấu hổ đóng sầm cửa nhà VS lại. Chỉ tại lo cho nó quá thôi mà..._.

Nó có bình tĩnh trở lại. Nhưng... khoan! Ném giấy vệ sinh đi rồi thì nó lấy gì mà kết thúc “chương trình” đây?

“Xin chúa hãy giúp con T_T Chỉ vì một phút nông nổi mà con đã...”

- Thế... cô có cần cái này nữa không?

Hắn vẫn đứng ngoài cửa chắc sợ nó không có giấy mà dùng ==))

Nó và hắn cùng đỏ mặt, người nóng ran.

-C..c...có – Nó lắp bắp đáp lại.

Cánh cửa lại mở ra lần nữa nhưng nhẹ nhàng hơn. Hắn vẫn đứng ngoài cửa, tay khẽ đẩy cuộn giấy vệ sinh rồi rút lại, đóng chặt cửa. Hắn cảm thấy như vừa đi đặt bom vậy lại còn ngưng đọng vô cùng. Nó với lấy cuộn giấy, thở phào nhẹ nhõm nhưng mặt nó vẫn đỏ lựng như người say rượu.

Nó bước xuống phòng khách, ngồi cùng mọi người, lại cắm mặt vào sách chăm chỉ học bài. Nó không muốn bỏ lỡ một giây phút quý giá nào hết. Đột nhiên điện thoại của Khang rung lên...

“A lô... Khang đấy hả? Mẹ đây.”

“Có việc gì không mẹ?”

“Mai mẹ với bố sẽ về thăm con. Công việc bên này cũng tạm ổn rồi. Thế Yến đã khỏe chưa?”

“Cô ấy ổn rồi.”

“Ừ, hẹn gặp con chiều mai.”

Cuộc gọi kết thúc, cả 5 người như nín thở, không gian im lặng lạ thường. Nó với hắn thì lo bà sẽ không chấp nhận Vy. Minh với Yến thì lo không biết Yến sẽ thế nào. Còn Long... thấy không khí căng thẳng quá nên cũng thấy căng theo -.-

Khang chợt đứng dậy, lên tiếng:

- Hôm nay học đến đây thôi!

Minh và Yến cũng đứng dậy theo.

- Ủ. Vậy chúng tôi về trước. Tạm biệt các cậu.

- Hai người ở lại ăn cơm đã. Nhiều đồ quá ăn không hết T_T – Long nín lại.

Yến và Minh vẫn chối từ và chào mọi người. Cả hai bước ra khỏi cổng.

Vy thì thầm với Khang:

- Đây hình như Yến có cảm tình với Minh hay sao ấy!

- Cái gì? Cậu ta mê tôi cơ mà.

- Hâm! Vậy tôi là gì của cậu chứ?

Vy gạt lên khiến cả Long cũng nghe thấy. Cậu bụm miệng cười, Vy liếc ánh mắt sắc lẹm về phía cậu nhóc khiến Long sợ hãi như một con cún rồi lùi thúi vào bếp.

Khang khẽ nhếch miệng, kéo Vy lại sát mình:

- Cậu là Gấu trắng- cô dâu tương lai của tôi.

Vy đơ người. Dù hắn và nó đã xác nhận tình cảm với nhau nhưng nó vẫn không thể nào hết ngưng đọng, bối rối. Từ khi Khang và Vy biết trước mình từng thân thiết lại càng cảm thấy tò mò về quá khứ trước kia. Ngay từ lần gặp ở nhà hàng dường như cả 2 ông bố muốn che dấu điều gì đó cả chứng sợ bóng tối và những mảng kí ức đột nhiên ùa về khi nó bị nhòe Kiều Trang bắt nạt ở nhà kho khiến nó cũng cảm thấy hình như có điều gì đó hơi lạ lẫm.

Không lẽ... trước hấn và nó từng đối mặt với chuyện nào đó kinh khủng lắm khiến 2 người quên một đi phần kí ức hồi còn nhỏ?

Hai ánh mắt bất giác nhìn nhau. Vy đẩy Khang ra, chạy vụt lên phòng. Khang thở dài... Không lẽ Vy cũng có suy nghĩ giống hấn?

Minh và Yến rẽ vào một quán cà phê nhỏ ven đường. Minh ngồi xuống ghế, cậu hỏi nhỏ:

- Có vẻ chưa ai biết tình trạng tập đoàn nhà cậu thế nào ngoài gia đình cậu và tôi?
- Có lẽ vậy... Vì bố mẹ tôi không muốn để lộ ra ngoài nên đã cố gắng để cứu vớt dù biết sẽ phá sản vào bất cứ lúc nào.
- Mẹ Khang sắp về nước rồi, cậu định thế nào?
- Tôi phân vân lắm! Nhưng có lẽ... Tôi sẽ nói sự thật với bà ấy dù kết quả có thế nào chăng nữa, tôi sẽ cố gắng đón nhận lấy nó...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Chap 26: Mẫu hậu trở lại

Chủ nhật. Chiều nay, hấn và Long đều đi ra sân bay đón Vương phu nhân về nước. Chỉ còn nó ở nhà. Chẳng sao! Một mình cũng tốt, hấn ở nhà lại phiền phức lắm. Nó ngồi học được một lúc lâu thì có tiếng chuông cửa, liền vội chạy ra.

- Chào cậu!
- Cậu không đi đón chủ tịch phu nhân về sao, Yến?
- Không... Tôi muốn nói chuyện với cậu!

Yến bước vào trong nhà, ngồi xuống ghế sofa. Cô ấy vẫn thế, vẫn đáng vẻ thanh lịch, cao sang ấy. Nó để ý rằng: ánh mắt Yến như đang trốn tránh nó, cô cúi mặt xuống đất đôi lúc lại nhìn sang hướng khác. Một chuyện khó nói lắm sao? Yến thấy hồ thẹn hơn là không dám nhận những việc mình làm. Hai người ngồi im lặng một lúc... Không gian im ắng. Dù nó thấy khó hiểu nhưng vẫn im lặng, nó muốn Yến nói ra trước hơn là bản thân bởi nó đâu phải con người hay tò mò này nọ.

- Tôi... cuối cùng Yến cũng chịu mở lời- sẽ hủy hôn với Khang.

Nó sững người nhưng vẫn im lặng, đợi Yến nói tiếp.

- Tôi xin lỗi về những chuyện đã gây ra cho cậu từ chuyện hôm mẹ Khang tới tôi đã lừa bà ấy, trong bệnh viện và cả đến chuyện ở nhà hoang tôi đã không cứu cậu sớm hơn. Nhưng giờ tôi ngộ ra rồi. Xin lỗi cậu...

- Yến! Cô đang nói gì vậy?

Bà Vương đã đến từ lúc nào, đứng trước cửa, khuôn mặt giận dữ vô cùng. Bà bước đến trước mặt Yến, dơ tay tát vào mặt cô thật mạnh:

- Đồ vô ơn! Ta đối xử với cô tốt như vậy mà dám đem ta ra làm trò đùa sao? Còn đâu lòng tự trọng của ta nữa!

Nó, hấn và Long sững sờ trước những lời của Yến nhưng càng bàng hoàng hơn trước thái độ của bà Vương. Hấn và Long có can bả lại còn nó thì quay ra ôm lấy Yến một cách sợ hãi.

Yến một tay ôm má, miệng mấp máy có nói từng chữ một:

- Cháu... cháu xin lỗi! Cháu không xứng với Khang! Cháu không mong được bác tha thứ nhưng xin bác nghe cháu giải thích...
- Còn giải thích gì nữa? Dối trá! Cô có cầu xin ta cả ngàn lần ta cũng không bao giờ chấp nhận. Từ nay nhà họ Vương và nhà họ Dương ân đoạn nghĩa tuyệt!
- Mẹ đừng nói nặng như thế với Yến nữa... Cô ấy cũng biết lỗi rồi. – Khang lên tiếng

- Đứng đây bác, bác đừng nói nặng lời như thế... - Vy và Long cùng nói.

- Máy đưa im đi! Còn cô, biến khỏi đây mau!

Yến ôm mặt khóc, hai tay cố gạt đi nước mắt đang chan hòa khắp khuôn mặt. Nước mắt từ khóe mi cứ thế trào không ngớt, cô chạy vụt khỏi căn biệt thự...

Nó, hần và Long chưa từng thấy chủ tịch phu nhân giận dữ một trận khinh khủng như thế này bao giờ. Có lẽ vì đó là Yến- người bà từng coi như con gười lừa dối bà nhất là liên quan đến con trai cưng của bà.

Nó cúi gằm mặt xuống đất, vẫn chưa hoàn hồn trước sự việc vừa rồi. Bà Vương bước đến cạnh nó:

- Ta đuổi con bé đó không có nghĩa ta chấp nhận cô đâu. Ông chủ tịch thì còn chấp nhận, riêng đối với ta thì không thể! Cô không đủ tiêu chuẩn để làm con dâu nhà ta. Một đứa con gái ngốc nghếch, vụng về đến tự chăm sóc bản thân còn không xong huống gì ở bên cạnh chăm sóc con trai ta.

- Kìa mẹ, đừng nói cô ấy thế chứ! – Khang khó chịu nói.

- Tưởng như về đây được hưởng bình yên hóa ra còn khó chịu hơn.

Khang mau gọi thư kí sắp xếp xe, ta muốn về biệt thự ở phố X.

Khang vâng lời vội cầm điện thoại gọi thư kí của chủ tịch phu nhân đến. Hần biết hiện giờ nói nhiều là không nên bởi một khi bà đang nóng giận thì nhiều lời chỉ như thêm dầu vào lửa.

Yến thất thần bước trên phố. Hết rồi... hết thật rồi... Cô cảm thấy vui một chút vì đã nói ra sự thật về những việc đã làm với Vy nhưng đau lòng nhiều hơn vì thấy mình như một đứa con bất hiếu. Gia đình cô có lẽ sắp phải ra đường sinh sống rồi. Nghĩ đến cảnh bố mẹ cô đang cố gắng giấu giếm, cật lực chống đỡ tập đoàn dù biết sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào cô chỉ muốn òa khóc thật to. Nhưng... cô lại chẳng thể khóc nên cô chỉ có thể cười cay đắng vậy thôi. Cô va hét người này đến người khác; họ đa số đều khó chịu; vài người nhìn cô bằng ánh mắt tức giận, vài người lại tò mò, một số người lại buông ra những câu tục tĩu khiếm nhã. Cô cũng chẳng buồn quan tâm.

- Ấy cô em xinh đẹp đi đâu thế? Ở lại chơi với bọn anh chút nào!

Một đám côn đồ khoảng 3- 4 người khuôn mặt bặm trợn như lũ đầu trâu mặt ngựa bỗng chặn cô lại. Chẳng buồn bận tâm, cô gạt chúng ra và bước tiếp.

- Con ranh này to gan nhỉ! Dám cho bọn anh “ăn bơ” cơ đấy!

Nói rồi một thằng lao đến ôm chặt lấy người cô quyết không buông như một sợi dây cao su bần thiêu. Yến cố vùng vẫy để thoát ra nhưng không thể chống lại được sức mạnh của lũ trâu bò đội lốt người ấy. Cô cắn chặt môi, mắt nhắm chặt, nước mắt cứ thế tuôn ra, đành buông xuôi đến đâu thì đến. Đột nhiên cô bị thả cho rơi bộp xuống đất, xung quanh là tiếng đánh nhau “bốp”, “bịch”... Cô cố mở mắt ra, trấn an mình và bình tĩnh đứng dậy, nép vào sau bức tường xám xịt. Trời vừa chập tối nhưng nơi này không một ánh đèn lại cách xa đường lớn, là một cái ngõ tối như hũ nút nên không đủ ánh sáng để rõ sự vật xung quanh cho lắm. Cô thấy lơ mơ cái bóng cao cao đang đánh nhau với bọn côn đồ. Cô cố tiến lại để nhìn rõ hơn không quên cầm trên tay một miếng ván gỗ. Là... Minh! Mắt Yến mở to hết cỡ, vui sướng cực độ nhưng cô cũng lo cho Minh không biết đánh nổi không. Còn 2 tên thôi... Cô lao ra cùng miếng ván đập vào đằng sau một tên, tên kia quay ngoắt lại thì bị Minh tung chưởng ngã dúi. Minh vội kéo Yến lên xe rồi phóng đi. Yến ôm lấy người Minh thật chặt, cô thấy lo sợ...

Hai người dừng lại trước một cái ghế đá dưới gốc cây bàng lãng tím, một màu tím như bóng tối. Minh và Yến cùng ngồi xuống.

- Tôi đi mua đồ qua thì thấy cậu gặp rắc rối. À mà...cô về cậu đã nói sự thật với tất cả mọi người.

Yến gật đầu trong im lặng...

- Nhìn cậu, tôi biết kết quả thế nào rồi...

Cô vẫn im lặng cúi đầu không đáp...

- Đừng cố chịu đựng nữa, những lúc thế này khóc sẽ làm cậu thấy dễ chịu hơn...

Yến chần chờ một lúc rồi ngả đầu trên vai Minh.

“Thịch”... Trái tim trong lồng ngực Minh đập nhanh hơn bình thường... Cảm giác giống đối với Vy hồi trước nhưng mấy tuần nay không hiểu sao đã biến mất một cách kì lạ mà cậu không để ý.

Mùi hương từ mái tóc nâu gọn sóng của Yến thoang thoảng khiến Minh đờ người. Nó không sốc mạnh mà nhẹ nhàng, ảm áp lạ lùng...

Nước mắt của Yến lại bắt đầu muốn thoát ra từ khóe mắt đã khép lại. Ban đầu chỉ một giọt, rồi hai giọt, ba giọt rớt xuống nhưng vài giây sau nước mắt cứ thế là chảy rơi, thấm đầy chiếc áo phông trắng của Minh...

Một lúc sau, Yến ngồi dậy, đập vào mắt cô hiện giờ là chiếc áo của Minh. Chiếc áo trắng giờ đã thành... hồng?! Cô hoảng hốt nhìn lên gương mặt của Minh. Nó xước xát, kính của cậu còn bị gãy, vỡ một bên...

- Tôi trông... thảm hại lắm sao? – Minh nhìn Yến khẽ nói.
- Tên ngốc này! Đau phải nói để còn đưa đi viện hoặc chí ít thì biết đường băng bó, sơ cứu chứ... Cậu đau lắm đúng không? Sao lại ra nông nỗi này chứ?
- Không biết nữa... Chắc lúc đó tôi chỉ tập trung cứu cậu nên bị dao của tên đó sượt qua ngực lúc nào không biết. – Minh cười trừ.
- Thế này mà gọi là sượt à. Là chém chứ còn gì nữa – Yến gắt lên rồi đứng phắt dậy kéo tay Minh – Đi! Chúng ta đến bệnh viện!
- Tôi không thích... Mẹ tôi đang trực ở đó. Tôi không muốn bà lo lắng. Vội lại...

Không đợi Minh nói hết câu, Yến kéo mạnh tay cậu, bắt cậu ngồi ghế sau để cô đưa về. Khổ nỗi, Yến không biết nhà Minh ở đâu lại càng không muốn hỏi vì sợ cậu mất sức nên đành tạm đưa cậu về nhà cô. Yến leo lên xe, tên này nặng quá, chặt vật lắm Yến mới leo lên được. Cô vội vã phóng xe vù đi trong bóng tối, dưới ánh đèn vàng vọt của những cột đèn ven đường. Vừa đến nhà, Yến đã xuống xe vội vã.

- Đây là đâu? Sao cậu đưa tôi đến đây?
- Nhà tôi. Để tôi đỡ cậu xuống.
- Tôi đã nói là không s...

Minh bỗng ngất lịm đi trên đôi vai bé nhỏ của Yến. Cô sợ hãi gọi người giúp việc ra để giúp đỡ Minh vào trong. Yến dìu Minh vào phòng mình, đặt cậu xuống giường một cách khó khăn bởi cái dáng người cậu to cao lêu nghêu. Yến kêu người đi gọi bác sĩ tới. Trong lúc đợi bác sĩ, cần phải sơ cứu trước. Minh đã đợi quá lâu rồi.

Yến nhớ lại khóa sơ cứu mình từng học khi còn ở Mỹ. Mặt cô bỗng đỏ bừng. Tay Yến nhẹ nhàng vén áo phông của Minh lên, ghi chặt vết thương, máu chảy nhiều quá. Đáng lẽ ra cô nên phát hiện sớm hơn, lại còn khóc khiến nước mắt chảy vào vết thương. Chắc Minh xót lắm nhưng cậu ta vẫn cố chịu đựng. “Tên ngốc!” Yến mắng thầm Minh. Yến dùng bông băng và nước muối sát trùng vết thương. Vừa lúc đó, bác sĩ đến. Yến bước ra khỏi phòng, khẽ kéo cánh cửa lại rồi bước xuống bếp nấu cháo phòng khi Minh thức dậy và cảm thấy đói.

- Cô chủ... Việc này cứ để chúng tôi làm. – Người quản gia lên tiếng.
- Không cần đâu, di Tư. Con tự làm được mà.
- Mà cô chủ này... Có lẽ tôi hơi nhiều chuyện nhưng cậu ấy là bạn trai của cô ạ?
- Sao đi lại nói vậy chứ! Cậu ấy... thích người khác rồi. – giọng Yến trùng xuống.
- Tiếc thật đấy! Tôi thấy 2 người... rất đẹp đôi. Nếu không phải cô sắp đính ước với cậu Khang thì...
- Dì lại nói đùa rồi. Mà tôi hủy hôn với Khang rồi.
- Sao cô chủ lại...? Vậy ông bà chủ đã biết chưa ạ?
- Chưa...- Yến lí nhí đáp - Mà đi không lo sao? Tập đoàn của bố mẹ tôi sắp phá sản rồi. Người giúp việc hầu như cũng bỏ đi gần hết.
- Cô chủ đừng nói thế! Tôi buồn đấy. Cả đời này tôi nguyện đi theo ông bà và cô chủ. Nếu không vì lần đó ông bà chủ cứu tôi khỏi đám cháy ở tập đoàn nhà họ Vương hơn 10 năm trước thì có lẽ tôi đã chết lâu rồi...

Đám cháy?! Yến chưa nghe đến việc này bao giờ và có lẽ cả Khang cũng vậy. Việc này... là sao???

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Chap 27: Biệt đội truy tìm sự thật

- Di Tư... Di nói vậy là sao??? Đám cháy nào cơ?— Yến ngạc nhiên tốt độ, làm rơi cái muối đang cầm trên tay.

Người quản gia thần thờ, bà vội cúi gầm mặt xuống đất, đưa tay lên miệng như vừa nói điều gì không nên nói ra:

- Xin cô chủ hãy coi như chưa từng nghe tôi nói điều gì!

Yến đặt tay lên vai bà Tư, lay khẽ, cô cần một lời giải thích thỏa đáng. Tại sao lại xảy ra chuyện này? Tại sao chỉ người lớn biết? Sao bà ấy lại không thể nói ra? Hải Yến rồi như tờ trong đồng câu hỏi đang chồng chất trong đầu cô.

- Di Tư, làm ơn hãy nói cho con biết!

- Con biết để làm gì?

Ông bà Dương vừa nghe tin Yến hủy hôn với Khang và tình cảm 2 gia đình rạn nứt đã tức tốc bay về Việt Nam từ Mỹ.

- Bố mẹ! Nói cho con biết đi!

- Ta còn chưa xử tội con. Rốt cuộc con đã gây chuyện gì khiến bà Vương giận dữ như vậy. Hay con đã nói ra kế hoạch của gia đình ta? — Ông Dương gần giọng đầy tức tối

- Không... con chưa nói. Chỉ là con thấy không xứng đáng!

Bóp...

Ông Dương giáng một cái bạt tai mạnh vào má Yến khiến cô ngã ra sàn nhà.

- Kìa ông, con có thể nào thì từ từ để con bé giải thích...

Di Tư chạy đến ôm lấy Yến, quỳ xuống van xin thăm thiết để ông chủ tha cho Yến.

- Đồ bất hiếu! Ta thà không có đứa con như mày còn hơn!

- Làm điều đúng thì là bất hiếu ư? Hay chỉ là làm trái ý ông thì đều là bất hiếu?

Mình đã bước xuống cầu thang từ lúc nào, gương mặt cậu lạnh tanh, nhìn ông

Dương bằng ánh mắt sắc như lưỡi dao.

- Mày... mày là ai? — Ông Dương gầm lên giận dữ.

Mình bình tĩnh, từ từ bước đến, cúi xuống cạnh Yến đỡ cô dậy.

- Tôi chỉ là bạn của Yến thôi.

- Mày xéo khỏi nhà tao! Chuyện của nhà tao không khiến thằng nhãi như mày xen vào.

- Nếu tôi không được phép thì ông còn không đủ tư cách để quát mắng người khác như thế nhất là với con gái ông. Con gái ông bất hiếu hay ông là người cha tồi?

- Câm miệng lại và biến khỏi đây! — Mặt ông Dương đỏ lựng lên như lửa, hỏa khí bùng bùng.

Mình vẫn đứng yên, không hề nhúc nhích. Vẫn ánh mắt sắc lạnh ấy, vẫn vẻ mặt không chút biểu cảm, cậu tiếp lời:

- Ông- một người cha tồi đem cả hạnh phúc của con gái mình ra để đổi lấy sự nghiệp, bắt cô ấy làm những điều sai trái. Tôi thật sự thấy hổ thẹn thay cho ông và cảm thương thay cho con gái ông.

Nói rồi cậu bước ra khỏi căn phòng, hướng về phía cửa toan mở ra thì chợt nhớ ra điều gì đó. Mình quay người lại, bước về phía Yến, đưa cánh tay về phía cô.

- Cậu muốn đi khỏi đây không?

Yến khẽ cười, lắc đầu.

- Tôi ổn, cậu cứ về đi...

Minh lại đưa tay xoa đầu Yến giống như xoa đầu chú cún nhỏ để trấn an lòng cô rồi bước ra cửa lần nữa khiến ông Dương vừa kinh ngạc vừa vô cùng tức giận vì chẳng biết phải làm gì. Ông đứng trân trân, ánh mắt tóe lửa, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, gân nổi lên căng chặt.

Sáng hôm sau, Yến không đi học. Cả lớp đều lo cho Yến nhất là nó, hần, Long và Minh. Nó, hần và Long thì nghĩ lí do là bởi những lời nói nặng nề từ bà Vương nhưng Minh biết đó không phải là lí do. Cậu suy đoán có lẽ là ông Dương đã cho Yến nghỉ học rồi. Cậu đã thấy lo lo từ tối qua. Nhắc lại cậu mới nhớ, cái cảm giác này lại xuất hiện nhưng nó mập mờ khiến cậu chẳng thể xác định rõ. Cảm giác lo lắng, muốn bảo vệ một người? Ôi... không biết nữa! Lòng Minh rồi bởi vừa lo cho Yến vừa không hiểu cái thứ cảm giác kì cục này nhưng cậu chẳng biểu hiện ra bên ngoài bao giờ. Minh vẫn thế, vẫn sống dưới cái vỏ bọc luôn điềm tĩnh, âm áp ấy.

Minh rủ cả nhóm đi hỏi cô giáo chủ nhiệm về Yến. Quả không ngoài dự đoán của cậu, ông Dương đã đến đây làm thủ tục xin nghỉ học tại trường Shine của Yến với lí do chuyển trường khác vì không phù hợp (?)

- Rõ là kì lạ. Tuần sau chúng ta thi học kì rồi mà Yến còn chuyển trường đi đâu

được chứ? – Vy gãi đầu, thắc mắc.

- Tôi cũng đồng ý với cậu. Lẽ nào có uẩn khúc gì sao? – Long tiếp lời.

- Có lẽ chúng ta phải đi điều tra ngay! – Khang nói.

Minh dựa người vào tường, cậu đang suy nghĩ... Nên nói chứ? Nên! Nhưng...đó là bí mật mà Yến nhờ cậu giữ. Không thể nói! Thế nhưng, đây là trường hợp khẩn cấp... Đấu tranh tư tưởng trong sự im lặng hồi lâu cuối cùng cũng mở mồm;

- Tôi biết...

Cả 3 người nhìn Minh bằng ánh mắt ngạc nhiên, rồi lay mạnh người Minh, hối thúc cậu nói ra:

- Vậy thì nói đi chứ! Biết mà không nói, thẳng hàm! – Khang gắt lên

- Chuyện này... tôi biết từ lâu nhưng Yến nhờ tôi giữ bí mật, giờ là lúc thích hợp để nói rồi, tôi nghĩ một mình tôi thì không thể giúp được thêm các cậu thì còn có thể...

Vy hết kiên nhẫn, gõ mạnh vào đầu Minh:

- Vậy thì nói nhanh đi, dằn dặt lằng nhằng quá pa -_-

- Thực ra lần này Yến đột nhiên về Việt Nam và đính hôn với Khang là để cứu vớt tập đoàn nhà họ Dương trước nguy cơ phá sản theo ý của bố cậu ấy. Nhưng giờ cậu ấy đã hủy hôn với cậu vì cảm thấy có lỗi. Ông Dương vô cùng tức giận vì Yến làm trái ý mình nên có lẽ đã cho cậu ấy nghỉ học luôn rồi chắc đề tách biệt ra khỏi chúng ta. Tôi nghĩ không có chuyện chuyển trường vào thời điểm cuối năm học như thế này đâu.

Cả 3 người tròn mắt nhìn Minh. Người thì há hốc mồm kinh ngạc (Long), người thì sốc đến nổi hóa đá (Vy), người thì vô cùng tức giận (Khang). Hần đột nhiên nhảy dựng lên, túm lấy áo Minh:

- Tên thần kinh này! Chuyện quan trọng vậy sao không nói với bọn tôi?

- Thì giờ tôi nói rồi đấy thôi -_-

- Vậy hóa ra Khang và mẹ cậu ấy bị lừa nặng. Không ngờ Yến lại... – Long vừa xoa cằm vừa nói

- Do bố cậu ấy ép buộc với lại cậu ấy là con một nên phải giúp đỡ gia đình là đúng nhưng cách làm sai rồi. Với lại cậu ấy cũng đã cố gắng chuộc lỗi rồi. Chúng ta nên cho Yến cơ hội. – Minh giải thích

- Tôi thấy Minh nói đúng đấy. Yến vốn là một cô gái tốt chúng ta nên giúp cô ấy và thêm cả gia đình của Yến nữa. Không thể đứng nhìn được! – Vy tiếp lời.

Hần, Minh và Long người đều tán thành. Chợt Minh giật nảy mình, nhớ ra điều gì đó cũng quan trọng cần phải nói.

- Lúc tôi ở nhà Yến, tình cờ nghe thấy loáng thoáng đám cháy gì đó ở biệt thự cũ của nhà Vương Khang. Các cậu biết chuyện đó không?

- Đám cháy nào? Tôi chưa từng nghe bao giờ- Khang đáp lời.

- Không hiểu sao cả bà quản gia và ông bà Dương đều không muốn nói cho Yến biết. Có điều gì đó rất kì lạ ở đây. – Minh trầm ngâm

Cả 3 người kia cũng tò mò theo. Bỗng Long hỏi Minh:

- Mà sao cậu lại ở nhà Yến? Có tí biến ==))

Cả Vy và Khang cũng nhao nhao vào tra hỏi.

- Giờ là lúc để nói chuyện đó sao ? Tôi đánh nhau cứu Yến bị thương nên vào sơ cứu. Được chưa?

- Bộ bệnh viện hết phòng bệnh rồi sao?- Khang hỏi tiếp, mặt nhìn rất khá ố.

- Mẹ tôi ở viện, tôi mà vào đó kiểu gì bà cũng lo sốt vó. Vậy được chưa các ông tướng, bà tướng? Giờ là lúc để tán gẫu đấy à? Chúng ta phải nghĩ cách tìm ra sự thật về đám cháy hơn 10 năm trước về lí do tại sao nó có thể lặng đi mà không ai để ý và tại sao không ai muốn nhắc đến. Có lẽ nó liên quan đến Khang và... cả Vy. Thêm nữa, chúng ta phải giúp Yến.

Khang, Vy và Long cùng đồng ý. Bỗng Khang bước ra, làm một hành động rất lạ: chân khụy xuống, một tay dơ cao thẳng tưng, tay kia để dưới ngực:

- Biệt đội truy tìm sự thật sẵn sàng nhận nhiệm vụ ==))

Nó, Minh và Long ngây người, vài giây sau cười sặc sụa.

- Cậu bị tăng động đấy à? – Minh ôm bụng cười nắc nẻ.

- Lại xem Siêu nhân Gao nhiều quá rồi... - Vy cười ha hả

- Nhìn rõ củ chuối! – Long cười suýt sặc nước miếng ==))

Khang xấu hổ đứng dậy, mặt phụng phịu. Bị chọc quê quá rồi! Minh đưa tay ra phía trước, gương mặt lộ rõ vẻ quyết tâm

- Chúng ta cùng cố gắng nhé!

Vy và Long lần lượt đặt tay lên chỉ còn mình Khang vẫn đứng giậm dỗi khoanh tay. Vy liếc xéo rồi đập mạnh vào người hấn khiến hấn miễn cưỡng làm theo.

- 1,2,3 Fighting!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Vì trước hôm chuẩn bị về Việt Nam ông Vương lại bận họp với một đối tác quan trọng bên Mỹ nên không thể về cùng bà Vương. Ông đã cố gắng sắp xếp để về thăm con. Thế nhưng, ông lại không báo trước cho mọi người, ông muốn tạo bất ngờ. Tại sân bay, ông Vương bước ra với dáng vẻ đĩnh đạc cùng bộ véc lịch sự bước lên chiếc Limo cùng đám vệ sĩ thẳng tiến đến biệt thự Sapphire.

Tại biệt thự, Vy, Khang, Long, Minh và thêm cả Ngân đang bàn nhau kế hoạch. Mọi người đều trầm tư suy nghĩ, mặt ai cũng nghiêm trọng hết sức.

- Tôi nghĩ nếu đã liên quan đến Vy thì có lẽ bố cậu ấy cũng biết một chút. Dù gì ông ấy cũng là bạn thân với bố của Khang và là một thành viên của tập đoàn. – Minh đưa ra ý kiến, tay xoa cằm.

- Vậy thì tôi sẽ tranh thủ về nhà, tìm cách hỏi khéo bố. Nhưng tôi không chắc là bố tôi sẽ nói đâu... - Vy đáp lại, mặt đầy lo lắng.

- Tôi và Long sẽ thuê người điều tra. – Khang nói.

- Không được đâu anh, đây là chuyện bí mật tuyệt đối! Không thể để người ngoài nhúng tay vào. Em nghĩ chúng ta nên tự làm sẽ tốt hơn.- Ngân lắc đầu phản đối.

4 người cũng thấy Ngân nói đúng. Rõ ràng đây là một chuyện tuyệt mật. Để người khác biết chỉ như mang thêm gánh nặng vào thân. Có lẽ tự giải quyết sẽ tốt hơn... Nhưng e rằng chỉ với 5 người họ thì không đủ lực.

Không khí ngày càng trở nên căng thẳng. Long quyết định đứng dậy, vào bếp kiểm thử gì đó bỏ vào miệng để bớt căng thẳng hơn (?)

- Cái tên này! Tào lao! Ăn thì liên quan gì giảm căng thẳng - _ - ? – Vy nhủ mày.

- Giảm căng thẳng thì chưa chắc nhưng giảm khoảng trống trong dạ dày tôi thì liên quan. – Khang bật cười nói

- Em thấy cũng đói rồi chắc tại não phải hoạt động nhiều quá. Giờ cũng là 5 rưỡi chiều rồi. – Ngân gật đầu đáp.

Nói rồi, Long “xí” một tiếng rõ dài rồi chạy tót vào trong bếp, nhanh tay mang nồi niêu xoong chảo cùng đồ ăn trong tủ lạnh ra nhanh tay nấu. Chắc cậu nhóc cũng đói rồi. Thấy thế Ngân cũng chạy vào phụ giúp. Nhìn hai người ấy, thật giống đôi vợ chồng mới cưới (?) cứ cười cười nói nói trong bếp quên cả những thực khách với cái bụng trống không đang biểu tình ngoài bàn.

Vy và Khang trò chuyện vui vẻ, thỉnh thoảng lại vén vén tóc cho Vy, lúc lại cốc đầu, véo má,... rất thân mật. Minh vẫn ngồi đó nhìn nó và hần, toan bước ra ngồi phòng khách trước khi nào có cơm thì vào ăn để tránh làm phiền hai người. Thế nhưng, cậu bỗng khựng lại như điện giật. Thật kì lạ! Minh cứ nghĩ ruột gan mình phải nóng lên như lửa đốt khi nhìn thấy cảnh ấy... Nhưng không! Cậu vẫn bình thân tuy có một chút không được thoải mái cho lắm vì đang giống như người thừa ở đây. Và chỉ thế thôi... không hơn, không kém. “Liệu mình có bị làm sao không?” “cậu tự hỏi. Và sau đó lại tự trấn an bản thân “Chắc vì nhìn Vy hạnh phúc nên mình mới bình thân đến vậy...””. Và 3 giây sau, một câu hỏi lại hiện ra trong đầu Minh “Nhưng không thể bình thân đến mức ấy chứ! Đáng ra nó nên...”

Vừa lúc ấy tiếng “cạch” khiến cậu giật mình, kéo cậu lại hiện tại. Long đặt đĩa thức ăn xuống rồi quay sang Minh:

- Cái thằng này! Làm gì mà ngây người ra rồi lại giật mình thế? Nghĩ gì mờ ám sao?

Minh xua tay cười trừ:

- Nghĩ mờ ám gì chứ đang nghĩ đến... cái bụng đang réo ấy.

Minh đứng dậy, vào bếp giúp Ngân và Long mang thức ăn ra.

- Hai anh chị lười biếng lắm nhé! Chỉ biết ngồi ăn mà không giúp đỡ gì cả. – Ngân phụng phịu, vờ giận dỗi.

- Chẳng phải đồ ăn đều mang ra hết rồi sao? Em vợ đừng giận lát anh và chị em sẽ rửa bát, hehe – Khang cười tươi đáp lại

Vy tròn tròn mắt, đứng phắt dậy, cốc vào đầu Khang khiến hần đau điếng.

- Ai là vợ anh? Vớ vẩn! Anh thích chết à?

Ba người kia được xem kịch miễn phí, bụng miệng cười nhưng vì miếng cơm (?)

nên đành can ngăn để có bữa cơm ngon miệng. Vừa đặt mông xuống ghế đầy đủ thì có tiếng chuông cửa. Thấy vậy, Long chạy ra mở. Không biết từ bao giờ mà cậu thành cu li cho 2 người này rồi. _.

- A! Cháu chào chủ tịch Vương.

Ông Vương mở cửa bước vào, Khang và 3 người cùng đứng dậy, cúi đầu chào:

- Con chào bố!

- Chúng cháu chào bác!

Ông khẽ gật đầu mỉm cười hài lòng. Chợt ông khựng lại, đưa ánh mắt ngạc nhiên về phía Minh đứng:

- Cậu này là...

- Là bạn học chung lớp với con. – Khang đáp – Cậu ấy đến đây học nhóm.

Minh nhìn ông chủ tịch bằng ánh mắt khó hiểu nhưng rồi cũng cho qua. Có lẽ là ông ngạc nhiên khi thấy người lạ vào nhà mình. Ngân chắc ông biết là em gái Vy qua lời kể của bố nó rồi. Còn cậu thì chưa gặp bao giờ nên ngạc nhiên cũng chẳng có gì là lạ.

- Bác đã đến rồi thì ăn chung với bọn cháu cho vui. – Long nhanh nhẩu nói

- Đứng đấy ạ! Chúng cháu chỉ vừa dọn ra thôi. – Vy tiếp lời

- Ta cảm ơn, nếu các cháu không phiền thì ta cũng nên ăn cùng cho phải phép. – Ông Vương mỉm cười đáp lại.

Trong suốt bữa ăn, cả 6 người đều nói chuyện vui vẻ. Minh cảm thấy hơi áy náy vì ông Vương thỉnh thoảng nhìn mình bằng ánh mắt rất khó hiểu, vừa có ý thăm dò vừa có gì đó kì lạ ẩn chứa mà Minh chẳng thể dùng từ nào để miêu tả cho đúng nghĩa. Cậu kết thúc bữa ăn thật nhanh rồi xin phép về trước với lí do có việc bận phải về nhà giúp bố mẹ dù mẹ cậu đang trực ở bệnh viện còn bố thì đang bận việc tại công ty. Long cũng đã kết thúc bữa ăn và đưa

Ngân về nhà. Chỉ còn Vy và Khang và ông Vương ở nhà đang ngồi ghế sofa trước màn hình TV.

- Mẹ đã nói với bố chuyện của Yến rồi. – Ông Vương cất lời.

- Vâng... Con nghĩ vậy cũng tốt nhưng...

Khang suýt nữa đã nói ra bí mật về tập đoàn nhà họ Dương, thật may là Vy đã vội huych tay hắn.

- Nhưng con nghĩ cô ấy cũng biết lỗi rồi chúng ta nên bỏ qua thì tốt hơn. – Khang nói.

- Ta cũng thấy vậy, dù gì con bé cũng là một cô gái tốt chỉ là có lúc hơi lạc lối nên làm sai thôi. Tuổi trẻ mà, ta cũng từng... - Giọng ông Vương nhỏ dần rồi chợt khựng lại, vội chuyển chủ đề để đánh lạc hướng nó và hắn. – Mà như vậy cũng tốt! Hai đứa sẽ có cơ hội đến với nhau. Vấn đề là ở bà ấy. Một khi mẹ con đã quyết thì khó mà thay đổi...

- Cháu sẽ cố hết sức! – Vy buột miệng nói ra, nửa giây sau nó vội che miệng lại. Nó đâu có định nói...

Khang vừa ngạc nhiên, vừa vui sướng hạnh phúc quay sang nhìn Tiểu Vy. Trời ạ... mặt cô đỏ bừng như trái gấc nhìn rõ ngộ. Vy vội đứng dậy, toan chạy lên phòng thì Khang giữ lại, giọng dịu dàng hết sức:

- Cậu đi đâu thế?

- Tôi buồn ngủ rồi nên lên phòng trước đây.

(Vì đây là trước mặt ông Vương nên không thể xưng “tôi – anh” được)

Mắt Vy vẫn dán xuống nền nhà, mặt đỏ lựng, trước khi lên phòng Vy không quên quay lại chào bố của Khang.

Ông Vương bật cười:

- Ôi tuổi trẻ! Thật là... Hai đứa định diễn phim tình cảm cho bố xem đấy ư?

- Bố! Bố làm cô ấy ngượng rồi kìa. – Khang nhú mày nhưng miệng vẫn nhoèn cười thích thú. – Mà bố này... Chắc trước bố và mẹ... cũng thế nhỉ?

Mặt ông thoáng bối rối, lắp bắp trả lời:

- À...ừ. – Ông cười mỉm – Thôi bố về biệt thự X với mẹ con đây. Hẹn gặp các con sau.

- Mới thế mà bố đã nhớ mẹ rồi sao. – Khang vẫn tiếp tục trêu ông – Thôi, con chào bố!

- Ủ, chào con.

- Mà bố này... - Khang lưỡng lự nửa muốn hỏi nửa không.

Ông Vương quay người lại:

- Gì thế con trai?

- Hơn 10 năm trước có xảy ra chuyện gì không bố? – Giọng hắn bỗng trầm xuống, nhỏ dần.

- Không. – Ông trả lời bằng giọng rất bình tĩnh – Sao con hỏi vậy?

- À không có gì. Thôi bố về đi. Mẹ đang đợi đấy.

Ông Vương vẫn bình thản bước ra khỏi cổng, lên Limo để về biệt thự. Ông vẫy tay chào con trai mình trước khi vào xe. Đợi bóng Khang khuất dần mặt ông dần trở nên lo lắng, vài nếp nhăn đang hằn vết mờ nhạt trên vầng trán vuông rộng của ông, ông không bình tĩnh như ban đầu nhưng đương nhiên nhìn qua sẽ chẳng thể biết ông đang nghĩ gì trong đầu. Sự từng trải trong chốn thương trường khắc nghiệt đã tôi luyện ông thành một con người như thế.
“Không lẽ thằng bé đã biết chút gì về vụ cháy đó?”

Một người con trai đang tựa lưng vào bức tường ghi, chốc chốc lại đưa đôi tay thoăn thoắt trên chiếc laptop. Ánh sáng yếu ớt từ màn hình máy tính là nguồn sáng duy nhất trong căn phòng này. Thình thoảng cậu lại vò đầu:

- Sao lại không thể có một dấu vết gì về nó cơ chứ?

Minh nhìn xuống đồng hồ của máy tính đang hiển thị ở góc phải dưới của màn hình. Đã hơn 3h rồi. Cậu đã ngồi như thế này kể từ lúc về đến nhà. Minh vươn người, cổ, hai vai, cánh tay cậu đã mỏi nhừ. Khẽ gấp chiếc laptop lại, để sang một bên, cậu ngã lưng xuống. Cách duy nhất hết buồn ngủ chỉ có đi ngủ là tốt nhất.

Minh chìm vào giấc ngủ...

Một lúc sau, Minh thấy mình đang đi đến một nơi xa lạ. Trước mắt cậu là... một ngôi nhà đang cháy?! Không không phải là ngôi nhà... Là cả một biệt thự! Lửa như bao trùm, nuốt trọn lấy mọi vật. Tiếng hét, kêu khóc! Minh bước vào trong lo sợ...

Cậu khựng lại... Trước mắt cậu là một người phụ nữ đang nhìn cậu trân trân, đôi mắt ngấn nước, tay đang đưa về phía cậu tìm kiếm sự giúp đỡ, môi mấp máy như muốn nói gì đó. Cậu tiến lại gần hơn, cậu muốn nghe người phụ nữ nói gì. Và chợt một thứ gì đó rất cứng rơi xuống vào người cậu... Bộp!

Minh sợ hãi tỉnh dậy, mồ hôi túa ra như tắm. Minh thở hổn hển, nhìn chiếc đồng hồ treo trên tường. Bây giờ là hơn 6h, vừa đúng lúc cậu phải thức dậy. Đầu cậu cứ ong ong, cậu rất tò mò về giấc mơ kinh hoàng vừa rồi.

Rốt cuộc... Giấc mơ này nói về điều gì? Người phụ nữ ấy là ai?

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Chap 29: Đi tìm giấc mơ

Minh vẫn cố gắng tỏ ra bình thường như mọi ngày, cậu chưa có ý định kể cho 4 người kia khi chưa thể chắc chắn giấc mơ đó. Liệu đó có phải do cậu suy nghĩ quá nhiều về đám cháy nên hỏa hoạn còn vào cả giấc ngủ của cậu không? Nhưng Minh thấy giấc mơ đó khá chân thực, chân thực đến nỗi khiến cậu sợ hãi và vô cùng hoang mang. Ngay cả khi đang ở lớp, Minh vẫn còn tò mò về giấc mơ kì lạ đó. Còn người phụ nữ đó nữa... Tại sao lại...? Thậm chí, cậu còn chưa gặp bà ấy bao giờ... Khoan! Không, không hẳn... Minh vẫn thấy có gì đó gợn gợn trong đầu cậu...

Đầu Minh lại ong lên, đau nhức như bị hòn đá to đè nặng xuống. Minh cố gắng tỏ ra bình thường suốt tiết học cố chấp tự nhủ với bản thân “Chắc do suy nhược thần kinh”.

Long ngồi cùng bàn với Minh, thi thoảng lại thấy cậu khẽ nhíu mày, đôi khi ra chơi lại thấy Minh gục xuống bàn. Long hỏi nhỏ:

- Minh, cậu trông mệt mỏi thế?

Tiếng của Long tuy nhỏ nhưng đủ để Vy và Khang ngồi bàn dưới nghe thấy. Nó vươn người lên bàn trên:

- Minh, không phải đêm qua ông thức khuya để tìm thông tin đó chứ?

- À...ừ. – Minh ậm ừ trả lời – Tôi hơi mệt.

- Thằng hâm này! Có thể nào thì cũng phải tự biết chăm sóc bản thân chứ... - Khang gất lên, tay vẫn không quên kéo nó ngồi vào chỗ.

- Minh, ông muốn ăn gì không để tôi đi mua? – Vy lo lắng hỏi

- Không cần! Muốn ăn gì thì bảo tôi, tôi sẽ...bảo Long đi mua. – Khang nói tiếp.

- Tao là cu li cho mày đấy hả ? T_T – Tên Long giãy nảy.

Minh xua tay, cười trừ:

- Thôi... Tôi ổn. Không sao hết... Hơi buồn ngủ chút thôi.

Tan học. Minh trở về nhà trong tình trạng phờ phạc, mệt mỏi vô cùng. Cái đầu đáng ghét của cậu cứ những lúc cậu cố nhớ lại giấc mơ đêm qua lại đau như búa bổ, chẳng để cậu nghĩ ngợi được chút gì ngoài từ “đau nhức”. Minh vẫn hoang mang, trong đầu cậu từ hôm qua đến giờ luôn chỉ có 2 luồng suy nghĩ: thứ nhất “giấc mơ đó mang một ý nghĩa kì lạ nào đó”, suy nghĩ kia lại bác bỏ hoàn toàn “do mình nghĩ ngợi, lo sợ quá thôi”.

Minh cố lết lên phòng rồi đặt mình xuống giường một cách nhẹ nhàng. Cậu ngược nhìn lên trần nhà, đầu vẫn không ngừng nghĩ ngợi mông lung...

Chợt! Khuôn mặt người phụ nữ lại hiện ra, chân thực đến nỗi cậu nghĩ chẳng thể là ảo ảnh. Vẫn đôi tay đưa về phía cậu, vẫn khuôn mặt và đôi mắt ngấn nước. Khoan! Khuôn mặt! Khuôn mặt này hình như...

Bỗng có thứ gì đó như mầm cây nhỏ li ti đang từ từ nhô lên trong đầu cậu. Minh mở to mắt, lắc lắc đầu.

Biến mất rồi...

Minh bật người dậy, thở hổn hển, người cậu như run lên, tim đập loạn xạ...

Chiều. Minh đến biệt thự Sapphire để cùng bàn kế hoạch tiếp với mọi người. Minh bấm chuông cổng và chờ đợi. Người đang đứng trước mặt cậu là... ông Vương!

- Cháu... chào bác! – Minh luống cuống cúi đầu.
- Cháu đến tìm Khang và Vy phải không? – Ông Vương mỉm cười đáp lại.
- Vâng thưa bác. Phiên bác gọi 2 cậu ấy giúp cháu ạ.
- Cháu cứ vào nhà một lát đã. Bác... có chuyện muốn hỏi.

Minh tuy ngạc nhiên nhưng vẫn bước theo ông. Nhẹ nhàng bước qua cửa ra vào, Minh nhanh chân theo sau ông Vương đến phòng khách rồi ngồi xuống ghế sofa một cách lịch sự. Ông Vương lại dùng ánh mắt đó, ánh mắt tối qua để nhìn cậu...

- Bác muốn hỏi gì ạ? – Minh cất lời trước.
- À thì...Bác muốn hỏi... Bố mẹ cháu làm nghề gì?

Minh cảm thấy có gì đó bất ổn ở câu hỏi này. Liệu ông ta chỉ muốn hỏi nghề nghiệp bố mẹ của bạn con trai ông hay còn ý nghĩa nào khác? Thực sự, kể từ bữa tối hôm qua đến giờ cậu cảm thấy người đàn ông này có gì đó rất kì lạ, bí ẩn đến nỗi cậu chẳng biết phải giải thích làm sao.

Minh bình tĩnh trả lời:

- Mẹ cháu làm bác sĩ, bố cháu làm ở công ty thuốc.
- À ra vậy... - Ông Vương thở hắt, môi nở một nụ cười kín đáo.

“À ra vậy...” rốt cuộc là sao? Là do cậu quá đa nghi hay thực sự có ẩn ý trong đó?

Lòng Minh rối ren vô cùng. Trực giác của cậu hầu như chưa sai bao giờ. Hay... đây là ngoại lệ?

- Phiên bác gọi Vy và Khang giúp cháu. Chúng cháu còn phải học nhóm, thưa bác.

Ông Vương giờ này mới nhớ ra lúng túng đứng dậy gọi nó và hắt xuống lầu. Vừa lúc đó Long đưa Ngân đến. Cả 5 người xin phép ông Vương ra ngoài học nhưng thực ra là đến một quán cà phê nào đó bàn chuyện cho tiện.

Minh vẫn chưa muốn nói... Cậu nghĩ cần thêm thời gian để xác thực. Chợt như sực nhớ điều gì đó...

- Chuyện của Yến... chúng ta vẫn chưa biết phải làm thế nào
- Đúng thế! Cả chiều qua bạn chuyện đàm chày mà quên mất. – Khang gật đầu tán thành.
- Rốt cuộc sao lại không thể nói chứ? Tôi thấy nếu nói ra sẽ nhận được nhiều giúp đỡ hơn. – Vy thắc mắc.
- Ngốc! Chốn thương trường rất khốc liệt. Chỉ cần lộ ra một điểm yếu nhỏ thôi là cũng đủ đi đời nhà ma rồi. – Khang giải thích.
- Nhưng ít ra cũng nên nói với bố mẹ anh Khang. Dù gì 2 nhà cũng thân nhau mà. – Ngân nói tiếp.
- Anh nghĩ không được đâu. Thời điểm này mẹ Khang đang rất bức bối về chuyện của Yến. Nếu biết lí do vì lợi ích cá nhân e rằng sẽ càng nóng giận. – Long phân tích.

Rốt cuộc cả buổi ngồi vò đầu bứt tai, nghĩ nát cả óc mà chẳng thể đưa ra nổi một kế sách gì. Cả 5 người thờ dài, bất lực ra về.

Minh trở về nhà, lại lao vào phòng khóa chặt cửa lại. Hôm nay bố mẹ cậu lại không về. Có vẻ dạo này họ rất bận rộn. Cũng tốt... Cậu sợ nếu bố mẹ cậu ở nhà nhìn thấy cậu tiêu tụy vậy lại lo lắng, bắt cậu nghỉ học ở nhà tắm bổ đủ thứ. Cậu như người vô hồn, chỉ biết thờ dài ngao ngán. Lại mở laptop cầu mong tìm được chút manh mối nhưng cuối cùng so với nỗ lực cậu bỏ ra thì kết quả chỉ là con số 0.

Chẳng lẽ chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn sao?

Minh lại đặt người phịch xuống giường, lại chìm vào cơn mộng trong vô thức. Lại nữa! Khung cảnh ấy lại hiện ra... Lại căn biệt thự đang cháy ngùn ngụt đó. Phải, dù cậu biết mình đang mơ, dù là mơ thôi nhưng cậu vẫn vô cùng sợ hãi. Minh lại bước vào, thầm mong khám phá thêm điều gì đó. Vẫn tiếng kêu khóc thảm thiết, những người với khuôn mặt đen vết nhò đang lướt qua cậu. Và... người phụ nữ đó! Vẫn đưa cánh tay về phía cậu muốn nhờ giúp đỡ, đôi môi vẫn mấp máy. Cậu tiến lại để rõ hơn... Không! Không phải muốn giúp đỡ mà hình như đang... đuổi cậu đi, gương mặt sợ hãi tột độ, nước mắt chan hòa hai bên má... Cậu càng tiến lại, người phụ nữ càng sợ hãi, miệng muốn hét lên mà không đủ sức!

Bỗng, Đầu Minh lại lên cơn đau, còn đau hơn những lần trước. Minh tỉnh dậy, hai tay như cầu xé tấm ga trải giường.

- Chết tiệt!

Cậu giận chính bản thân mình. Lẽ nào cậu không đủ can đảm để tìm hiểu tiếp?

Nhiều đêm sau đó, giấc mơ vẫn lặp đi lặp lại nhưng đến lúc gần tới nơi cậu lại tỉnh dậy mất. Kể từ thứ hai đến hôm nay là được 5 ngày rồi... Giấc mơ cũng lặp đi lặp lại 4 đêm.

Vậy mà... vẫn chưa tìm hiểu được chút gì về giấc mơ của cậu, về vụ cháy, về Yến.

Yến vẫn im hơi lặng tiếng đến giờ. Ông Dương giấu quá kín!

Minh vẫn chưa thể nói cho 4 người kia. Chẳng biết tại sao nữa... Cậu cảm thấy chưa phải là thời điểm thích hợp để nói. Cậu đã chắc chắn giấc mơ đó quả thực là một điều kỳ lạ chứ chẳng thể là do cậu suy nhược thần kinh hay bất cứ lý do nào khác bởi sự lặp đi lặp lại như vậy là một điều bất thường.

Đám cháy... biệt thự... Phải chăng nó có liên quan đến vụ cháy ở biệt thự nhà họ Vương khoảng 10 năm trước. Đầu cậu lại đau rồi... Mệt mỏi. Đau nhức. Cậu lại thiếp vào giấc ngủ...

Vẫn cái khung cảnh kinh hoàng ấy: ngôi nhà đang bị ngọn lửa nuốt gọn với tiếng than khóc, kêu gào như thất chặt, cào xé màn đêm. Minh thờ dãi, lại bước vào biệt thự. Cậu biết rằng: rất có thể cậu sẽ lại đau đầu và mọi việc sẽ chỉ dừng lại đến đó. Thế nhưng, cậu vẫn quyết định đến cùng... Cậu đã tự nhủ với bản thân sẽ đối mặt với nó dù có đau đi chăng nữa...

Vẫn người phụ nữ đó... Gương mặt bà ấy cứ khiến đầu cậu đau nhức. Dường như cậu chưa gặp người phụ nữ này bao giờ nhưng vẫn có chút gì đó thân quen, âm áp lạ lùng. Vẫn cánh tay yếu ớt đưa về phía cậu, khuôn mặt đen những vết nhỏ, đôi mắt như muốn òa khóc và... đôi môi mấp máy... Cậu càng tiến lại gần người phụ nữ đang thoi thóp ấy bà lại càng sợ hãi.

Chết tiệt! Đầu cậu lại đau thêm nữa. Đau như bị ghì xuống bởi một cái đe to và nặng. Người cậu lão đảo, đứng không nổi. Cậu một tay ôm đầu, chân cố bước đến. Minh không muốn chùn bước, cậu cố gắng thu hết can đảm tiến đến, ghé sát tai vào người phụ nữ ấy mặc cho cái đầu của cậu như đang bị tra tấn dữ dội...

- Chạy... - người phụ nữ cố gắng lấy hết sức bình sinh nói ra từng chữ bằng hơi thở yếu ớt.

Minh cố ghé tai nghe rõ lần nữa.

- Chạy... khỏi đây. Mau trốn... đi...

Trốn? Tại sao phải trốn chứ? Minh ngạc nhiên, sợ hãi tột độ... Đầu cậu vẫn đau lên, đau đến nỗi chỉ muốn chết quách đi cho xong. Nhưng! Minh vẫn can đảm đến cùng, cậu không thể bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào thêm nữa.

- Trốn đi... con trai...

Con trai??!! Minh sững người. Cậu có đang nghe nhầm không? Con trai là sao? Người phụ nữ đó không lẽ là... mẹ cậu??? Sao có thể chứ! Không thể nào!

Minh vực dậy, vẫn chưa thể hoàn hồn. Cậu bỗng nổi da gà, vô cùng khiếp đảm, lòng cậu hoang mang cực độ...

Đầu cậu... vẫn đau nhức vô cùng. Hai tay Minh ôm lấy đầu, thờ không nổi... Khó thở quá...

Cậu loạng choạng bước ra khỏi giường, xuống tầng tìm thuốc giảm đau. Nhưng chưa bước nổi ba bước, mọi thứ trước mắt cậu cứ như mờ dần... Cậu ngất lịm đi lúc nào không hay.

~~~~~

- Tỉnh lại đi Minh! Con mau tỉnh lại đi! – Tiếng khóc nức của mẹ cậu vang bên tai.

- Thôi.. Con đang mệt. Bà để nó nghỉ ngơi đi. Chắc lát nữa nó tỉnh dậy thôi. – bố của Minh trấn tĩnh vợ mình.

Đội tiếng khóc nức của mẹ và bước chân của 2 người xa dần, Minh từ từ mở mắt. Đầu cậu cũng không còn đau nữa. Cũng khá ổn... Minh thờ dãi thườn thượt, chân tay cứ như run lên khi nhớ về con ác mộng đêm qua.

Khẽ chớp đôi mi, Minh chống cánh tay yếu ớt xuống thành giường, cố đứng dậy bước xuống nhà. Khát! Cậu khát! Cậu cũng không muốn làm phiền bố mẹ. Vì cậu mà họ đã lo lắng quá nhiều.

Nhưng rồi những bước chân của Minh ngày càng chậm dần rồi khựng lại khi nghe tiếng thì thầm của bố mẹ...

- Ông này... Mấy ngày nay tôi để ý thấy thằng Minh hay mệt mỏi lắm. Không lẽ, thằng Minh nó nhớ lại chút gì rồi. Tôi sợ nó nhận ra chúng ta không phải bố mẹ ruột rồi sẽ bỏ ông với tôi mà đi mất... - Bà vừa nói vừa khóc thút thít

- Thôi.. bà đừng lo quá. Chắc... sẽ ổn thôi mà.

Minh như chết lặng, chân cậu đứng không vững, cả thân người như chao đảo, cậu ngồi thụp xuống góc tường, đôi mắt mờ to, đỏ dần, nước mắt trào ra. Lại gì nữa đây??? Rốt cuộc chuyện quái quỷ gì đang xảy ra với cậu thế này ???

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Chap 30: Nói ra là điều không dễ

Hôm nay là thứ bảy. Nặng nề và u ám là 2 điều duy nhất Minh cảm thấy về ngày hôm nay. Mặc cho ngoài trời nắng vẫn vàng, cái nắng vàng chói chang của mùa hè, vẫn tiếng xe cộ ngoài đường nườm nượp, tiếng cười nói của dòng người trên phố nhưng lòng cậu như nổi đầy giông tố, bão bùng, bị mây đen hoàn toàn che phủ, bao kín. Cả ngày nay Minh chỉ biết thu mình lại ngồi một góc nhà, mặt úp xuống đầu gối giống như một đứa trẻ đang bị lạc. Kể cả khi bố mẹ gọi xuống cậu cũng không đáp lấy nửa lời, vẫn ngồi trong căn phòng màu xám ghi đang khóa chốt cửa dường như muốn tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài... Cậu muốn òa lên mà khóc thật to nhưng cổ họng như nghẹn ứ lại, nước mắt cũng chẳng chịu rơi lấy một giọt... Giả như! Khóc được thì sẽ tốt biết bao...

Cậu thấy mình như kẻ hèn nhát, chỉ biết trốn tránh hiện thực. Nhưng biết làm sao được khi hiện thực đáng sợ ấy cứ bủa vây lấy Minh, tấn công cậu một cách tới tấp chẳng để cho cậu yên một giây phút nào để “phản công”...

Giờ thì chẳng những đầu cậu đau mà trái tim cậu hình như đã cố sức chịu đựng mà rạn nứt, nhói lên từng hồi...

Chợt điện thoại trong túi quần của cậu rung lên, Minh đưa tay vào túi, cầm chiếc điện thoại trên tay. Là... Vy.

“A lô... Minh đấy hả? Chúng ta đã hẹn nhau sáng nay ra quán cà phê Y trên đường Z để bàn chuyện mà. Ông quên rồi sao? Sao giờ chưa tới??? “

Im lặng...

“Minh! Có đang nghe tôi nói không đấy? Trả lời đi chứ! “

Vẫn im lặng...

“Ông có bị khủng không hả? Chúng ta còn phải bàn tiếp về chuyện của Yến nữa ! Quan trọng lắm đó!”

Minh sực nhớ ra. Rõ ràng chuyện của Yến chưa giải quyết được mà cậu còn ngồi đây ích kỉ lo sợ cho bản thân thế này...

“Ừ... Tôi đến ngay đây.”

Minh vội đứng dậy, vớ tạm chiếc áo khoác mỏng, cho điện thoại vào túi áo rồi nhanh chân mở cửa phòng.

Minh toan bước ra cổng thì chợt nghe thấy tiếng mẹ mình:

- Minh... Con định đi đâu thế?

- Con ra ngoài có chút việc. Con đi một lát rồi sẽ về thôi. Hôm nay mẹ không phải đến viện sao?

- À không... Hôm nay mẹ được nghỉ. Mà Minh này, con không khõe chỗ nào sao?

- Không... Con ổn. Con đi đây.

Vừa mở cửa cổng toan bước ra thì Minh chợt quay người lại:

- Mẹ này... Lát về con có chuyện muốn hỏi mẹ. Mẹ hứa sẽ trả lời thật lòng nhé!

Bà hơi sững sốt nhưng mau chóng lấy lại bình tĩnh :

- Ừ... Mẹ biết rồi... Tạm biệt con.

Mình chào lại mẹ mình rồi vội vã dắt xe ra phóng vụt đi. Đi rồi... Bà chợt cảm thấy sợ rằng Minh sẽ rời bỏ bà mà đi mất, đưa con mà bà hết mực yêu thương chăm sóc bấy lâu. Nhớ ra điều gì đó, bà cầm điện thoại lên bấm số và gọi:

“Cảm ơn em hôm nay đổi ca cho chị nhé!”

“Không có gì đâu chị Liên. Mà ở nhà có việc gì sao chị?”

“À... không có gì, chị thấy hơi mệt thôi.”

~~~~~

- Này! Sao tôi thấy cậu như người mất hồn thế? – Long vỗ vai Minh

- Tập trung vào suy nghĩ đi chứ! Chuyện quan trọng mà. – Khang hòa theo.

- Ông gặp chuyện gì không hay sao? – Vy lo lắng hỏi thăm.

Minh cười trừ để mọi người thấy mình ổn. Rõ ràng tất cả mọi người đều lo cho Minh khiến cậu cảm thấy khó xử vô cùng. Cậu nên nói cho họ hay không đây?

- Trời ơi! Các anh chị nhìn này! Tin giật gân đấy! – Ngân bỗng la toáng lên

Cả bọn xúm lại, cúi đầu vào chiếc laptop. Ngay lập tức cả 10 con mắt đồng loạt mở to hết cỡ.

Xung quanh bỗng có tiếng xì xào bàn tán...

- Ôi ghê chưa này... Tiểu thư của tập đoàn nhà họ Dương - Sun sẽ đính hôn với nhị thiếu gia Lâm Ngôn của tập đoàn nhà họ Lâm- LM vào chủ nhật tuần sau nè.

- Ôi dào... nhà giàu lấy nhau là điều đương nhiên thôi.

- Chả hiểu cái cô tiểu thư này nghĩ gì mà đâm đầu vào cái tên này - một thằng xấu người lại xấu nét, thay bỏ còn nhanh hơn thay áo...

- Phải đấy tôi nghe nói tên đó vừa rồi bị bắt vì chơi thuốc lắc, hút ma túy lại còn cả liên quan đến đường dây mại dâm. Nhưng nhờ có gia thế khủng bố và ông bố kẻch xù hời lợt nên vẫn ăn chơi trác táng vô tư lự.

- Cái cô này chắc cũng ăn chơi chẳng phải hạng vừa!

.....

Cả người Minh nóng như lửa đốt. Cậu muốn ngay lập tức nhảy ra khỏi chỗ rồi tiến đến bàn của mấy đứa nhiều chuyện kia và tát vào miệng mỗi đứa một phát. Nhưng cậu đã nhanh chóng kiềm chế lại bởi chẳng cần chấp lũ người mồm tôm miệng tép kia làm gì. Cậu tin tưởng và biết chắc rằng: Yên không bao giờ là người như thế! Chuyện đính hôn này chắc chắn là do ông Dương sắp đặt.

- Nhà họ Lâm và nhà họ Vương – Dương từ trước đến giờ luôn đối đầu với nhau, sao giờ lại...? – Khang nhíu mày khó chịu.

- Hẳn là ông Dương đã bị dồn vào đường cùng rồi nên mới phải dùng hạ sách như thế. – Long tiếp lời.

- Có lẽ điều kiện nhà họ Lâm đặt ra là đám cưới của Yên và tên Lâm Ngôn đó và sự hợp tác của 2 tập đoàn để đổi lấy sự sống còn của tập đoàn nhà họ Dương. Có lẽ mục đích chính là để đánh bại tập đoàn nhà Khang đó. – Minh phân tích.

Vy thờ hất, chịu hết nổi liền gất lên:

- Đám nhà giàu các anh thật phiền phức!

Hắn liền cốc “yêu” nó một cái:

- Tôi không giàu, bố mẹ tôi mới giàu nên đừng có bảo tôi phiền phức.

Nó nhún vai:

- Như nhau cả thôi, chẳng phải anh đang xài tiền của họ sao?

- À thì... tại bố mẹ tôi đưa nên tôi phải xài chứ. Không lẽ giữ đến già rồi mang xuống mồ luôn hả?

Thật tình... Hai người này suốt ngày cãi nhau. Làm cho 3 người kia ban đầu thấy cũng thích thú nhưng dần thấy càng phiền hơn vội ngăn ngay lập tức.

- Hai anh chị không cãi nhau một ngày thì không chịu được à? – Ngân gất lên.

- Kệ tụi này. Bé con biết gì mà nói. – Nó và hần háng giọng

Cả 3 người ngả ngửa -.-

- Có định bàn tiếp không hay tôi để 2 cậu cãi nhau cả buổi cho đã miệng? – Long cũng chịu hết nổi với cặp đôi kì quặc này.

Nó và hần gãi đầu gãi tai, ngượng chín mặt. Nó “è hèm” một tiếng rồi trở lại như lúc đầu. Hần thấy thế cũng bắt chước theo. Cuối cùng cũng được yên thân -_-

Nó để ý thấy Minh lại bắt đầu mặt mũi kì lạ, mắt cậu cứ đảo qua đảo lại như lưỡng lự việc gì đó.

- Ông có gì muốn nói sao Minh?

- Tôi... tôi không biết có nên nói không nữa. – Minh vẫn chần chừ, do dự.

- Cứ nói cho tụi này nghe xem nào. Biết đâu giúp được. – Khang nói tiếp.

Hiểu Minh kể lại toàn bộ về giấc mơ mà mình gặp phải không thiếu một chi tiết: từ ngôi biệt thự bị cháy đến người phụ nữ đó. Không ai trong số bọn nó là không bàng hoàng. Mọi người đều ngạc nhiên, không thể thốt nên lời. Minh muốn nói thêm điều gì đó...

Đôi vai cậu cứ như run lên... Mặt cậu cúi gằm xuống bàn rồi lại ngẩng lên, đôi mắt hần rõ nỗi đau khổ.

- Còn nữa... Mong các cậu giữ kín cho tôi...

Mọi người vẫn lắng nghe chăm chú, những ánh mắt lo lắng, cảm thông vẫn không ngừng dõi theo từng cử chỉ, nét mặt của cậu...

- Tôi... tôi không phải... con ruột của bố mẹ tôi!

Mọi người sốc tập hai. Khó khăn lắm cậu mới có thể nói ra sự thật đáng sợ ấy. Lòng Minh bỗng nhẹ một chút và rồi... bắt chợt mắt cậu hần lên những tia đỏ, nước mắt như sắp trào ra. Minh đâu muốn khóc lúc này đâu... Cậu không muốn mình tỏ ra là một người yếu đuối trước mặt người khác. Và cứ thế, nhỏ từng giọt một, từ mắt trái rồi lại mắt phải nối đuôi nhau nhưng ngắt quãng.

Người ta nói: con trai chỉ khóc khi quá đau lòng mà thôi...

Vy lại gần Minh ôm lấy đầu cậu, nước mắt cũng cứ thế mà rơi xuống. Nó thương cậu nhiều lắm. Thằng bạn thân nhất của nó... phải chịu nỗi đau đớn như vậy nó cũng đau lắm chứ. Trước giờ, Minh luôn là người an ủi nó và giờ nó nghĩ cũng đã đến lúc nó nên làm vậy với Minh.

Khang vẫn ngồi đó, nhìn nó và Minh không nói gì. Đương nhiên là hần vẫn ghen, nhưng hần đã tạm gạt sang một bên vì lúc này Minh cần được an ủi... Quả thật, đối với Minh sự thật ấy giống như 2 cú “knock-out” có thể sẽ hạ gục Minh, khiến cậu bị “đơ vẩn” ngay lập tức nếu cậu là một người yếu đuối. Nhưng rõ ràng, Minh vô cùng mạnh mẽ. Điều ấy khiến Khang, Long và Ngân khâm phục vô cùng. Bốn người biết rằng chắc hẳn mấy ngày qua Minh đã phải khổ sở vô cùng vì phải một mình ôm trọn nỗi đau như thế. Vì lẽ ấy họ không giận Minh vì giấu giếm họ bởi rốt cuộc Minh vẫn nói đó thôi mà còn yêu quý và nể phục Minh hơn...

Đội không khí đau buồn dần lắng xuống, Long mới bắt đầu lên tiếng:

- Vậy... theo tôi phỏng đoán chắc chắn người liên quan đến vụ cháy khoảng 10 năm trước đó không chỉ có Vy, Khang, tập đoàn họ Vương, Dương mà còn thêm cả Minh và người phụ nữ bí ẩn đó nữa...

- Rất có thể... đó là mẹ ruột của ông, Minh à.

- Nhưng bà ấy làm gì ở tập đoàn nhà tôi? – Khang thắc mắc.

- Điều đó thì cần điều tra thêm, nhưng ít ra chúng ta đã có thêm chút manh mối cũng khá quan trọng rồi. – Ngân kết luận.

- Còn điều này... - Minh nói tiếp – tôi đã hẹn mẹ tôi chiều nay về sẽ hỏi bà một số chuyện để xác minh và tìm thêm thông tin. Có gì tôi sẽ báo mọi người sau.

- Được tôi và Ngân cũng sẽ cố gắng hỏi bố tôi. - Vy nói

Cả 5 người rời quán cà phê để trở về nhà.

Vừa đến cổng, Minh đã vội vã dắt xe vào trong nhà. Bà Liên chạy ra:

- Minh... Về rồi hả con? – Trên môi bà nở một nụ cười, nụ cười phảng phất sự lo lắng.

Minh chào mẹ rồi bước vào nhà, ngồi xuống ghế. Đội mẹ mình vừa ngồi xuống, cậu nhanh chóng hỏi:

- Mẹ... Con không phải con ruột của mẹ phải không?

Dù đã lờ mờ đoán được con sẽ hỏi gì nhưng bà Liên vẫn không khỏi sốc, không thể ngờ rằng Minh có thể hỏi một cách thẳng thắn như vậy.

Mặt bà quay đi chỗ khác, ánh mắt như lảng tránh, không muốn nhìn thẳng vào con trai mình:

- Ủ...

Tưởng rằng cậu sẽ tức giận mà chạy đi mặc cho bà ngăn cản nhưng không, Minh vẫn bình tĩnh trên ghế.

- Mẹ... có thể kể cho con tất cả từ lần đầu gặp con không?

Bà Liên thở dài :

- Thực ra tối hôm đó, ta đang trên đường đến bệnh viện để trực đêm thì thấy con ngất bên vệ đường. Khuôn mặt xước xát, đen nhem những vết nhỏ, chân tay lạnh buốt... Ta sợ hãi đem con đến bệnh viện. Nhưng thật không may, con lại bị mất trí nhớ, nên... ta nhận nuôi con.

- Mẹ có nhớ thấy con ở đâu không? – Minh vẫn tiếp tục hỏi, tay nắm chặt, khẽ run.

- Nếu ta nhớ không nhầm thì... cạnh một bộ điện thoại công cộng. Gần đó... hình như... là một đám cháy! Nhưng theo trí nhớ của ta lúc ta thấy con, thì lính cứu hỏa ở chỗ đó cũng xong phần việc của mình rồi.

Minh cúi gằm mặt. Có lẽ cậu linh cảm đúng... Minh đứng dậy, toan bước đi...

- Minh! Đừng bỏ mẹ và bố mà đi... – bà Liên khóc òa lên

Minh nắm lấy bàn tay bà, dịu dàng nói:

- Mẹ... Con sẽ không bao giờ bỏ 2 người. Bố và mẹ là hai người quan trọng nhất với con! Hai người đã cứu mạng con, tái sinh con lần thứ 2, nuôi dạy con trở thành như bây giờ... Không bao giờ, không lúc nào con quên!

Bà Liên như dịu lòng, đưa tay gạt đi dòng nước mắt, mỉm cười hạnh phúc nhìn con trai mình...

Bạn đang đọc truyện *Có Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Truy Tìm

Minh bước lên phòng, lại nằm xuống giường và suy nghĩ. Điện thoại của cậu chợt đổ chuông. Một số lạ!

“A lô... Cho hỏi ai vậy?”

Đầu dây bên kia đáp lại vội vã:

“Minh! Tôi, Yên đây!”

Minh vội bật dậy như lò xo.

“Yên? Cậu giờ sao rồi?”

“Ồn... Không có nhiều thời gian hỏi thăm đâu. Giờ tôi đang bị bế tắc. Khó khăn lắm mới nắn nỉ được di thư để liên lạc với cậu. Minh... khoảng 10 năm trước...”

“Chuyện ấy tôi biết rồi. Có vẻ quán gia nhà cậu biết gì đó về vụ cháy.”

“Đúng... Tôi đã phải hỏi đi hỏi lại cả lượt mà di cũng không nói. Nhưng tôi nghĩ là cậu làm được. Sáng mai đi sẽ đi chợ trung tâm lúc khoảng 9h cậu chỉ cần đợi ở đường A thì sẽ gặp được.”

“Thế còn lễ đính hôn của cậu với tên Lâm Ngôn?”

“Cậu biết rồi ư? Chuyện đó...”

Đầu dây bên kia bỗng tắt phụt đi. Chắc chắn là Yến bị bố mình bắt quả tang đang gọi điện thoại nhưng có lẽ ông ấy vẫn chưa biết nội dung cuộc nói chuyện điện thoại giữa Minh và Yến. Cậu thấy lo cho Yến vô cùng... Đây! Cái cảm giác ấy lại đến.. Mạnh mẽ hơn bao giờ hết... Minh cũng chẳng thể hiểu nổi trái tim mình nghĩ gì nữa...

Sáng hôm sau, Minh đã đứng chờ ở đường A trước 30 phút. Lòng cậu thấp thỏm không yên vì vừa lo cho Yến lại vừa lo không biết có cuộc chuyện có được suôn sẻ và liệu cậu sẽ phải chấp nhận thêm một sự thật đau lòng nào nữa không...

Đúng 9h, vẫn chưa thấy bóng dáng bà Tư.

Chờ đợi... chờ đợi và chờ đợi...

Giờ là 10h, Minh thất vọng não nề, bấm bụng định quay gót trở về nhà thì bị va vào người nào đó. Cậu xin lỗi rồi rít rồi ngồi xuống nhặt đồ giúp. Vừa ngẩng mặt lên, mắt cậu mở to ngạc nhiên. Bà Tư đang ngồi trước mặt cậu, tay vẫn lúi húi nhặt lại đồ bị rơi.

- Di Tư... phải không ạ? – Minh cất tiếng hỏi

Người quản gia bắt giác ngẩng mặt lên, cũng ngạc nhiên không kém gì cậu.

- Cậu là...?

- Di quên rồi sao. Cháu là bạn của Yến, có lần đến biệt thự nhà họ Dương rồi đó.

Bà Tư hơi hoảng, vội vàng nhặt thật nhanh đồ cho vào làn rồi đứng dậy toan bước đi. Minh đã kịp giữ bà lại.

- Di Tư này... chúng ta nói chuyện chút đi.

Hai người rẽ tạm vào một quán café nhỏ. Bà Tư chỉ im lặng cúi đầu, không dám nói câu nào. Nhưng rồi bà cũng lên tiếng:

- Cậu Minh à... Chuyện hôm đó... cậu hãy quên đi. Nếu không ông chủ mà biết không chỉ tôi gặp rắc rối mà cậu cũng sẽ phải đối mặt với nguy hiểm.

- Sao lại nguy hiểm? Chuyện đó... không khiếp lắm sao hả dì?

- Tôi không biết! Mong cậu Minh đừng hỏi thêm nữa!

Ánh mắt Minh bỗng trùng xuống, thờ dài:

- Không biết với biết mà không nói khác nhau đấy.

Lời Minh nói khiến bà Tư khựng lại vài giây rồi ánh mắt lại lảng nơi khác.

Minh kể cho bà nghe về giấc mơ mà cậu gặp phải mấy đêm qua một cách khe khẽ như thì thầm. Cậu cũng chẳng biết tại sao cậu lại nói ra nhưng trực giác cậu đã mách bảo rằng nói cho bà Tư là một quyết định đúng đắn.

Mặt bà biến sắc, lo lắng, sợ hãi đan xen kinh ngạc. Điều này khiến Minh càng chắc chắn hơn: rõ ràng bà biết điều gì đó về đám cháy.

- Tại sao người phụ nữ đó lại gọi cháu là con trai chứ? Di Tư... đi thử giải thích giúp cháu xem – Minh lại gắng hỏi bà.

- Tôi không biết gì cả. Cậu đừng nói nữa. – Hai tay bà quản gia ôm lấy đầu, miệng liến thoắng.

- Rõ ràng là di biết. Di mau nói đi!

Cảm thấy không ổn, bà Tư thờ dài, hít một hơi thật sâu...

- Tôi không chắc đó có phải bà ấy không. Nhưng theo miêu tả của thì 10 phần đúng 8 phần rồi. Nếu tôi nhớ không nhầm... Trong đám cháy năm ấy, mọi người đều thoát được ra ngoài, đa số không may khi ra được thì đã không toàn mạng nữa, một số khác may mắn hơn được cứu sống và tôi là một trong số đó...

Minh vẫn im lặng chăm chú nghe bà Tư kể lại...

- Hình như tối hôm ấy là tiệc thừa kế chức chủ tịch của ông Vương... Tôi nằm trong danh sách đầu bếp cho buổi tiệc đó và cả bà ấy- bà Thu, nếu đúng như cậu miêu tả... Chúng tôi từng là đồng nghiệp rất thân với nhau. Không hiểu sao khi nghe bếp trưởng nói về buổi tiệc ấy, mặt bà Thu biến sắc. Hôm đó, tôi đã bí mật theo dõi và hình như bà Thu mang theo một cậu bé chừng 5 tuổi. Nếu giờ thằng bé lớn lên chắc... cũng trạc tuổi cậu. Khi buổi tiệc vừa bắt đầu thì ông Vương đã biến mất. Có vẻ chủ tịch phụ nhân quá cố biết bà Thu, tôi không rõ lắm chỉ nhớ rằng khi bà biết tới sự có mặt của bà Thu trong buổi tiệc đã tìm đến và chửi mắng thậm tệ trước mặt mọi người. Sau đó, thật không may, sự cố chập điện xảy ra... Thực ra, tôi cũng không rõ nguyên nhân của vụ cháy cho lắm vì lúc đó bất tỉnh rất may đã được ông bà Dương đưa ra ngoài. Nhưng... bà Thu và cậu bé đó là 2 người duy nhất mắc kẹt trong đó...

Nói đến đây, mặt bà Tư trở nên sợ hãi hơn và phảng phất chút gì đó hối tiếc, ân hận...

- Sau đó... tôi đã tìm đến đó lần nữa nhưng chỉ thấy thi thể của bà, còn cậu bé đó thì không hề thấy, lẽ nào là...

- Là cháu... Cháu nghĩ vậy và có lẽ đi cũng đang chung suy nghĩ như thế.

Bà Tư im lặng không đáp...

- Mong di đừng nói với ai. Cháu muốn tự mình nói...

Bà Tư khẽ gật đầu, cúi chào định bước đi thì Minh lại nói tiếp:

- Nhưng lý do sự thật ấy bị che dấu là gì? Chỉ vì... mẹ cháu sao?

- Chuyện này... tôi không biết. Có lẽ là vì họ muốn bảo vệ sự nghiệp của họ... Nếu để lộ ra ngoài, hậu quả sẽ rất khó lường, không chừng sẽ tán gia bại sản. Những người còn sống và có liên quan đến vụ cháy sẽ bị thẩm vấn nếu không thì sẽ bị... diệt khẩu thôi. – Bà Tư thở dài đáp lại

Trong lòng Minh vô cùng rối ren... Cậu lo cho sự an toàn của di Tư hơn của mình vì mình. Minh băn khoăn không biết liệu khi yêu cầu bà Tư nói ra thế này có phải là đẩy bà vào chỗ chết hay không...

- Cháu xin lỗi vì đã... - Minh cúi đầu, xin lỗi một cách chân thành.

- Không sao... cháu là người cần phải biết... Có điều giá như không biết sẽ tốt hơn...

Minh cười nhạt, dù sự thật chưa được tìm ra hoàn toàn nhưng rõ ràng mẹ ruột của cậu đã phải chịu nhiều khổ sở. Tim cậu như thắt lại, đau đớn như bị vỡ thành ngàn mảnh. Minh cố ngăn những giọt nước mắt muốn chảy ra, ngẩng mặt nhìn bà Tư:

- Di Tư này... phiền đi đưa cháu đến phần mộ của mẹ cháu...

Bà Tư không nói một lời, đưa tay ra hiệu cho Minh bước theo mình. Hai người bắt một chiếc taxi. Theo sự chỉ dẫn của di, chiếc xe lăn bánh, dọc theo con đường ra ngoại ô. Đi được khoảng 15 phút, chiếc xe chậm dần rồi dừng hẳn. Minh và di Tư bước xuống. Trước mặt cậu là một bãi đất hoang, xung quanh có một vài cây bụi nhỏ, lá màu vàng nâu do bụi bám, có một vài nấm mồ nhỏ ở đó. Minh bước từng bước theo chân bà Tư... Hai người dừng trước một mộ đất không lớn lắm, xung quanh cỏ dại mọc um tùm, bên trên chẳng có gì ngoài một ít hoa đã héo từ lâu, cùng một bát hương hay thứ gì đó không rõ hình thù có một vài cây nhang cắm bên trên nhưng đều trụi lùn.

Minh không thể kiềm chế nổi, sống mũi cậu cay cay, đôi mắt như nhòe đi trong những giọt nước mắt. Minh khụy xuống, ôm lấy cái nấm mồ nho nhỏ ấy...

- Mẹ... Con xin lỗi... Con đến muộn rồi. Con là đứa bất hiếu! Tại sao con lại có thể quên mẹ được cơ chứ? Hơn 10 năm qua mẹ đã sống trong khổ sở, một mình chịu bao mưa gió bão bùng thế này ư? Ở một nơi hoang vu, cô quạnh, không người chăm sóc như thế sao? Con thật có lỗi lớn với mẹ....

Minh càng lúc càng òa khóc to hơn, nước mắt cậu lăn dài trên hai má rồi rơi xuống hòa vào đất, hòa với mẹ cậu... Một lúc sau, Minh nín khóc dần, nhưng đôi mắt cậu vẫn hằn rõ sự đau khổ... Cậu vẫn quỳ trước mộ mẹ, tay nhỏ những búi cỏ dại đang cắm vào đất, dọn dẹp sạch sẽ rồi bước vào ô tô, cầm ra một bó hoa hồng bạch đặt trước mộ, thấp những nén nhang với lòng yêu thương, thành kính nhất...

- Mẹ à, hãy tin con! Con nhất định tìm ra tất cả sự thật!

Di Tư và Minh bước trở lại vào chiếc taxi, Minh vẫn không rời mắt khỏi nấm mồ của mẹ cậu, ánh mắt yêu thương vô hạn. Minh vẫn nhìn theo cho đến khi mộ đất nhỏ dần rồi mất hút...

- Thôi chết! Hơn 1h trưa rồi... Tội mà về trễ chắc ông chủ lại mắng mót. – Di Tư nhìn đồng hồ hết hoảng.

- Không sao, di chỉ cần đưa cháu lại đường A thôi, cháu sẽ tự về.

Đến đường A, Minh chào tạm biệt di Tư rồi bước xuống, rào bước về nhà. Cậu đã lại biết thêm một bí mật đau lòng khác nhưng Minh nghĩ bản thân đã đủ dũng cảm để đón nhận nó và chuẩn bị tinh thần tìm hiểu những sự thật tiếp theo... Đương nhiên, như đã nói, Minh sẽ không rời bỏ mẹ hiện tại của mình mà đi, cậu đã nợ họ quá nhiều. Tuy họ không phải những người sinh thành ra Minh nhưng lại là người nuôi dạy cậu khôn lớn, điều đó khiến Minh phải tự nhắc nhở bản thân sống sao cho xứng đáng với công lao to lớn của ông Vũ và bà Liên.

Điện thoại trong túi cậu lại rung lên...

“A lô... Minh hả? Ông đang làm gì vậy? Chiều nay chúng ta bàn tiếp chứ?”

“Ừ.... Khoảng 4h nhé.”

“Sao không bàn sớm hơn?”

“Tôi bận chút việc...”

~~~~~

2h chiều. Minh dắt chiếc xe đạp điện ra cổng rồi leo lên phóng đi.

Nơi cậu định đến là phố X !

Minh dừng xe trước một ngôi biệt thự màu trắng, bước đến bấm chuông và chờ đợi...

Không lâu sau, một người hầu gái chạy ra mở cửa.

- Cậu tìm ai?

- Tôi muốn gặp ngài chủ tịch Vương. Phiên cô...

- Ngài chủ tịch bận rồi!

Cô người giúp việc gắt lên định đóng cánh cổng lại thì Minh đã kịp chặn.

- Không sao, tôi chỉ xin ngài ấy vài phút thôi. Tôi tên Minh, bạn của thiếu gia Vương Khang, cô chỉ cần vào báo vậy thôi...

Một lúc sau, người hầu gái vội vã chạy ra mở cửa, rồi rít xin lỗi Minh. Minh cúi đầu bước vào. Cô hầu gái dẫn cậu qua cái sân rộng với nhiều loại cây, sân vườn được trải thảm cỏ xanh mượt. Cuối cùng cũng đến lối vào biệt thự...

Minh bước vào phòng khách theo sự chỉ dẫn của người quản gia. Căn phòng rộng rãi được bố trí rất tuyệt vừa mang nét hiện đại nhưng lại vừa trưng bày nhiều món đồ cổ đắt giá. Ông Vương đang ngồi trên chiếc ghế lớn, nhìn cậu bằng ánh mắt bí ẩn đó.

- Cháu chào bác! Đến tìm gặp bác đột ngột thế này thật thất lễ. – Minh cất tiếng.

- Ủ... chào cháu. Cháu muốn tìm gặp ta có việc gì? – Ông Vương mỉm cười đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghệm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chân Tướng

- Nhưng trước tiên, cháu mong sẽ không có ai xen vào cuộc nói chuyện này.

Ông Vương như hiểu ý, gạt nhẹ đầu rồi cho người giúp việc và quản gia lui đi nơi khác. Căn phòng lúc này chỉ còn lại ông và Minh. Khẽ mỉm cười, ông Vương nói:

- Được rồi... Cháu muốn hỏi gì mà bí mật thế?

Minh mân mê chén trà màu trắng sứ in những đường hoa văn nổi mạ vàng tinh xảo, gương mặt cậu bỗng trở nên lạnh lùng, có chút gì đó đau xót, căm giận.

- Có phải... khoảng 10 năm trước nhà họ Vương từng xảy ra họa hoạn phải không ạ?

Choang...

Chén hồng trà trên tay ông Vương đột ngột rơi tự do, vỡ tan tành trên nền nhà.

Ông Vương sững sốt, không thốt nên lời, không thể ngờ rằng Minh có thể hỏi một cách thẳng thắn như vậy. Sau vài giây định thần lại, môi ông khẽ mấp máy, ấp úng từng chữ:

- Tại... tại sao... cháu lại biết?

- Do tình cờ thôi, thừa bác...

-

Tình cờ? Ý cháu là sao?

Minh im lặng vài giây rồi nhìn thẳng vào ông Vương bằng con mắt sắc lạnh như, đôi môi khé nhếch lên nở nụ cười cay đắng xen lẫn uất hận.

- Tôi còn tưởng ông sẽ chối bay chối biến chứ nhưng nhận luôn cũng tốt.

Mặt ông Vương như xám lại, sợ hãi, hoảng hốt dù đã cố gắng tỏ ra bình tĩnh nhưng vẫn không thể giấu đi. Nở một nụ cười xuề xòa, gắng gượng, ông đáp lại:

- Cháu... cháu đang nói gì thế? Ta... ta không hiểu.

Minh không thể chịu được nữa, đứng bật dậy khỏi ghế. Một tay chỉ về phía ngài chủ tịch, tay kia nắm chặt thành nắm đấm dường như muốn bóp nát mọi thứ. Đôi vai cậu, cánh tay cậu và cả thân người cậu run lên, hai hàm răng nghiến vào nhau, rít lên:

- Giờ ông vẫn còn giả ngây giả ngô sao??? Vì các người! Vì lũ độc ác các người đã khiến tôi và mẹ phải li tan, khiến mẹ tôi đến khi chết rồi vẫn phải sống khổ sở trong cô quạnh, không người chăm sóc!

- Ta... ta thực sự không hiểu. Cháu hãy bình tĩnh đã! Không phải cháu nói mẹ cháu làm bác sĩ sao?

Minh mặc kệ những lời ông Vương nói, sự giận dữ của cậu như đang bị đẩy đến cực điểm, không thể nào nguôi lại được. Chỉ cần nhớ đến khuôn mặt đen nhem người mẹ quá cố trong giấc mơ hay cái nắm mồ cô quạnh nơi đất hoang đầy gió bụi ấy, Minh lại càng thấy căm giận hơn...

- Lũ độc ác! Trong tối đó, cái ngày ông trở thành chủ tịch, chẳng vì lý do gì mẹ tôi bị các người chửi mắng thậm tệ, đến khi cháy nhà không ai đến cứu. Các người có phải là con người không?

Đột nhiên, ông Vương ngã khỏi chiếc ghế, khụy xuống sàn nhà. Sự bàng hoàng, sợ hãi đã lộ rõ trên khuôn mặt ông, những nếp nhăn trên vầng trán cao rộng của ông như đang xô vào nhau, đôi lông mày nhíu lại:

- Cháu... cháu nói mẹ cháu? Người cháu đang nói đến không lẽ là... Thu?

Minh xồng xộc chạy lại, nắm lấy cổ áo ông Vương, rít lên từng chữ như một con thú dữ đang đói mồi, đôi mắt cậu hằn đỏ những tia máu, trợn trừng lên:

- Rõ ràng các người biết mẹ tôi! Nói đi! Tại sao lại đối xử với mẹ tôi như thế? TẠI SAO?

Đôi mắt ông bỗng nhắm lại, thờ dài một cách bất lực, gương mặt ông trở nên đau xót:

- Ta...xin lỗi...

Minh buông lỏng cánh tay, cố gắng tiết chế, kìm nén lại cơn giận giữ hết mức có thể.

- Thực sự... ta không rõ vì lúc đó ta không có mặt ở buổi tiệc. Tối hôm đó, con trai ta và cả Vy bị một nhóm người bắt cóc, bọn chúng dọa sẽ giết hai đứa nếu ta không đưa tiền chuộc và báo cảnh sát nên ta phải một mình đến đó, đi cùng ta có cả bố của Vy nữa. Ta và ông ấy không nói rõ cho 2 đứa vì sợ chúng sẽ sợ hãi, hoảng loạn. Ta không biết sự việc ở buổi tiệc diễn ra như thế nào... Chính ta bị họ giấu hầu như mọi chuyện, cả nguyên nhân mẹ con đưa đến đó, ta cũng không hay. Nhưng...có lẽ ta biết lý do mẹ ta mắng Thu. Vì... Thu là mối tình đầu của ta... Ta và mẹ con yêu nhau nhưng gia đình ta phản đối và ép cưới ta với con gái nhà họ Hà vì sự hợp tác giữa hai tập đoàn... Còn nữa... vì mẹ ta biết ta đã có con với Thu. Và người ấy... chính là con!

Minh bàng hoàng, kinh ngạc, cổ họng cậu như cứng lại. Một phút sau khi trấn an bản thân, môi Minh lại nhếch lên, nhìn ông Vương bằng ánh mắt mỉa mai, giễu cợt.

- Ông đòi nghề đi làm biên kịch được rồi đấy. Dối trá! Tôi không tin!

- Con không tin cũng được... Nhưng đó hoàn toàn là sự thật! Ngay từ lần đầu nhìn thấy con ta đã ngỡ ngơ, con và bà ấy quá giống nhau. Ta có lỗi với con và mẹ con. Giả như ta đến kịp, giả như ta đủ mạnh mẽ để đến với mẹ con, giả như...

- Ta với ông không thể nào là cha con được! Nếu có thể thật, tôi cũng không bao giờ chấp nhận một người bố như ông!

Cạch...

Cánh cửa như bị bật tung ra. Một bóng người phụ nữ bước vào, nét mặt bà cũng thoáng sự sợ hãi, kinh ngạc, lại thêm cả sự hối hận nhưng không hề mất đi vẻ quyền quý, kiêu cách.

- Hai người... Chuyện này...

- Kia bà! Bà về sao không nói tiếng nào?

- Cậu trai kia... thực sự là con của cô ấy sao???

Vẫn ánh mắt sắc lẹm đó, ánh mắt lạnh tựa băng đó, Minh quay đầu sang nhìn thẳng vào bà Vương nhưng rồi đôi mắt cậu chợt mở to hết cỡ...

- Vương Khang! Sao cậu lại ở đây?

Hắn im lặng cúi đầu không đáp lại, bước từng bước chậm chậm ngồi xuống cạnh Minh, cổ tỏ ra bình tĩnh nói từng từ rõ ràng:

- Giờ bố mẹ nói rõ ra đi! Đừng che giấu nữa...

Bà Vương như thất thần, nhẹ nhàng bước đến, ngồi xuống ghế, lưỡng lự không nói.

- Hai người... mau nói đi! – Đến lượt Minh lên tiếng

Bà Vương gắng gượng không tỏ ra sợ hãi nhưng cảm xúc của bà chẳng thể bị che giấu qua đôi tay run run đang cố đan vào nhau, ánh mắt cũng không kiên nhẫn như trước... Bằng giọng nói trầm, bà cất lời:

- Thực ra... Ta và Thu trước từng là bạn thân. Nhưng ta là một người bạn không tốt... Ta đã yêu thầm người yêu bà ấy. Đến khi biết mình sắp cưới lại chính là ông ta, ta đã vô cùng vui mừng không nghĩ đến cảm nhận của Thu. Buổi sáng hôm bố con nhận chức chủ tịch, Thu đến tìm ta... Bà ấy không may bị mắc bệnh ung thư, lúc đó đã đến giai đoạn cuối. Biết mình không sống được bao lâu nữa nên định nhờ ta nuôi dạy giúp... Nhưng ta... đã quá ích kỉ! Hình như tên bà ấy có trong danh sách đầu bếp của buổi tiệc nên đã nhân cơ hội đó, gấp bố con để nhờ nuôi nấng đứa trẻ... Nhưng bố con lại đi bận cứu Khang nên không hề hay biết. Thật không may là mẹ chồng ta biết đến sự có mặt của Thu trong bữa tiệc nên đã gọi đến mà mắng mỏ... Sau đó sự cố chập điện lại xảy ra...

Minh bỗng đứng dậy, không nói một lời tiến về phía cửa.

- Minh! Con định đi đâu? – Ông Vương đứng dậy lo lắng hỏi.

- Ra khỏi đây... Tôi thật khâm phục mình có thể ngồi đây suốt hơn một tiếng đồng hồ để nghe câu chuyện nhảm nhí này!

- Đó không phải nhảm nhí! Đó là sự thật! – Bà Vương gắt lên nhưng trong lời nói xen cả sự hối hận

- Đừng ngụy biện nữa! Đó chỉ là cái cớ cho sự độc ác của các người thôi!

Nói rồi, Minh chạy vụt đi. Khang ngồi nghe nãy giờ cũng bàng hoàng, hoảng loạn không kém. Hắn không thể nói thêm một lời nào. Giây phút này, đầu hắn rối như tơ vò, người nóng như lửa đốt. Sự thật gì chứ!!! Hắn ước mình giả như chưa từng nghe, chưa từng biết đến cái “sự thật” khủng khiếp này. Tay hắn run rẩy chống vào tay vịn ghế, chân đứng không vững. Hắn chạy vụt ra ngoài mặc cho ông bà Vương có gọi khản cổ cũng không nghe.

Khang phóng chiếc ô tô màu đỏ máu ra đường cao tốc, lao đi như một người điên, bất chấp những xe khác. Trong đầu hắn, bên tai hắn ù đặc bởi những lời vừa rồi. Hắn và Minh là anh em cùng cha khác mẹ thật ư? Lại còn được sinh ra từ cái bí kịch ấy?

- Chết tiệt! Chết tiệt!

Hắn hét ầm lên trong chiếc ô tô vẫn đang lao vun vút.

Bỗng điện thoại của hắn reo lên.

“VIỆC GÌ?” Hắn thét lên trong điện thoại.

“ANH UỐNG LỘN THUỐC HAY ĂN PHẢI BÀ CHUỘT THẾ HẢ? TÔI LÀM GÌ ANH CHƯA MÀ TO TIẾNG VỚI TÔI” đầu dây bên kia cũng hét lên bực tức.

Hắn đưa máy lên nhìn, ra là nó.

“Tôi... xin lỗi. Đang không ổn lắm...”

“Khùng! Gần 4h rồi đấy. Không nhớ gì à?”

“Biết rồi!”

Hắn tắt phụt điện thoại. Kể từ lúc biết đến cái sự thật đó, cậu cảm thấy khó lòng mà đối mặt với Minh. Rất có thể lát nữa cũng sẽ phải nói ra với mọi người. Mặt hắn nhăn lại khó chịu, vô đầu bứt tai rồi nhả ga một cái thật mạnh. Chiếc xe màu đỏ lại tiếp tục lao vun vút như xé toạc không khí thẳng tiến đến quán cafe Y...

Chương 33: Kế Hoạch Bất Khả Thi

Tại quán cà phê Y mọi người đã đến đầy đủ ngoại trừ Khang và Minh.

- Sao mãi mà anh Khang không tới nhỉ? – Ngân sốt ruột

- Chắc sắp tới rồi, chị vừa gọi mà. – Vy đáp

Kít....

Một tiếng phanh xe gấp ở bên ngoài, Vương Khang bước vào quán cà phê Y với dáng vẻ ngạo nghễ, khuôn mặt lại hầm hầm. Tay hắn kéo mạnh chiếc ghế gỗ ra rồi ngồi thụp xuống. Sau khi liếc nhanh xung quanh, hắn cất lời:

- Thăng Minh chưa tới à?

- Chưa... - nó đáp lại – tôi đã gọi nát cả máy rồi mà vẫn không nghe.

Hắn chép miệng, cảm ly espresso lên nhâm nhi rồi tặc lưỡi thờ dài. 3 người cảm thấy khó hiểu vì hành động kì quặc của hắn bởi hiếm khi hắn có hành động n, khó chịu nhưng không vì thế mà những cô gái trong quán ngừng dán con mắt vào hắn, họ luôn miệng thốt lên: “Trông anh ấy tức giận lại càng nam tính!”

- Rốt cuộc là có chuyện gì hả? – Long cất lời phá tan bầu không khí căng thẳng trong im lặng.

- Không biết... - Hắn hờ hững đáp lại – Chắc đang chui rúc trong xó xỉnh nào đó.

- Chuyện gì khủng khiếp lắm sao mà phải trốn tránh như thế chứ? – Vy hỏi tiếp

- Phải...

Hắn trả lời bằng vên vên một chữ, ánh mắt dường như chỉ tập trung vào cốc cà phê có màu vàng sáng bên trên và dần trở nên đen đặc ở đáy ly mà chẳng buồn để ý đến mọi vật xung quanh

- Có chuyện gì thì mau nói đi chứ! Bọn tôi tò mò lắm rồi đấy. – Nó thúc giục.

Vẫn cái thái độ giả- vờ- bình- thản đáng ghét chẳng giống bình thường đó, hắn từ từ chuyển vài viên đường trắng tinh vào ly cà phê.

- Mày đừng như thế nữa! Có uống lộn thuốc không vậy??

Long không thể chịu đựng thêm, đứng phắt dậy khỏi ghế, tay đập mạnh xuống mặt bàn. Mọi người trong quán cà phê quay lại nhìn cậu bằng ánh mắt khó chịu (thực ra cũng có vài mắt trái tim). Long xấu hổ, đành cười trừ rồi cầm nín, lặng lẽ mà ngồi xuống vị trí cũ.

Khang liếc nhìn Long, lại thờ dài. Chuyện này vừa dài dòng, rắc rối, lại khá tế nhị và khó nói khiến hắn chỉ biết lờ đi cho xong chuyện, trong lòng vẫn như ngồi trên đống lửa, lưỡng lự có nên nói hay không.

Vừa lúc đó, có tiếng bước chân vào quán... Thấy động, hắn ngẩng mặt lên.

Vẫn cái dáng cao lêu nghêu đó, khuôn mặt với cặp kính cận đó...

Là... Minh!

- Ô! Ông đến rồi này! Sao muộn thế? Trễ hơn 30 phút rồi đấy... - Nó vừa toét miệng cười, vừa vờ giận dỗi

- Xin lỗi. Tôi bị "Tào Tháo đuổi"- - Phải ở nhà giải quyết rồi mới đi được.

Điều bộ lông cuống, áp ứng giải thích nguyên nhân đi muộn của tên Minh khiến nó, Ngân và Long không nhịn được cười nên đành “ăn xá” tha tội đến tể. Minh mỉm cười, nhẹ nhàng kéo ghế ra và ngồi xuống.

- Mọi người bàn được những gì rồi? – Minh hỏi

Khang nhìn Minh dò xét, nét mặt của cậu. Cái tên này! Sao có thể thay đổi nét mặt nhanh như vậy chứ! Vừa rồi còn giận dữ, cuồng nộ giờ lại cười toe

toét. À thì thực ra hẳn cũng đâu kém cạnh gì đâu :))

"Tào Tháo đuổi gì chứ! Rõ là cậu ta đang bịa ra cái có thì đúng hơn" Hấn nghĩ.

- Chẳng gì cả... Tôi hỏi mãi mà anh ta có hé nửa lời đâu. – Nó giận dỗi trở tay về phía hấn trách móc
- Các cậu... biết làm gì chứ? Rắc rối và dài dòng lắm lại còn rất hư cấu! Tôi chẳng tin! – Minh tặc lưỡi
- Ý cậu là bố mẹ tôi nói dối ư? – Hấn liếc Minh bằng ánh mắt hơi khó chịu một chút
- Này này... Hai anh đừng quay em với chị Vy và anh Long như chong chóng vậy chứ? – Ngân phản nản.
- Đúng rồi đấy. Hai người đều biết chuyện này đúng không? Vậy mau nói đi! – Long đồng tình
- Phải đấy... Tội tôi tò mò muốn chết đây này. – Nó hùa theo gật đầu lia lịa.

Hấn và Minh thờ dài nhìn nhau. Tóm lại là nên nói hay không?

- Cậu nói đi. – Hấn hất tay về phía Minh, hắng giọng
- Thôi cậu nói đi. – Minh lại đùn đẩy cho hấn ==’
- Hai người quá lăm rồi đấy nhé! – Ngân và Long nhăn mặt cau có
- Tóm lại có nói không hay để tôi dùng biện pháp mạnh? – Nó vừa nói vừa xắn tay áo, bẻ tay côm cốp
- Thôi được rồi... tôi nói...

Minh thờ hất, kể lại toàn bộ câu chuyện quá khứ rắc rối. Tuy 3 người chỉ hiểu được một chút vì chuyện quá dài dòng, chùng chình nhưng cũng không khỏi sốc, 6 đôi mắt căng lên cực độ, mồm há hốc, ánh mắt lo sợ theo từng nhịp kể và nhịp thờ đều đều của Minh.

Nó lắp bắp:

- Vậy... Hai người... thực sự là anh em sao?!
- Có lẽ... - Hấn buồn bực trả lời
- Chà chà... Đúng là một chuyện “kinh thiên động địa” đấy. Thật không tin nổi! –

Long vẫn chưa thể thoát khỏi trạng thái kinh ngạc.

- Chưa chắc... Biết đâu ông ta thêu dệt nên chuyện đó thì sao. – Minh cười khẩy nói
- Anh có thể đi kiểm tra AND mà... - Ngân gợi ý
- Không thích, không muốn! Anh đã có một cuộc sống quá tuyệt vời bên bố mẹ anh rồi!
- Nhưng ông đâu thể trốn tránh, chối bỏ được sự thật...

Không khí quanh 5 người bỗng trùng xuống một cách lạ lùng, căng thẳng, bức bối... Chẳng ai nói một lời với ai. Đúng là một chuyện khó nói... Hấn và Minh vẫn chẳng thể nhìn thẳng vào nhau. Cái khoảng cách giữa 2 người như bị ngăn bởi một bức tường đen kịt. Ngoài cái chuyện từ trên trời rơi xuống là đột nhiên từ 2 người bạn cùng lớp giờ lại thành anh em rõ là rất khó mà chấp nhận, Khang và Minh còn thấy khó xử vì những chuyện của người lớn trước đó: mối quan hệ tay ba giữa mẹ Khang- ông Vương – mẹ Minh cũng không biết phải đối diện làm sao.

Ngân chợt lên tiếng, giọng điệu có vẻ nghiêm trọng:

- Theo em được biết thì trước khi tổ chức sự kiện nào đó thì đều phải chuẩn bị, kiểm tra khá kĩ lưỡng hơn nữa thời điểm anh Khang và chị Vy bị bắt cóc lại đúng vào ngày chủ tịch Vương nhận chức hơn nữa đúng tối đó lại chập điện luôn...

Sau vài giây suy nghĩ Long nói :

- Anh thấy em nói đúng đấy! Chuyện này chẳng thể nào là trùng hợp ngẫu nhiên.

Rõ ràng là đã bị ai đó sắp đặt trước!

- Nhưng là ai mới được chứ! – Nó bức bối tiếp lời
- Nhà họ Vương trước giờ không gây thù chuốc oán với ai, họ chẳng có lẽ chỉ nhà họ Lâm thôi.

- Nhưng nếu vậy thật thì chúng ta không thể ngồi đây suy đoán suông được. Còn cần cả chứng cứ nữa.

Nhắc đến đây Minh lại nhớ đến cuộc gọi của Yến.

- Yến... đã gọi điện cho tôi...

Cả 4 người kia bật dậy như lò xo, nửa mừng nửa lo, hỏi cậu rối rít:

- Thế Yến ổn không? Vẫn khỏe chứ- nó lạnh chanh hỏi

- Chị Yến bị bố giam lỏng phải không anh?

- Chuyện đính hôn với tên Lâm Ngôn thì thế nào?

.....

- Các cậu hỏi từ từ thôi... Tôi đâu phải cái máy!

Minh gất lên rồi nhanh chóng hít một hơi thật sâu, làm một tràng dài dằng dặc:

- Yến ổn, vẫn khỏe, bị bố giam lỏng, đám cưới chưa hỏi được vì bị ngắt máy nhưng chắc sẽ đính hôn trong thời gian dự định là chủ nhật tuần tới, bla bla...

Trong đầu tên Long chợt lóe ra điều gì đó, vội nhanh nhẩu nói:

- Mà này... chẳng phải nếu giờ cậu là con nhà họ Vương thì hoàn toàn có thể nói với ông bà Vương để cậu đính ước với Yến. Một mũi tên trúng 2 đích đó! Vừa xây dựng lại mối quan hệ tốt đẹp 2 nhà Vương- Dương trước đây, vừa có thể loại bỏ nguy cơ phá sản giúp nhà Yến lại vừa đánh tan được âm mưu của nhà họ Lâm. Là 3 đích! 3 đích hần hoi đó!

- Này này... chuyện đại sự cả đời mà anh tính như tính mua mớ rau, con cá ngoài chợ ấy! – Nó gất lên

- Em thấy không ổn... Hai người chắc gì có tình cảm kiểu đó mà đính hôn chứ. Không khả thi đâu anh... - Ngân cũng phản đối.

Minh ngăn người... “Tình cảm kiểu đó”? Thực ra thì cảm xúc đối với Yến là một thứ rất mơ hồ đối với cậu. Cũng lo lắng, quan tâm, muốn bảo vệ, tìm cũng... lẽ nhíp lại không còn ghen tuông quá nhiều trước Vy và Khang nữa. Đúng là thứ cảm gì lạ và rắc rối đến chính cậu cũng không thể hiểu trái tim mình đang muốn gì, hướng về ai: Vy- một chuyện tình đơn phương 10 năm có vẻ đang dần mờ đi hay Yến- một cảm xúc lạ kì cậu chẳng thể đặt tên?

- Này! Ngắn ra như thằng át ơ vậy - _ ? Nói ra ý kiến đi chứ!

Khang lay mạnh người của Minh khiến cậu bưng tỉnh. Lắc nhẹ đầu, Minh nói:

- Tôi không muốn dính dáng gì đến nhà họ Vương cả! Dù muốn giúp Yến nhưng theo tôi thấy nó không khả thi cho lắm!

- Ô ô... xem kia... Minh không phủ nhận tình cảm luôn nhé! – Long cười khà ồ nhìn Minh một cách thích thú.

- Đừng hiểu lầm... Chỉ là tôi...

Cậu chưa kịp ngắt lời thì Khang đã nhảy vào chặn họng:

- Im lặng là đồng ý, cãi lại là nhát trí luôn nhá!

Minh đánh chỉ biết ngậm ngùi, cứng họng không dám nói lời nào. Cậu liền đánh trống lảng:

- Mọi người nhìn đồng hồ kia hơn 6h tối rồi. Cuộc họp hôm nay tạm ngừng tại đây. Về thôi!

Minh bước vội ra ngoài cửa quán cà phê, leo lên xe đạp điện phóng đi dưới bầu trời chập tối, dưới ánh đèn vàng vọt trên những con đường không ngừng suy nghĩ về cái cảm xúc kì lạ với Yến. Hình như... mặt cậu hơi đỏ vì ngượng :))

~ Vài lời của tác giả: Đạo này mình bắt đầu ôn thi rồi T_T

Nên nếu có ra chap chậm thì thông cảm nhé!!!!

Minh hứa sẽ không bỏ truyện đâu!

Cảm ơn mọi người đã ủng hộ truyện ^^

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Nghịch Nghợm Và Thiếu Gia Kiêu Ngạo* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.